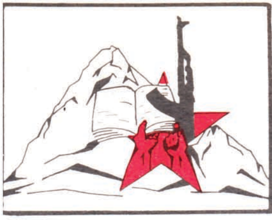

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 34 / Ekim 1984 / 2 .- DM

Ulusal Direniş Mücadelemizin İki Yılmaz Militanı Çatışarak Şehit Düştü!

Faik ALAGÖZ

● **Çatışmada çok sayıda düşman askerinin de yaralandığı söylenmektedir.**

9 Ekim 1984 günü bir ihbarcının kaldıkları sığınağı görmesi ve ihbar etmesi sonucu etrafları yüzlerce sömürgeci asker tarafından çembere alınan Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ adlı devrimciler, son mermilerine kadar çarpışarak şehit düştüler. Adıyaman'ın Çamyurdu (Gomikan) köyü yakınlarında meydana gelen olayda, en az 4 sömürgeci askerin yaralandığı ve içlerinde ölülerin de olabileceği söylenmektedir.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemi sonrasında çılgına dönen sömürgeci faşistler, kudurmuşcasına halkımıza saldırıyorlar. Ordunun nasıl bir çürüme içerisinde olduğunun açığa çıktığı bu eylemler ardından, "güçlü" olduklarını kanıtlamak çabasıyla günlük saldırılar düzenlemektedirler. Ancak iki ay boyunca sürdürdükleri operasyonlarında sömürgeci ordu içindeki moral bozukluğu ve tedirginlik her geçen gün gözle görülür bir artış kaydetmiştir.

PKK önderliğindeki HRK Partizanlarının ve yurtsever halkımızın gösterdiği direnişteki kararlılık ise, bu moral bozukluğu ve telaşı daha da artırmaktadır. Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ yoldaşların koydukları direniş, onların son mermilerine kadar cesaret ve gururla çatışmaları, bu gerçeği bir kez daha ortaya koymuştur.

Uzun bir süredir Adıyaman bölgesinde faaliyet yürüten Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ yoldaş-

Devamı 19. sayfada

HESAP SORMA ZAMANI GELMİŞTİR!

Kürdistan'ın direniş mücadeleleri tarihinde direnişi öldüren tasfiyecilik ilk kez HRK'nin eylemleri ile **kesin olarak sonuçsuz kalmaya mahkum edilmiş;** PKK Hareketinin ortaya çıkışıyla Kürdistan'da başlayan modern ulusal kurtuluş mücadelesi, düşmanın ve her soydan uşaklarının her tüden engelleme girişimlerinin bozguna uğratılmasıyla, **zaferin kesin etkenlerini bağrında taşıyan halk savaşı yoluna sokulmuştur.** Eskiden sadece bir amaç ve özlem olan şey şimdi gerçeğe dönüşmüştür. **Artık halkımızın tarihinde tanık olduğu sayısız soykırımlar, katliamlar ve acıların bedelinin devrimle ödettirileceği, düşmana karşı kinimizin şaha kaldırılacağı günler gelip çatmıştır. Gün faşist Türk sömürgeciliğinden hesap sorma günüdür; öç alma zamanı gelmiştir!**

O zaman,

– Çağımız gerçeklerinin ve halklarımızın, ölüme mahkum ettikleri faşist Türk sömürgeciliği hakkındaki kararlarını infaz etmek için;

– Sırtını çağımızın tüm gericiliğine ve öncellerinin tarihsel barbarlık geleneğine dayamış olan faşist sömürgecilerin, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin kesin mahkumiyeti doğrultusundaki alçakça kararlarını bozmak, ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe ulaştırmak için;

– Halklarımızın zora dayanan ve hem Kürt hem de Türk halkının çıkarlarına ters düşen "birliği" yerine, faşist sömürgecilerin "ülkenin bölünmezliği, ulusal bütünlük" adını verdikleri bu "birlik" yerine, halklarımızın eşit ve özgür temellerdeki gönüllü birliğini yaratmak için;

– Sömürgeci-faşist yönetimin Kürdistan'da aralıksız devam eden operasyonlarının, başka halklara karşı da ciddi bir tehdit oluşturan Türk ordusunun bölgenin devrimci kurtuluş mücadelelerini ezmek amacıyla eğitim gördüğü tatbikatlar haline gelmesini engellemek için;

– Emperyalizmin kanatları altına sığınan ve devrimi öldürmek amacıyla alçakça çabalara girişen küçük-burjuva reformistlerini kahretmek, onların beyaz mülteciler olarak emperyalizmin kucağında son nefeslerini vermelerini sağlamak için;

Devrimciler olarak kendimizi konuşturalım! Öncü devrimcilik kendisini layıkıyla konuşturduğu, proletarya devrimciliği kendi rolünü layıkıyla oynadığı zaman; "neşesizliği üzerinden atıp, sağın solun söylediklerine kulak asmayarak, dişleri kenetli bir şekilde, bütün gücünü toparlayıp, her kasını, her sinirini kullanmaya hazır hale" getirerek geleceğin üzerine yürüdüğümüz zaman, öncüsünün kendisine yol göstermesini bekleyen Kürdistan halkı son sözü söyleyecektir! O zaman çağımızın bu lanetlenmiş gericiliği, tarihinin tüm barbarlığının hesabını soracak olan halkımızın öfke seli karşısında yerlebir olacaktır.

(YAZISI 14. SAYFADA)

SUÇLU AYAĞA KALK!

Faşist Türk Sömürgeciliğine Atılan Şamarın Acısı Stockholm'de Duyuldu!

17 Ağustos 1984 günü dünya basın-yayın organları, "Türkiye'nin Güney-Doğusunda büyük ve önemli olayların meydana geldiğini" duyurdular. Haberlere göre, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) militanları, Siirt ve Hakkari ilçelerinde birçok merkezde çeşitli askeri ve sivil hedeflere saldırılar düzenlemiş, şehir içinde gösteriler yapmış, orduya ait silah depolarını açarak, ağır birçok silaha elkoymuş, eylemleri boyunca idari ve askeri yöneticilerin bir çoğunu esir almış, zindanlardaki tutukluları serbest bırakmış, hoparlörlerle halka çeşitli konuşmalar yaptıktan ve bildiriler dağıtıp, afişler yapıştırdıktan sonra kendileri hiçbir kayıp vermezken düşmana ağır kayıplar verdirerek dağlara doğru çekilmişlerdir.

Haberi veren kaynaklardan BBC Ankara muhabiri, gelişmeler karşısındaki hayretini şöyle dile getiriyordu: *"Türkiye geçen Mayıs ayında, 'Kuzey Irak'a' geniş çaplı bir temizlik harekâtına girişmişti ve hiç değilse sınır bölgesinde güvenliği sağlamış görünüyordu."*

Evet, faşist Türk sömürgecileri içerde olduğu gibi, uluslararası kamuoyunda da başta KUKM olmak üzere tüm devrimci ve demokratik hareketi tasfiye ettiklerini duyurmuş; ulusal ve uluslararası dayanaklarını buna inandırmak için çok çaba harcamışlardı. Bu konuda kısmen inandırıcı da olmuşlardı. Çünkü gerek sömürgeci faşistler, gerekse ortakları emperyalist ve gerici güçler, özellikle son dört yıldan beri bunu gerçekleştirebilmek için olağanüstü bir çaba harcamışlardır. Bugün çok daha iyi bilinmektedir ki, Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratik hareketlerini tasfiye ederek, bu ülkelere sömürgeci-faşist bir diktatörlüğü egemen kılmak için, 12 Eylül 1980'den buyana halklarımıza ve onun kahraman evlatları devrimcilere uygulanan vahşet ve içine alındıkları ölüm cenderesi, sadece faşist Evren çetesinin işi değildir elbette. Başta ABD olmak üzere uluslararası gericilik, bir yandan yalan, demogoji ve entrikalarıyla, diğer yandan ise, sunduğu askeri ve siyasi desteklerle ender görülen bir biçimde Türk faşist sömürgeciliğini ayakta tutmaya çalışmış ve hatta dünyanın gözünün içine baka baka bu kapkara diktatörlüğü "demokrasi" diye yutturmaya çabalamıştır. İnsan hakları, kişi özgürlükleri vb. gibi burjuva demokrasisinin temel unsurlarını bile halklarımıza çok gören bu güçler, Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluş mücadelelerini terörizm diye damgalarken, sömürgeci-faşistlerin ekonomik, sosyal, siyasal ve fiziksel tüm cinayetlerini anti-terörizm diye kutsamışlardır.

Tüm bu karşı-devrimci uygulamalar boyunca devrimci-demokratik hareket en başta cezaevlerinde olmak üzere görkemli direnişler sergilemiştir. Ancak gerek dönemin halk güçleri açısından bir güç toparlama ve hazırlık niteliği taşıması, gerekse Türkiye devrimci ve demokratik güçlerinin üzerine düşeni layıkı ile yapmamaları yüzünden, bu görkemli direnişlere rağmen, sömürgeci-faşist diktatörlük hem uygulamalarını ve hem de kurumlaşmasını ciddi bir engelle karşılaşmadan günümüze kadar sürdürebilmiştir.

Devamı 18. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELESİ GELİŞİYOR

(YAZISI 12. SAYFADA)

Faşist Sömürgeci Elebaşılarının Son Kürdistan Seferleri Su Alan Devlet Gemisini Batmaktan Alıkoyamayacaktır!

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş güçleri, düzenin temsilcileri tarafından "bir avuç eşkiya ve çapulcu" olarak gösterilmek isteniyor. Yine Türk sömürgecileri, arkalarındaki emperyalist efendileriyle aynı ağızdan "terörizm" yaygaraları koparıyorlar. Türk egemen sınıflarının günümüzdeki temsilcilerine, çapulculuk ve barbarlığın ne olduğunu, kimin eşkiya olduğunu, bizzat kendi tarihlerinden derslerle öğreteceğiz. Ve bunun gereken karşılığını, günümüzde gücümüz oranında vereceğiz. Bu kavramların kime yakıştığını, ortalığı fazla kargaşaya vermeden kısaca da olsa hatırlatmaya ihtiyaç vardır.

(YAZISI 10. SAYFADA)

Bir Daha Teslimiyeti Teşhir Edelim, Direnişe Sahip Çıkalım!

(YAZISI 6. SAYFADA)

Cunta "Huzur Operasyonu" ile Kararan Yüreğini "Güneş Operasyonu" İle mi Aydınlatmak İstiyor?

(YAZISI 16. SAYFADA)

PKK VE I-KDP YAYINLADIKLARI ORTAK BİLDİRİDE DİRENİŞİ YÜKSELTME ÇAĞRISI YAPTILAR!

Kürdistan İşçi Partisi (PKK) Genel Sekreteri ve Irak-Kürdistan Demokrat Partisi (I-KDP) Başkanı arasında belli bir süreden beri süren toplantı ve görüşmeler sonucu, iki parti Türk ve Irak faşist yönetimlerinin Kürdistan halkı ve mücadeleci güçlerine yönelik saldırılarını protesto eden ve dünya kamuoyuna halkımızın haklı mücadelesini desteklemeye çağıran ortak bir bildiri yayınladılar. Gazetemize de ulaşan bu bildiriyi, tam metniyle yayınlıyoruz.

IRAK-KÜRDİSTAN DEMOKRATİK PARTİSİ VE KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ'NİN BÖLGEDEKİ DURUM ÜZERİNE ORTAK BİLDİRİSİ

Irak-Kürdistan Demokrat Partisi (I-KDP) önderliği ile Kürdistan İşçi Partisi (PKK) önderliği arasında, Kürdistan'daki siyasal gelişmelerle, bölgedeki durumun ele alınıp incelendiği, iki müttefik parti arasındaki mücadele ilişkilerinin tartışıldığı bir dizi ikili görüşme ve toplantılar yapıldı.

İki parti, bu görüşmelerde, Kürdistan halkının sömürülmesinde tamamlayıcı rol oynayan ve Kürt halkının varlığını ve yaşama hakkını reddedip, inkar eden emperyalizm, şovenizm ve gericiliğe karşı mücadelenin daha da yoğunlaştırılmasının zaruriyetini belirttiler. Ayrıca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketiyle, Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında mücadele birliğinin desteklenmesi, bu iki hareketin ulusal önderlikleri arasındaki ortak dayanışma bağlarının güçlendirilmesi için çabaların sürdürülmesi zorunluluğunu belirten iki parti; İsrail devletinin Filistin, Güney Lübnan ve diğer işgal altındaki Arap topraklarında ırkçı, yayılmacı ve baskıcı uygulamalarını kınayıp kendi topraklarında bağımsız ulusal devletini kurmasını kaderini kendisinin belirleme hakkı ve ülkesine dönmesi için Filistin halkının mücadelesini mutlak bir şekilde desteklediklerini ifade ettiler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ve I-KDP Başkanı Mesut Barzani bir görüşme esnasında.

İki parti, Türkiye'deki faşist diktatörlüğün, Türkiye Kürdistan'ında Kürt halkına karşı giriştiği vahşi imha uygulamalarının , halkımızın mücadelecilerine karşı terör uygulamalarını hadsafhaya vardırdığı, halkımızın ulusal varolma hakkını inkar ettiği , Irak-Kürdistan'ındaki yurtsever harekete darbe vurmak ve Aflakçı (Irak-Baas Partisinin kurucusu Mişel Aflak'ın adından gelme) diktatörlüğe karşı verdiği adil mücadelesini engellemek için, Irak rejimiyle sürekli işbirliğini geliştirdiği ve iki yönetimin uygulamalarının Kürt halkının ezeli sömürü ve baskı bağlarıyla bağlanmasını hedefleyen tehlikeli bir oyunun başlangıcını oluşturduğunu belirterek ayrıca, bu şovenist uygulamaların, diğer uygar halklardan oldukça geri bir durumda bulunan **halkımızın meşru ulusal ve demokratik haklarının savunulması** görevini üzerine alan , halkımızın devrimci ve yurtsever güçlerinin direnme ve karşıkoyma ruhunu geliştirdiği sentezinde görüş birliğine vardılar.

Bu ikili toplantılarda Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile Kürdistan **Demokrat Partisi (I-KDP) ara**larındaki ikili ilişkilerin geliştirilmesi, ortak dayanışma bağlarının dahada güçlendirilip geliştirilmesi isteğinde olup, bunu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin hedef**lerinin hizmetine koymanın gerekliliğini ifade ettiler. Aynı zamanda** iki parti, ortak çalışma ve işbirliğinin geliştirilmesinde pratik temel teşkil eden, aralarında 1982 yılında imzalanan ortak dayanışma ittifakına bağlı olduklarını da belirttiler.

İki parti, Kürt halkını, direnme ruhunu geliştirip güçlendirmeye, bunun için saflarını sıklaştırmaya, Kürt halkının imhasını hedefleyen şovenist, ırkçı politikaların karşısında durmaya ve teslimiyetçi, kaçkıncı çağrıların kofluğunu açığa çıkarmaya, gerekli cevabı vermeye çağırır.

İki parti; tüm Kürdistan yurtsever güç ve partilerini, mücadele ilişkilerini güçlendirmeye, güç ve enerjilerini toplayıp halkımızın demokratik ve özgürlük hareketinin soylu amaçlarının hizmetine koymaya çağırır.

İki parti; tüm dünya kamuoyunu, ilerleme, barış ve kurtuluş güçlerini, insan hakları ve özgürlük ilkelerinin savunucularını, dünyadaki ulusal kurtuluş hareketlerini Kürt halkının mücadelesiyle dayanışmaya, maruz kaldığı ulusal-baskı, sömürü ve zulüm uygulamalarına karşı mücadele yürütmedeki meşru hakkını desteklemeye çağırır.

Irak-Kürdistan Demokrat Partisi
(I-KDP)
Kürdistan İşçi Partisi
(PKK)

6. 10. 1984

TERÖR ÜÇGENİ Mİ-BERMUDA ÜÇGENİ Mİ

Sömürgeciler ve basın-yayın organları, 15 Ağustos atılımı sonrası, daha önce de sık sık başvurdukları bir çarpıtmaya daha sıkı sarılır oldular. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini kitlelerle ilişkisi olmayan, bir "terör" hareketi biçiminde lanse etmek için akılalmaz iddiaların ardına sığınmaya çalıştılar.

Söz konusu iddiaların ne kadar mesnetsiz olduğu halkımız tarafından bilinse de, bu iddialara cevap vermek için değil, ama, mücadele gerçekliğimizi bir kez daha en öz biçimiyle bilince çıkarmak için soruna değinmekte yarar olacaktır.

Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi ve önderi PKK, son aylarda gayretli bir çabayla Türk sömürgecileri, Emperyalist güçler ve tasfiyeci sol tarafından "terörist" olarak ilan edilmek, böyle gösterilmek istendi. İç ve dış düşman güçler ve "sol"dan yamakçıları tarafından yöneltilen bu saldırı, özellikle 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri sonrasında gözle görülür bir tırmanış gösterdi. Daha önce silahlı mücadele adına söylenen her sözün "bir yalan" olduğunu iddia eden tasfiyeci "sol" çevreler, 15 Ağustos sonrası bu iddialarını sürdüremeyecekleri için bu kez "*kitlelerden kopuk bir terör hareketi, bir provakasyon*" olduğu yolunda alçakça propagandalara yönelirken; Türk sömürgecileri de "Ermeni-Kürt işbirliği", "ASALA-PKK ikilisi" biçimindeki iddialarının yanısıra "ASALA-BARZANİ-APOCU üçgeni" gibi bir iddiayı da söz konusu propagandalara ekledi. Avrupa sosyal-demokrasisi de bunlarla tam bir paralellik içerisinde "terörizm" yaygaraları kopararak, PKK sempatizanlarını tutuklamaya, gazetelerinde PKK'den "terörist" bir örgüt olarak bahsetmeye ve tüm bu iddialarında saklı emellerini, Kürt reformist-burjuvalarının dilinden gazetelerinde çarşaf çarşaf yayınlamaya başladı.

Öne sürülen bu iddialar ve bu ortak tutumlar neyi anlatmaktadır, ne yapılmak istenmektedir?

Yukarıda da belirtildiği gibi, birincisi; Ulusal Direniş Mücadelemizin öncüsü olan PKK, kitle temeli olmayan, halktan tecrit bir "terör" örgütü olarak gösterilmek; ikincisi, uydurulmuş ASALA ilişkisiyle sözde bu kanıtlanmak; üçüncüsü, eğer böyle tanıtmayı başarabilirlerse içte halk kitlelerinin güvenini sarsmak, dışta ise ulusal kurtuluş hareketleri, dünya ilerici güçleri ve sosyalist sistemle ilişkilerinin gelişmesine engel olmak istemektedirler. Örümcek ağı bağlamış bu gerici kafalar, 1979'lardan beri ısrarla üzerinde durdukları ASALA-PKK ilişkisi gibi uydurma bir iddianın artık kitleler tarafından sadece alaycı bir tebessümle karşılandığını, yani tutmadığını bildiklerinden, bu kez bu "ikili"yi Barzani'yi de ekleyerek "üçlü"ye çıkarmış ve "ASALA-BARZANİ-APOCU Terör Üçgeni" gibi bir "teori"ye ulaşmışlardır.

Tüm bu demogojik propagandaların 15 Ağustos sonrası yoğunlaşması ise ayrı bir anlam taşımaktadır. Sömürgeci-faşist cunta ve hempaları, 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinin kitleler ve dış-kamuoyunda yarattığı güçlü propaganda etkisini de, bir "dış parmak" efsanesiyle kırmak istemektedirler. Ancak bu onların iddia ve istekleridir. Ortada olan gerçekler ve yaşanan gelişmeler ise çok daha farklıdır ve bu propagandaları galebe çalmaktadır.

Doğuşu 1973'lere kadar da uzatılabilecek olan PKK, 6-7 yıldır silahlı bir direniş mücadelesi içindedir. Güçlü bir ideolojik-politik yapılanma ve silahlı mücadele üzerinde şekillenen PKK, önderi olduğu ulusal direniş mücadelesini kitlelerle sağladığı güçlü bağlar nedeniyle ve bu bağlar üzerinde bir gerçek haline getirmiştir. 1978-79 ve 80 yılları güçlü bir kitlesel temele ulaşmış, önderliğinde yoksul köylü, işçi kitleleri ve gençlik çağdışı sömürgeci-feodal yapının ve devletin karşısına savaşan bir güç olarak dikilmiştir. 1980 faşist darbesi sonrasında, yürüttüğü devrimci faaliyet ve yükselttiği direnişte bellidir. 5000'ın üzerinde tutuklusu ve yüzlerce şehidi olan PKK, çok genç bir örgüt olarak bu kadar kayıba rağmen ayakta kalabilmiş ve bunun da ötesinde direnen tek güç olarak bugün cuntanın karşısına dikilebilmişse, bu onun kaynağının ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyar. Yine sırf PKK sempatizanı olmaktan ötürü on binlerce yurtseverin işkence tezgahlarından geçirildiği, baskılara uğradıkları da herkesin bildiği bir gerçektir. PKK, sözden anlayamayanların pratikten de öğrenebilecekleri gibi bağımsız idolojik-politik çizgisi ile halka dayanarak önderlik rolünü bizzat mücadele içerisinde ortaya koymuş, halkımızın öz çıkarlarının temsilcisi olan politik bir güçtür. Mücadelede, örgütsel olarak en zayıf olunduğu dönemde bile halka dayanmaktan başka bağımsız ideolojik-politik çizgi üzerinde yürünemeyeceğini bilerek hareket etmiş ve özgüce güvenin nihai hedefe ulaşmanın kutup yıldızı olduğunu, sadık kaldığı bu ilke ile sağladığı gelişmelerle kanıtlamıştır. Bir çok küçük-burjuva soysuzunun kendi kişisel ve örgütsel çıkarları için daima bir dış destek aradıkları Kürdistan'da, PKK, hertürlü işbirliğe ve uşaklığa karşı mücadelenin de en tutarlı yolunun halka dayanmak olduğunu yine geçmiş ve bugünkü pratiğiyle ortaya koymuştur. Bu nedenledir ki, bugün halkımız tüm yoksulluğuna rağmen, elindeki son lokmayı bile partisiyle paylaşmakta, maddi ve manevi tüm desteğini sunmaktadır. Cuntanın getirdiği son "tedbir"ler de bunun bir kanıtıdır. Halkın evindeki un torbası, mutfağındaki tabaklarına, sırtındaki elbiseye, üç-beş tane hayvanına kadar mal bildirimi yapmasını şart koşan cunta, bununla titizlikle saklamaya çalıştığı bir gerçeği ortaya koymuştur. Nitekim "Halkçı Parti" Genel Başkanı Calp'da bu gerçeği itiraf etmiş ve "*salt teröristlere vermemesi için halkın yiyeceğinin kısıtlanması, kışlık stokunu yapmasının engellenmesi daha ciddi gelişmelere yol açacaktır*" diyerek, Kürdistan halkıyla partisi PKK'nin kopmaz bir biçimde kaynaşmış olduğunu iradesi dışında söylemek durumunda kalmıştır. Yani, dünya, cunta sözcülerini bile itirafa zorlayan bir gerçekle karşı karşıyadır.

Halkın yediği lokmaya kadar sayılması, stratejik köylere toplanması vb. tedbirler, açık ki yalnızca bir şeyi kanıtlar; o da, PKK'nin tüm bir halkı önderliği etrafında toplaması ve her an harekete geçirme gücüne ulaşmış olması gerçeğidir. Bu, elbette yıllarca kitleler içinde sürdürülen siyasal-örgütsel çalışmanın kitlelere pratikte güven vermenin ve her koşulda boyun eğmez bir direnişin yükseltilişinin üzerinde sağlanmış bir gelişmedir. Sadece 15 Ağustos eylemleri bile bunu görmek için yeterlidir. Türkiye tarihinde ilk defa bu boyutta ve bu başarıda bir eylem gerçekleştirilmiştir. Bir eylem ilk defa böylesine etki yaratmış, halkın coşkusuyla selamlanırken, hakim sınıfları ve arkasındaki güçleri korku ve telaşa sürüklemiştir. Türkiye ve Kürdistan'da daha önceki yıllarda da eylemler yapılmıştır, ama hiç birisinde ortaya çıkan sonuç böyle olmamıştır. Yani, söz konusu olan salt bir-iki (ki böyle de değil Kürdistanın dört bir tarafında yaygın eylemler vardır) eylem değil, kitleler içerisinde sürdürülen siyasal çalışmalar temelinde ulusal direniş mücadelesinin güçlü bir atılım yapmasıdır.

Türk sömürgecileri de şunu çok iyi bilmektedirler ki, ne bu yörelerde ve ne de olaylar içerisinde tek bir Ermeni bile yoktur. Yine, bilmektedirler ki, bu eylemler, PKK'nin halktan aldığı destekle öz gücüne dayanarak gerçekleşmiştir. Ve şunu da bilmek zorundadırlar ki, ortaya attıkları sahte iddialarla bir yere varmaları mümkün değildir. Onun Avrupalı efendileri emperyalistler de, yine kendileri için çok zor da olsa, Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştiğini itiraf etmek zorundadırlar. Gerçi, iki taraftan, çarpıtarak mahkum edeceklerini zannettikleri bu Hareketin bir "terör" Hareketi değil, bir Ulusal Direniş Hareketi olduğunu onlar da çok iyi bilmekte ve zaten bu nedenle ortak bir çabayla bir gerçeği dünya kamuoyundan gizlemeye çalışmaktadırlar.

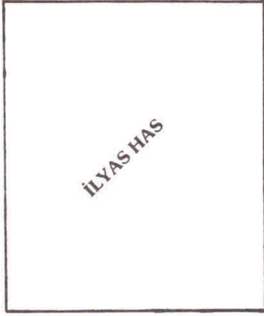
Burada "sol"un durumu hakkında da bir iki söz etmek gerekecektir. En basit şeyleri araştıran, en olmadık şeyleri tartışma gündeminden indirmeyen, Sovyetler Birliği, ya da bir başka ülkede kaç civciv, kaç makina oduğuna kadar bildiğini iddia eden "sol" ne gariptir ki yanı başında gelişen bir kurtuluş hareketini görmemezlikten gelmekte, sömürgeci burjuvazinin ve emperyalistlerin diliyle konuşmakta ısrarlı davranmaktadır. Bu şarlatanlığa artık bir son verilmelidir. Tavır ortaya konulmalı, kitlelerin mücadele ve önderlik beklediği böyle bir süreçte ortalığı demogojiye boğmaktan vazgeçilmelidir.

Kürdistan'da, bugün bir Ulusal Direniş gerçeği yaşanmaktadır. Bin yılların köleliğinden uyanan ve kendisi için nasıl yaşayacağını öğrenen halkımız, o bazılarının korkudan titrediği fırtınalı günlere hazırlanmakta, o fırtınayı kendi elleriyle yaratmaktadır. Şimdi, Kürdistan, Türk sömürgeciliğinin ve halk adına yapılan her türlü şarlatanlığın boğulduğu bir "Bermuda Üçgeni" haline gelmiştir. Türk sömürgecileri bir terör üçgeninden bahsetmektedirler. Ama gerçekte, Kürdistan sömürgeciliği ve emperyalizmi boğan ve onları gün gün tüketen bir devrim merkezi durumundadır. Karşı-devrimin sürekli yıkıma götürüldüğü bu merkez aynı zamanda başta halkımız olmak üzere, bölge halklarının özgür ve bağımsız geleceklerinin filizlendiği alandır. Yani, halkımız ve bölge halkları için geleceğin aydınlık günleri yaratılırken, bu alanda eski barbar ve gerici tüm güçler kendi yıkımlarını bulacaklardır. Türk sömürgecileri güçlerini buraya yığdıkça ve ne kadar saldırırlarsa o ölçüde kendilerini daha da çıkılmaz bir tuzağın içinde bulacak, Kürdistan onları tüketen-boğan ve layık oldukları yere mutlaka gönderecek olan bir "Bermuda Üçgeni" rolünü oynayacaktır.

İKİ DEVRİMCİ İDAM EDİLDİ!

Hıdır Aslan

Sömürgeci-faşist cunta mahkemelerinde uzun süredir işlettiği ölüm makinalarını konuşturmaya başladı. Kürdistan'daki son devrimci atılım ardından kudurmuşcasına ölüm kusmaya başlayan faşist cunta, ilk iş olarak yine elinde esir tuttuğu devrimci tutukluları katletme planını uygulamayı gündemine aldı.

Son bir ay içerisinde iki devrimci idam edilirken, mahkemelerden de hızla yeni idam kararları çıkarılmaya başlandı.

İlk infaz 6 ekim 1984 günü gerçekleştirildi ve Dev-Yol üyesi İlyas Has idam edildi.

Son bir ay içerisinde ikinci idam ise 24 Ekim günü sabaha karşı Burdur cezaevinde infaz edildi. Dev-Yol üyesi olan Hıdır Aslan'ın idam edilmesiyle 12 Eylül sonrası gerçekleştirilen idam sayısı 47'ye yükseldi.

İsveç devletinin tutumunu protesto eylemleri Avrupa'nın her alanında devam ediyor

İsviçre'de (Bern) İsveç Konsolosluğu İşgal Edildi!

12.10.1984 tarihinde Kürdistanlı yurtseverlerin oluşturduğu 26 kişilik bir grup sabah saat 9^{45}'te İsveç Konsolosluk binasına girerek binayı bir saat işgal ettiler.

Başlangıçta eylemcileri kabul etmek istemeyen konsolosluk yetkilileri, yurtseverlerin kararlı tutumu karşısında yumuşamak zorunda kalarak istekleri anında telefonla Stockholm'e bildirmişlerdir. Tüm basın-yayın kuruluşları adına binaya alınan haber ajansı; eylemcilerin amaçlarını geniş bir şekilde alarak diğer yayın kuruluşlarına iletmiştir. Ayrıca aynı binada bulunduklarından Latin-Amerika ve Afrika ülkelerinin konsoloslukları da eylemi yakından izlemiş ve amaçlarını öğrenmişlerdir.

Milli kiyafetlerle binaya giren eylemciler, istekleri kabul ettirdikten sonra oraya bir de siyah çelenk bırakarak işgali sonuçlandırmışlardır. Eyleme basında geniş yer verilmiştir.

8.10.1984 tarihinde de Bern'deki SP binası işgal edilerek İsveç hükümetinin protesto edilmesi istenmiştir. 20'yi aşkın yurtseverin katıldığı eylem, yetkililer tarafından desteklenmiş ve basın geniş yer vermiştir. Aynı eylemin hemen ardından Bern Af Örgütü binası da bir grup Kürdistanlı yurtsever tarafından işgal edilerek İsveç tarafından tutuklanan ve sınırdışı edilmek istenen 11 Kürdistanlı yurtseverin uğradığı bu haksızlığa insan haklarıyla bağdaşmayan tutumlara, Af Örgütünün karşı çıkması istenmiştir. İstekleri Londra'daki merkeze bildiren ve tavır belirlemeye çalışan yetkililer, İsveç yetkililerini protesto edip kamuoyuna açıklama yapıp yapmıyacaklarını daha sonraki bir tarihe bırakmışlardır. Bu eylem de basın-yayın kuruluşları tarafından ilgiyle izlenmiştir.

Stuttgart ve Hannover'de Açlık Grevi Yapıldı!

Avrupa'nın çeşitli alanlarında konulan eylemlerin yanısıra yapılan bu açlık grevleri güçlü bir kamuoyunun oluşmasına neden oldu.

Stuttgart'ta 3 Ekim 1984 günü bir grup Kürdistanlı ilerici, devrimci ve yurtsever süresiz olarak açlık grevine girdiler. Gerek eylem öncesi gerekse eylem esnasında tüm demokrat ve ilerici kuruluşlara eylemi desteklemeleri için çağrıda bulunuldu. Yoğun olarak dağıtılan bildiriler, Türkiyeli ve Kürdistanlı sol güçlere de götürülmesine rağmen ağızbirliği etmişler gibi eylem alanına hiç biri yaklaşmamıştır.

Eylem süresi içerisinde 2 kez İsveç konsolosluğuna gidilerek protesto edilmiş ve bunun İsveç makamlarına iletilmesi istenmiştir. Yetkililer bu isteği zorlamalar sonucu yerine getirmişlerdir.

Bir çok kuruluştan mesajlar alan eylemciler, büyük bir kararlılıkla amaçlarına ulaştıktan sonra eylemi sonuçlandırmışlardır.

Hannover

F. Almanya'nın Hannover kentindeki Kürdistanlı yurtseverler de İsveç hükümetinin bir grup Kürdistanlı yurtseveri tutuklamasını protesto eylemleri düzenlediler. Eylemler, Kürdistanlı kitleler tarafından desteklendi ve onları Ulusal Direniş Mücadelemize bu alandan düzenlenen saldırılara karşı duyarlı kıldı.

İsveç makamlarının 10'un üzerinde Kürdistanlı yurtseveri gözaltına aldığını duyan Hannover'deki Kürdistanlı yurtseverler, Almanca ve Türkçe bildiriler yazarak olayı kamuoyuna duyurmaya çalıştılar.

4.10.1984 günü Hannover'deki İsveç Konsolosluğu önünde bir miting düzenlediler. 50'nin üzerinde kişinin katıldığı mitingde konsolosluk önüne siyah bir çelenk bırakıldı ve ayrıca konsolosluk önünde okunan bir bildiriyle olay protesto edildi.

12.10.1984 günü ise, 6 kişi açlık grevine başladı. 8 gün devam eden açlık grevi DGB-Hannover binasının işgaliyle sona erdi. Eylemi destekleyen DGB (Alman Sendikalar

Birliği) İsveç Sendikalar Birliğine tutuklama olaylarını kınayan bir protesto telgrafı gönderdi. Ayrıca bu eylem ve haberler, DGB tarafından telexle tüm basın kuruluşlarına iletildi.

Açlık grevi eylemi Kürdistanlı yurtseverler ve Alman ilerici-demokrat çevreleri tarafından ilgiyle izlendi. Günde 50 ile 100 kişi arasında değişen ziyaretçiler, eylem yerine gelerek açlık grevindekilerle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

Frankfurt

30 kişilik bir grup Kürdistanlı 4.10.1984 tarihinde İsveç konsolosluk binasına giderek bir protesto eylemi yaptılar. Siyah çelenkle birlikte Kürdistan'daki işkenceleri gösteren çeşitli resimler de taşındı. Siyah bir mektupla konsolosa istekler bildirildi. Konsolos, dinledikten sonra bunları telex ile İsveç'e illettiğini bildirdi.

Eylem alanına gelen DPA ajansı tüm gazetelere bu haberi iletti. Yerel ve merkezi bazı yayın kuruluşları eyleme yer verdiler.

HER DEVRİMCİNİN İDAMI YÜZLERCE TÜRK ASKERİNİN İMHASIYLA KARŞILIK BULACAKTIR

Sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da 15 Ağustos atılımıyla yükselen mücadele karşısında misilleme alarak iki devrimciyi idam etti... İlyas Has ve Hıdır Aslan adlı devrimcilerin idam edilmesi, önceki idamlardan daha farklı bir anlam ihtiva etmektedir.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri ardından büyük bir telaş içinde Kürdistan seferine çıkan cunta şefleri ve kukla hükümet yetkilileri ile kukla parti liderleri birbiri ardına verdikleri demeçlerle, "hainlere mutlaka hak ettikleri cezanın verilmesi gerektiğinden" söz ediyorlardı. Çete başı Evren ise, söylenen tüm sözleri kendi konuşmasında birleştirerek,Muş'da eğer gelişmeler durdurulmazsa ellerindeki tutuklu devrimcilerin idam edileceğini dünya kamuoyunun gözleri önünde utanmazca açıklama cüretini gösterdi. Faşist çete başı Evren, Muş konuşmasında şöyle demektedir. "Şimdi biz mehmetçiğe kurşun sıkanlara idam cezası vermeyelimde yıllarca hapishanede mi besleyelim. Bizim ceza kanunlarımızda idam vardır. ... Bu hak bize aittir." Devrimciler ve halk kitlelerine açık bir tehdit olan bu sözler, sömürgeci burjuvazinin, mücadelemiz karşısında duyduğu korkunun bir sonucudur.

12 Eylül 1980'den bu yana elinde esir tuttuğu devrimci tutukluları üzerinde en akılalmaz vahşet ve barbarlıkla işkence ve cinayetlerine her gün bir yenisini ekleyen faşist generaller yönetimi, çürümüş ve kokuşmuş devlet yapılarını bununla ayakta tutabileceklerini zannettiler. Halklarımız için kan, vahşet, sömürü, açlık ve sefalet olan varlıklarını, işkence masalarında ayakta tutabileceklerini zannedecek kadar en despot yönetimleri bile utandıracak bir düşkünlük ve alçaklığı sergilediler. İnsanlık adına hiç birşey üretmeye muktedir olmayan faşizm ideolojisini hakim kılabileceklerini, devrimci iradeye bu faşist zor karşısında boyun eğdirtebileceklerini zannedecek kadar tarihi gerçeklerden habersiz birer zavallı konumuna düştüler. Onların bu sefil, zavallı ve düşkün durumları en açık biçimde PKK karşısında sergilendi.

Faşist generaller grühu, özellikle cezaevindeki yoldaşlarımız üzerinde denedikleri işkenceleri ve halkımıza dayattıkları sömürgeci-faşist zorbalıkla direnişi kırmayı, devrimci tutukluları teslim almayı umut ediyorlardı. Ancak onların bu umutları, bizzat bu işkencelere karşı son solukları kalıncaya dek direnen, "ideolojimiz ve politikamızdan parça parça da olsak taviz vermeyeceğiz" diye haykıran tutuklu yoldaşlarımız tarafından boşa çıkarıldı. Halkımızın kurtuluş umutlarını mücadelenin daha ilk adımlarındayken boğmak ve yeniden teslim alma amaçları, yoldaşlarımızın kanları pahasına yükseltikleri direnişle yerle bir edildi. Halkımız, kölece bir boyun eğişe mahkum edilmek için özellikle bu son dört yıl boyunca, sömürge tarihinin en vahşi ve kanlı uygulamalarına maruz bırakıldı. Uyanan bilinci, komando baskınları, köy meydanlarındaki işkenceler, açlık ve sefaletle yeniden karartılmak istendi. Yediden yetmişe tüm Kürdistan insanları işkence tezgahlarından geçirildi. Dağlarda partizan avları düzenlendi, yurtseverler kurşunlandı, kadınlarımız ve çocuklarımız en sadist içkence ve hakaretlere tabi tutuldu. Cezaevlerinde devrimciler dışarda ise halk, korkunç bir zulum altında faşist sömürgeciliğe boyun eğdirtilmek istendi ve kendi çıkarları ile varlığına ihanete zorlandı. Ancak bunların hiçbirisi sökmedi.

Cezaevlerinde direniş, şehit düşen her yoldaşın kanıyla daha da kızıllaşan Parti bayrağıyla yükseldi. Başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere onlarca PKK önder ve militanı, sömürgeci-faşist cuntanın işkencelerinin devrimci irade ve onur karşısındaki sefaletini defalarca sergilediler. Yükselen direnişle düşmanı her gün biraz daha kahrettiler. Mahkemeleri ve zindanları Kürdistan halkının değil, sömürgeciliğin kirli umutlarının boğulduğu, halkımızın gür sesinin haykırıldığı kürsülere dönüştürdüler.

Devrimi yargılamak için kullanmak istediği silahların kendilerine döndüğünü gören sömürgeciler, katliamlara başvurdular.Ama bu kez, teslim aldıkları ihanetçi çete eliyle hortlatmak istedikleri ruhu da bizzat kendi elleriyle boğmuş oldular. Belki yoldaşlarımızı fiziki olarak imha etmeyi başardılar. Ama onlar, şanlı direniş yolunda ölümü tercih edip, sömürgecilerin karanlık tarihi canlandırmalarına müsade etmeyerek ölümsüzlük mertebesine ulaştılar ve sömürgeciliğin son umutlarını da boğmuş oldular. Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer şehit yoldaşlarımızın mücadele ve anıları, geride kalan yoldaşlarını ve tüm bir halkımızı direniş yolunda daha da kararlı kıldı ve onların isimleri dahi bizler için bir mücadele ve intikam yemini haline geldi.

Türk hakim sınıfları, kendi kirli tarihlerinde halkımız ve diğer halklar üzerinde denedikleri kanlı yöntemlerle bugüne dek başarılı olabilmişlerdi. Fakat onlar, tarihlerindeki en büyük yanılgıya da bu nedenle düştüler. PKK önderliğindeki modern ulusal kurtuluş hareketimizi de aynı biçimde değerlendirerek, kanlı kılıçlarını bağrımıza dayayıp sonuç alacaklarını zannettiler. Daha ilk adımlarımızı attığımızda Haki yoldaşın, uşakları feodal kompradorlara yönelindiğinde Halil yoldaşın ve daha sonrada yüzlerce militan ve sempatizanın katledilmesi tümüyle bu amaçlaydı. Onlar gerçekte bu yoldaşların şahsında halkımızın varlığına kastettiler. Ancak bu kez, aldıkları karşılık da çok farklı oldu.

Kürdistan halkının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm umutlarının somutlaşmış ifadesi olan PKK, Haki yoldaşın başlayarak toprağa düşen her şehidin kanını, tarihi hesaplaşmanın bir silahı, mücadelede çelikleşmenin bir halkası olarak ele aldı. PKK, her şeyden önce düşmanın halkımıza kasteden varlığına karşı doğmuş bir hareketti. Böyle bir hareketin, imha sürecinde olan bir halkın bağımsızlık umutlarının temsilcisi olarak, düşmanın göğsümüze dayattığı kanlı kılıcı önünde secde edeceğini düşünmek tam bir çılgınlıktır. Tam tersine PKK, yüzyıllardır halkımızı katleden, ana karnındaki çocuklarımızın ucunda sallandırıldığı bu kılıca karşı, haklı intikam duygularıyla gerekirse yüzler, binler ve onbinleri kurban vermekten çekinmeyecek bir halkın temsilcisidir. Nitekim yaşanan pratik bunun en güzel ve en soylu örneğidir.

PKK, halkımızın iradesinin ve umutlarının temsilini tüm mücadele tarihinde gururla yerine getirmiştir. 7 yıldır sürdürdüğü elde silah direnişini, bugün daha üst boyutlara ulaştırarak tarihin kendisine yüklemiş olduğu rolü bundan böylede en güçlü şekilde oynayacağını, düşmanı kahrederek ortaya koymuştur. 12 Eylül sonrasında, devrimcileri yok ettiğini, halkı sindirdiğini, devlet istikrarını sağladığını düşünen ve bunu ilan eden sömürgecifaşistler, şimdi yeniden yükselen direniş karşısında şaşkındırlar ve bunun derin korkusunu yaşamaktadırlar. En son kozlarını da ortaya koyarak, en sadist işkencelere başvurmalarına, Kürdistan'ı adeta bir işkencehaneye dönüştürmelerine, halkımızın varlığını talan etme-

Devamı 18. sayfada

Köln

25.10.1984 günü, bir grup Kürdistanlı yurtsever F. Almanya'nın Köln kentindeki ünlü Dom Kilisesi'ni işgal ederek, sömürgeci-faşist Türk devletinin Kürdistan'daki son katliam operasyonları ve yürüttüğü açık sömürgeci imha savaşını dünya kamuoyuna duyurarak insanlık adına protesto ettiler.

İşgal eylemi kadın ve çocukların da yer aldığı 30'a yakın Kürdistanlı tarafından gerçekleştirildi. Üçbuçuk saat kuleyi işgal eden eylemciler, polisin tehditlerine rağmen eylemlerini kararlılıkla sürdürdüler. İşgalciler, 100 m. yüksekliğindeki kuleye Alman kamuoyunu ülkemizdeki gelişmelerle yakından ilgilenmeye ve sömürgeci faşist Türk devletinin vahşi saldırılarına karşı çıkmaya çağıran bir pankart astılar. Asılan bu pankart büyük bir ilgi gördü.

Kürdistanlı yurtsever ve devrimcilerin üçbuçuk saat süren bu işgal eylemleri diğer bazı devrimci, ilerici ve demokrat kişilerce de desteklendi. Bu durum, çeşitli güçlerin Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen mücadele karşısında almış oldukları tavırların, kendi çevre ve tabanları tarafından da tasvip görmediğini açıkça ortaya koyan bir dayanışma örneği oldu.

İşgal eylemi, bölgesel ve Almanya çapındaki tüm gazetelerde ve TV 3. programında haber olarak verildi.

Metz'te Sonbahar Dönemi Direniş Gecesi Yapıldı!

6.10.1984 günü Fransa'nın Metz kentinde düzenlenen Direniş Gecesi beklenenden de güçlü bir şekilde gerçekleşti. Kitle katılımı, düzen ve disiplin ve program olarak oldukça olumlu bir gece oldu. Yörede yapılan ilk direnişçi gece olmasına rağmen kitlenin siyasi olarak gelişkinliği ve sloganlara hep beraber katılmaları dikkat çekiciydi.

Yapılan siyasi konuşma, 1200'ü aşkın kitle tarafından ayakta alkışlandı, kitlenin attığı sloganlarla tamamlandı.

Ayrıca ozanların ve Koma Berxwedan'ın söylediği direniş türküleri kitlenin alkış ve temposuyla cevaplandırıldı. Geceye en büyük canlılığı veren de folklor ekibi oldu. Ekibin oyunlarını sergilemesinin ardından tüm kitle halay tutarak oyuna kalktı. Kürdistan halkının hiçbir ayrım gözetmeden, (ırk, din, kadın-erkek, genç-yaşlı) kardeşçe bir dayanışma içerisine girmesinin en güzel örneklerinden biri olan bu gece özellikle HRK'nin gerçekleştirdiği 15 Ağustos eylemleriyle başlattığı bu yeni döneme Avrupa alanındaki Kürdistanlı kitlelerin verdiği güzel bir cevaptı.

Kürdistanlı Bir Yurtsever Olarak Kara Maske Arkasındakilere Sesleniyorum!

Halkımız ve toprağımız yıllardan beridir düşmanın çizmesi altında inim inim inlemiş ve günümüzde barbarlığını had safhaya çıkarmış olan Türk sömürgecileri, akla hayale gelmeyen işkenceleriyle yaşamı halkımıza zindan etmiştir. Hergün savaş esirlerini ihanete zorlayarak inanılmaz işkencelerden geçirmiş, onlarca devrimciyi katlederek, devrimcileri imha etmeye çalışmış ve zam üstüne zam yaparak, yoksulluk ve sefaleti had safhaya çıkarmıştır.

Düşman bu kadar gaddar davranır, baskıyı, işkenceyi geliştirirken, savaş esirlerini katlederek ihanete zorlarken, zam üstüne zam yapıp yoksulluğu ve sefaleti had safhaya çıkarırken, siz kendinize devrimciyim diyenler ne yaptınız?

Evet siz, kendinize marksist-leninist partiyiz, örgütüz, siyasetiz diyenler ve Kürdistan'ın kurtuluşu için yola çıktığı iddiasında olanlar; Kürdistan için ne yaptınız ve ne yapacaksınız? Bir yurtsever olarak sizlerden hesap istiyorum. Çünkü bugün hesap günüdür, hesap vermenin zamanı gelmiştir. Kimin amacı neyse, ne yapmak istiyorsa, gelsin Kürdistan'ın dağlarında pratikte halkına uygulasın ve teoride hiçbirşeyi bırakmasın. Çünkü, ustalar şunu der; teori olmadan pratik olmaz, pratik olmadan da teori hiçbir şeydir ve bir tahlilden öteye gidemez.

Kürdistanlı bir yurtsever olarak gördüğüm ve işittiğim kadarıyla, PKK Hareketi kendisini pratikte kanıtlamıştır. Çünkü, PKK'nin bugün Kürdistan'da kan akıtmadığı dağ, şehir, ova kalmamıştır. Hertürlü zorluğa karşı askeri ve siyasi mücadelesini vermektedir.

Dediğim gibi, PKK, UDM'ni geliştirmek için dağlarda oluk oluk kan akıtır, şehit verirken, kendilerine devrimciyiz, partiyiz, örgütüz diyen, Kürdistan adına yola çıktıklarını iddia eden Kemal Burkay ve küçük-burjuva reformist teslimiyetçi örgütler nereye kaçmaktadırlar? Neredediler sorusuna gelince de, verilecek cevap açıktır. Elbette ki, Avrupa sokaklarında cirit atıp, kadehleri tokuşturarak Stockholm, Bağdat ve Ankara hayalleriyle Kürdistan sorununu "çözme"ye çalışmaktadırlar. Fakat şunu iyi bilmeleri gerekir ki, Kürdistan sorunu Kürdistan dağlarında çözülecektir, o Avrupa hayalleri gerçekleşmeyecektir, bu hayallerin gerçekleşmesi için de kimse ona fırsat tanımayacaktır.

Evet iç yüzleri bundan ibarettir. Bu ibret verici durumlarıyla da yetinmeyerek, utanmadan Kürdistan dağlarında kan akıtan şehitlere ve kutsal PKK davasına ağız atarak, hertürlü yalan ve iftirayı da geliştirmektedirler.

Bunlar düşmana karşı savaşacakları yerde, adeta PKK'yi hedef seçerek, hep bir ağızdan PKK'ye dil uzatıp, ortadan kaldırmak amacıyla hareket etmektedirler. Şunu çok iyi bilmelidirler ki, hiçbir kuvvet, hiçbir güç ve şiddet PKK'yi durdurup yokedemez. PKK militanlarından tutalım savaşçılarına kadar, savaşçılarından yurtseverlerine kadar, inanç, azim, cesaretle kararlılıklarını ve kişiliklerini Kürdistan'ın dağlarında kendini her yönüyle halkına tanıtmakta ve düşmana karşı direnerek mücadeleyi ilerletip yaşatmaktadırlar. Yeri gelmişken, konuyu bir kaç basit örnekle biraz daha açayım.

Bir yurtsever ve PKK taraftarı olarak, ülkem ve halkımın kurtuluşu yolunda üzerime düşen bazı görevleri açıklayacağım. Bunu açıklamamdaki gaye, bir yurtseverin neleri yapabileceğini anlatmaktır. Kendilerine partiyiz, devrimciyiz diyen siyasetlerin Kürdistan'da neler yapabileceğinin biraz da olsa açıklanması açısından, yaşadığım bazı olayları yazacağım.

PKK partizanlarının ülkeye taşınılması esnasında birkaç eylemde görev aldım. Karlı, yağmurlu ve fırtınalı bir kış gecesinde, ben ve 10 arkadaş huduttan ülkeye geçmek üzere yola koyulduk. Zorlu bir yürüyüşten sonra huduta yaklaştığımızda, sanki hertarafımız buz tutmuştu ve ellerimiz silahı zorla tutmasına rağmen, o çamurda sürünerek ülkeye geçmeyi başardık.

Ülkeye geçtikten sonra yolumuza devam ettik, fakat yağan yağmurla birlikte hertarafı çamur kapladığından dolayı, ayaklarımızı çamurdan zorla kaldırıp adım atabiliyorduk. Her arkadaşın sırtında 30-35 kiloya yakın yük ve cephane olmasına rağmen, çamur, soğuk hava, ağır yük demeden aç-susuz dört saat yürüdük, sabah olmak üzereydi ve yerimize kavuşamamıştık. Hepimizin durumu çok perişandı, çünkü, açlık, susuzluk, yorgunluk ve buz gibi soğuklar birbirlerini tamamlamışlardı. Bu durumda tek çare bir yere sığınmaktı. Ben çevreyi tanıdığım için, çevreye bir gözgezdirdim, bir bahçenin içinde terkedilmiş bir ev görerek arkadaşları oraya götürdüm. Soğuktan korunmak için spor yapıp uyku tulumlarımıza girdik. Daha sonra gündüz oldu. Soğuktan korunmak amacıyla iki arkadaş odun toplayıp ateş yakarak biraz ısındık ve akşamı beklemeye koyulduk. Akşama kadar idare ettik ve akşam olunca da tekrar yola koyulduk. İrade, azim, direnç diyerek 7 saat yürüyüp yerlerimize ulaştık.

PKK Partizanları dağda bir yürüyüş sırasında.

Yine bir kış gününde, 7 arkadaşı ülkeye geçirmek üzere görev aldım. Arkadaşları ülkeye geçirdikten sonra, ben ve bir arkadaş geri dönecektik. Nihayet arkadaşları ülkeye geçirmek üzere yola koyulduk ve arkadaşları başarılı bir şekilde ülkeye geçirip, iki arkadaş geri döndük.

Dönüşte kar ve yağmura tutulduğumuzdan dolayı, yola devam etmede zorluk çekiyor ve dize kadar çamura batıyorduk. O sırada arkadaşımın yürüyemediğini görerek ne olduğunu sordum. Arkadaşım soğukta titreyip zorla konuşuyordu. Meğer çizmeleri çamurda kalmıştı, hemen çizmelerini çamurdan çıkararak birikmiş yağmur sularında yıkayıp ayağına giydirdim. Ayrıca arkadaşım saatini de kaybetmişti, bütün aramalara rağmen bulamayarak yola koyulduk. Tesadüfen asfalt yola rastlayıp biraz bekledik, çünkü soğuktan donmak üzereydik ve de gideceğimiz yer çok uzaktı. Bundan dolayı bir arabanın gelmesini bekledik. Aradan bir müddet geçtikten sonra, bir arabanın geldiğini gördüm. Ne olursa olsun bu arabayı durdurmak zorunda olduğumuzdan, yola çıkarak durmasını işaret ettim, fakat araba sahibi korkmuş olacak ki, süratle önümüzden geçip gitti. Aradan zaman geçtikçe soğuk etkisini daha da çok gösteriyor, ağzımız kapanmıyor ve dişlerimiz zangırdıyordu.

Nihayet bir arabanın daha geldiğini görüp, silahı elime alarak yola çıktım. Araba sahibi korktuğundan dolayı durdu, ben bu durumda arabaya yaklaşıp, *"korkmayın size bir şey yapacak değiliz, biz devrimciyiz, benle bir arkadaş soğuktan donmak üzere olduğumuzdan mecbur kalıp bu hareketi yaptık, kusura bakmayın dedim."*

Bizi gideceğimiz yere kadar götürmesini kendisinden rica ettim. Araba sahibi o anda, **"kahrolsun sömürgecilik"** sloganını atarak devrimci harekete sempati duyduğunu belirtti. Ardından bize şu sözleri söyledi; *"sizi istediğiniz yere kadar götüreyim, bu bizim görevimizdir siz bu kış, karda, yağmurda, çamurda hiç durmadan mücadele veriyorsunuz, bizim bu kadarını yapmamız çok değildir. Kapımız sizlere her zaman açıktır. Sizler bu halkın evlatlarısınız, sizleri barındırmak, güç ve destek vermek, bizim görevimizdir."* Ve kısa bir sohbetten sonra, bizi gideceğimiz mıntıkaya götürdü.

Bir defa da bir yaz gününde ben ve dokuz arkadaş, arkadaşları ülkeye geçirip, geri dönmek üzere yola koyulduk. Hududa yaklaştığımızda, ter içinde kalmıştık. Hududa 500 metre kala diz ve eller üstünde sürünerek hududu geçiyorduk, bu sürünme esnasında elimize, dizimize diken batıyor, bir yandan da sivrisinekler ısırıyordu. Elimiz ve dizimize dikenler battığından dolayı kanıyor ve sızlıyordu, buna rağmen bu zorlukların hepsini yenerek ülkeye geçmeyi başardık.

Arkadaşları bırakıp geri döndük. Üç saat yürüdükten sonra, aç-susuz ve yorgun olarak bir yurtseverin evine gidip, açlığımızı ve susuzluğumuzu giderdik. Zaten sabah olmak üzereydi. Bir iki saat uyuyup kalktık, kalktığımızda her tarafımız sancılar içindeydi ve dizlerimiz diken doluydu. Bu durumda iğneyi elime alarak dikenleri çıkarmaya başladım, ellerimdeki dikenler tam 72 taneydi. Dizlerimdeki dikenler ise sayılmıyordu. Dikenleri çıkardığım yerlerden kan geliyor ve sızı veriyordu, bu sancılar içindeyken Kemal Burkay ve küçük-burjuva reformist teslimiyetçi örgütler aklıma geldi.

Bunlar, kendilerinin devrimci-yurtsever olduklarını, Kürdistan adına yola çıktıklarını söylüyorlardı ama, onları ortalıkta görmek mümkün değildi. Acaba bunlar neredeler, neden Kürdistan'a gelmiyorlar, neden halka davasını anlatmıyor ve kurtuluş yolunu göstermiyorlar? Devrimci ve yurtsever iseler, devrimci ve yurtsever olduklarını neden pratik olarak halka kabulettirmiyorlar sorusu aklıma geldi.

Bunların neden korktuklarını düşündüm. Acaba açlıktan, ölümden, soğuktan ve savaşmaktan mı korkuyorlar? Yoksa yanlış ideolojilerinden mi korkuyorlar?.. Bunlar neden gelmiyorlar? Kendilerine sesleniyorum!

Ben bir yurtsever olarak, insan olan birisi, başkasına vurulan tokadı kendi ensesinde hisetmelidir diyorum. Bugün ülkede en kıt olanaklar, eziyetler ve zorluklar içinde savaşıyoruz. Düşman evimizi yıkmış, gelin hep beraber bu yükü hafifletip, bu evi yeniden inşa edelim.

Eğer savaşmayı bilmiyor, açlık ve susuzluktan korkuyorsanız, geliniz savaşmayı öğretelim. Elimizdeki son lokmayı sizinle paylaşalım. Yok eğer ideoloji ve stratejinizden korkuyorsanız, geliniz sağlam ideoloji ve strateji çizilmiş ve kendisini Kürdistan'ın en ücra köşesinde dahi kabulettirmiştir. Her yerde oluk oluk kan akıtılarak şehit verilmekte ve devrimciler bütün varlığıyla savaşmaktadırlar.

Son olarak birşey daha söylüyorum; eğer savaşmayacaksanız ve kendinize güvenmiyorsanız, hiç olmazsa savaşanlara, kan akıtan şehitlere ve kutsal PKK davasına dil uzatmayınız. Devrimcilik yurtseverlik görevlerinizden kaçıyorsanız, hiç olmazsa yurtseverlere, devrimcilere, savaşçılara saygı duyunuz ve yerlerinizi mücadele edenlere bırakınız.

20.7.1984
H. N-A. N.

Bir PKK partizanının babasına yazmış olduğu mektuba cevaben, babası tarafından yazılan bu mektubu yayınlamayı uygun bulduk.

Değerli Nefer'im

Geçen bu uzun zamandan sonra, bizi tekrar hayata döndürdün, çeliğe su verir gibi su verdin. Yekvücut olarak bugüne kadar hep böyle bir anın özlemini, hasretini yaşadık, anlatılamayacak kadar sevinçli ve mutluyuz, içimiz içimize sığmıyor. 10 Ocak günü yuvana geldin, sanki hep seni teneffüs ettik.

Senin ve değerli arkadaşlarının yerini hiçbirşeyin dolduramayacağına canıgönülden inanmalısın, her ihtimali gözönüne alarak bu defaya mahsus kısa ve öz yazacağım. Bu dava hepimizin davasıdır, ulu tanrı yardımcınız olsun amin amin. Gece gündüz sizler için duacıyız, beni senden çok arkadaşların düşündürüyor, dilerim hepsi senden çok daha iyi yetişmiş kişilerdir, kendilerine sonsuz sevgim var...

Kürdistan'da artık herşey, kâğıt ve kalemler de ulusal direnişin hizmetinde.

Davanın ciddiyeti, hassaslığı, bizi zaman zaman katı tutuma sokacaktır. Başarının sırlarından biri de cesur ve soğukkanlı olmaktır, duygusallığa en son aşamada yeşil ışık yakalım. Senden ve arkadaşlarından tek isteğim, dayanışma gücünüzü en son nefesine kadar yitirmemenizdir...

Şimdilik bu kadar, görüşürsek daha iyi olur, görüşme işini sizlerin arzusuna bırakıyorum. Maddi ve manevi yönden ancak görüşmeden sonra tatmin olacağım.

Yazışma işlerimizi görüşme zamanlarımıza bırakalım. Şimdilik hoşça kalın, gözlerinizden öperim.

12.1 1984
Baban

PAZARCIK'TAN

BİR YURTSEVERİN MEKTUBU

12 Eylül faşist-askeri darbesi ile birlikte, faşist generaller çetesinin azgın sömürü, baskı ve katliamlarına maruz kalan yörelerden biride; Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin en erkenden geliştiği Maraş'ın Pazarcık ilçesidir. Bir bütün olarak bölgenin taşıdığı stratejik önem faşist Türk sömürgecilerini, daha Kürdistan'ı sömürgeleştirmeye başladıklarında Maraş bölgesi üzerinde daha farklı uygulamalara götürdü. Sömürgecilerin Maraş genelinde yarattıkları geri olumsuz yapıyla Maraş bölgesi, Kürdistan halkının sahip olduğu çelişkilerin her zaman patlamaya en çok hazır olan alanların başında gelir. En son 1978 Aralık'ında gerçekleştirilen Maraş katliamı, bölgenin ne kadar hassas bir yapıda olduğunu gösterir. Özellikle, Parti hareketimizin erkenden bu bölgede gelişmesi sömürgecilerin bölge üzerindeki çıkarlarını önemli oranda sarsınca, faşist sömürgeciler de karşı-devrimci şiddeti erkenden geliştirdiler. 12 Eylül sonrasında daha da yoğunlaştırılan faşist-terör, özellikle Pazarcık yöresinde korkunç boyutlara çıkarıldı; yurtsever halk kitleleri sindirilmeye çalışıldı. Bu süre içinde, Pazarcık On'un üzerinde devrimciyi şehit verdi. Fakat, sömürgeciler, bu yöreden hiç bir sonuç alamadılar. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve Partimize duydukları inancı her koşulda gösteren yurtsever Pazarcık halkı, faşist generallerin tehdit, tutuklama, işkence, ve katliam uygulamaları karşısında yılmadılar. Kadınıyla-erkeğiyle; köy meydanlarında, karakollarda, işkencehanelerde direndiler. Bugün ise, yeniden önderleri devrimcilere kavuşan, onlarla kaynaşmaya başlayan ve ulusal kurtuluş yolunda daha kararlı yürümeye hazırlanan Pazarcık halkı, mücadelede kararlıdır.

Faşist generaller çetesinin Pazarcık yöresinde halka yaptıkları zorbalığı anlatan bir yurtseverin gönderdiği mektubu olduğu gibi yayınlayarak, faşist-Türk sömürgecilerinin barbarlığını bir kez daha sergiliyoruz:

«Sömürgeci-faşist Türk cuntası Pazarcık yöresinde geceli-gündüzlü yaptığı operasyonlarla Kürt halkına kan kusturuyor. Operasyonlar sırasında köy meydanlarına zorla toplatılan yediden yetmişe tüm halk çırılçıplak soyundurularak iğrenç işkencelere uğratılıyor. Halk kitlelerine 'siz insan değil, hayvansınız' diyorlar. Yöredeki hemen bütün köyleri basarak köylüleri zorla, işkenceyle toplatarak Pazarcık Jandarma Karakolunda, polis karakolunda, Aksu Jandarma karakolunda günler süren işkencelere tabi tutuyorlar. Bayanlara tecavüz ediyor, her türlü hakareti yapıyorlar. Yöreye gönderdikleri bazı 'özel' kişilerle suçsuz yere halktan iki kişiyi yakalayarak işkencehanelerde katlettiler. Bununla da yetinmeyerek, halkın elindeki parasını, değerli eşyasını zorla alıyor, onları açlık ve göçe zorluyorlar. Yöremizde iş bulmak umuduyla metropole gidip dönen insanların ellerindeki maddiyatı zorla gasp ediyorlar. Tutuklu yakınlarına ise, akılalmaz baskılar yapıyorlar.

Faşist güçler, son olarak öldürülen iki yurtseverin korkudan öldüklerinin propagandasını yaparak, halk kitlelerini korkutmak istiyorlar. Halkı tedirgin etmek için ne lazımsa onu yapıyorlar. Halk, şimdiye kadar korkudan derdini kimseye açamıyordu. Kendisine işkence edilen kişilere baskı yaparak "işkence yapılmadı" dedirtmektedirler. Tutuklu bulunan PKK partizanlarından ...'nın evine her gece baskınlar, operasyonlar yapılıyor, ailesi hergün işkenceye alınıyor. Bunun gibi diğer tutuklu aileleri de işkencelerden geçiriliyor. Pazarcık'tan geçen Irak petrol boru hattını havaya uçurmak için giden, fakat bir ihbar sonucu yakalanan PKK eylemcilerine vahşi işkenceler yapıldı, partizanlar işkenceler sonucu sakat kaldılar.

Operasyonlar hergün yapılıyor ve hergün onlarca insanımız işkencelerde sakat bırakılıyor. Faşist generaller çetesi bizi sindirmek, önderimiz PKK'den koparmak istiyor. Ama bu uygulamalar karşısında düşmana olan öfkemiz ve kinimiz daha da artıyor. Bizi kurtaracak olan Partimize olan inancımız ve güvenimiz daha da gelişiyor. Önderlerimize yeniden kavuşmamız bizim için yaşamamızın garantisidir.

YAŞASIN PKK!
YAŞASIN KÜRDİSTAN'IN BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ
KAHROLSUN FAŞİST-SÖMÜRGECİLER!

"BEYAZ ARABA"

İlk bakışta neden böyle bir başlık kullandığım merak konusu olabilir. Ancak ne var ki Karakoçan ve çevresinde küçük bir çocuğa bile sorsanız, hemen neyi kastettiğinizi anlar. Bu isim halkımızın bu yörede baş düşmanı haline gelmiş olan mit ve ajanların, resmi devlet görevlilerinin binip gezdikleri arabaya aittir. Bu araba devrilmeyen cinsten zırhlı bir araçtır. Dönekleri, hainleri ve uşakları köy köy gezdiren, kurşun geçirmez camları olan özel bir taşıttır. Sürekli olarak onun ardında beyaz bir Renault taksi de dolaşmakta, onu takviye etmektedir.

Gerek kaza merkezinde, gerekse çevre köylerde tüm insanlar bu arabalara ve içindekilere karşı kin ve öfkelerini açıktan belirtmektedirler. Sefalet yokluk içerisinde kıvranan halkımız en büyük acıyı da bunlar gibi aşağılık ve kişiliksizleşmiş bir avuç hainden çekmektedir. Bunun en bariz örneğini kendim bizzat yaşadım. Yaşadıklarımı, gördüklerimi de Serxwebûn aracılığıyla tüm Kürdistanlı yurtseverlere aktarmak istiyorum.

Ben altıncı ayın ortalarında yıllık iznimi geçirmek üzere Kürdistan'a gittim. Orada bir çok yöreyi gezdim, yakınlarımı ziyaret bahanesiyle gittiğim yerlerdeki gerçeklere yakından tanık oldum.

Kendi köyüme gittiğimde, gençler hemen çevremi aldılar. Beni soru yağmuruna tuttular. Her biri bir şey soruyordu. Ben yanımda iki kaset götürmüştüm, onlara verdikten sonra benden Serxebûn'un 25. Sayısını getirip getirmediğimi sordular. Bu soru beni çok şaşırttı. Onlara; "*diğer*

Sayıları okudunuz mu?" diye sorduğumda "*yanımızda yok ama hepsini aşağı-yukarı okuduk*" dediler. Ayrıca kasetlere doldurulan önemli konuşmaları da getirip bunlara dinletiyorlarmış. Devrimcilerin gelip kendileriyle ilişki kurduklarını, çeşitli yörelerde muhbirlerin cezalandırıldıklarını ve yoğun şekilde propaganda yaptıklarını bana anlattılar. Sıradan herkes tüm bu gelişmelerden haberdardı ve her fırsatta bana anlatıyorlardı.

7. ayda Karakoçan merkeze gittim. Her tarafta sıkı güvenlik tedbirleri vardı. Ne olduğunu sordum, bana bir pankart asıldığını söylediler. Pankartta Mazlum'un, Hayri'nin ve Kemal'in resimleriyle "**Tekoşerên PKK Bê Mirinin**" yazısının bulunduğunu ve Türk devletinin adeta çılgına döndüğünü büyük bir heyecanla anlattılar. Elazığ ve Bingöl'den komando asker takviye etmişlerdi. Oldukça sıkı aramalar vardı. Gençliğin hepsini tutuklayıp karakolda falakaya yatırmışlardı. Pankartın yapıldığı bez Sümerbanktan alınmış diye orada çalışan tüm işçileri tutuklayıp Binsekizyüzevler'e götürüp işkence yapmışlardı. Bezin kimin tarafından alındığını tespit etmeye çalışıyorlardı.

Sömürgecilerin tüm baskılarına rağmen durum hızla devrimcilerin lehine dönüşmekteydi. Gençler yine eskisi gibi köyün dışına gidip grup halinde tartışıp kendi aralarında seminerler veriyorlardı. Bu durum beni oldukça umutlandırmıştı.

İznimin sonuna yaklaşıyordum. Birgün Bingöl'e gittim. Orda birgün kalmama rağmen çok şey öğrendim. Halkın devrimci mücadeleye inancı ve katkısı oldukça iyiydi. Orada da devrimciler Kürtçe bir bildiriyi oldukça geniş şekilde dağıtmışlardı. Bingöl otobüs garında bir yurtsever, eline geçen bildiriyi yüksek sesle başkalarına okurken ihbar sonucu yakalanmıştı. Yine Bingöl'ün Genç kazasında Peşmergelerle Türk askeri arasında çatışma çıkmıştır. Bu çatışmada 6 askerin ağır şekilde yaralandığı görenler tarafından anlatılıyordu.

O esnada Antep'e sürekli gidipgelen bir arkadaşımla karşılaştım. Oralardaki durumu sordum. Tüm faaliyetlerin orada da var olduğunu hatta kavehanelerde bile sorunların tartışıldığını söyledi.

Ben daha Bingöl'deyken bir pankart daha asıldığı haberi geldi. Belediye parkının üstüne asılmıştı. Üzerinde türkçe olarak "**PKK Savaçıları Ölümsüzdür**" yazılıydı. Ondan hariç duvarlara da yazılar yazılmıştı. Yaklaşık 2 gün kaldıktan sonra belediye tarafından silindiler. Her tarafta operasyonlar yoğunlaştırılmıştı.

Köylere yapılan baskınlarda B... köyünde Serxwebûn 21. Sayı ile Politik Rapor sömürgeciler tarafından ele geçirilmişti. Ayrıca Çat kazasının Koçukan yaylasında Devrimcilerle sömürgeciler arasında çatışma çıkmış, sömürgecilerden 3 kişi öldürülmüştü. Aslında buna benzer yığınla olay var ve halk sefalet içerisinde olmasına rağmen geleceğe umutla bakıyor. İşte bu yapıyı görmemle birlikte PKK'nin sadece Kürdistan'ı değil tüm Ortadoğu'nun kaderini değiştirecek güç ve yetenekte olduğunu iyice kavradım.

Sömürgecilerin uygulamalarından ben de nasibimi almadım değil. Daha yeni gittiğim günlerde gelip beni karakola götürdüler. İlk seferde bir şişe Viski ve Samsun sigarasıyla işi geçiştirebildim. İkinci defa ise beni sıkı sorguya aldılar. Ağabeyimi sordular. Avrupa'da nelerin olup bittiğini, Ermenilerin faaliyetini ve hemen ardından da Apocular'dan kimseyi tanıyıp tanımadığımı sordular. Tüm sorularına benden cevap alamayınca kızdılar ve bir dizi küfürden sonra "defol git" dediler. İstisnasız her Kürdistanlı izinci üzerinde buna benzer sözde sorgulamalar geliştirilerek, katmerli rüşvetler alınmakta, ya da daha şiddetli işkencelerle tehdit edip bilgi sızdırmak istemektedirler.

Çok yoğun operasyonlarına rağmen hiç bir şey elde edememeleri onları tamamen bunalıma sokmaktadır. Ordunun iyice yıprandığı gözler önündedir.

Mektubumu sonuçlandırırken, şunu belirteyim ki, tüm Kürdistanlı yurtseverler, gerçek kurtuluşumuzun yolunu çizen devrimcilere sahip çıkmalı, nerede bulunursa bulunsunlar, davaya katkıda bulunmaları gerekir. PKK sadece Kürt halkının değil, bölge halklarının da biricik temsilcisi ve önderi olacaktır. Bunu bu yılki iznimde gördüğüm ve yaşadığım pratik gerçeklerden çıkardım. PKK'nin gücünü halktan aldığı ve bunun için de yenilemeyeceğini bizzat gözümle görmüş ve inanmış durumdayım. "Beyaz arabaların" çocuklarımızı korkutmaları, ancak onların tamamen ortadan kaldırılmasıyla önlenebilecektir.

Kahrolsun sömürgeci faşist cunta!
PKK savaşçıları ölümsüzdür!
Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!

Devrimci Selamlar
Bir Serxwebûn Okuyucusu

KÜRDİSTAN'DAKİ "BAYRAM!"

Avrapa'da çalışan binlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçi gibi ben de, senelik iznimi geçirmek için ülkem Kürdistan'a gittim. Uçakla gittiğimden İstanbul Havaalında indim. Gümrük işlemlerimiz bittiğinde gece yarısı saat ikiyi geçiyordu. Ama çok ilginç bir şeyle karşılaştım. Seyyar satıcılar hala çevrede duruyorlardı. Beni karşılamaya gelen yakınıma bunların neden bu saate kadar burada beklediklerini sordum. Bana şaşkın bir şekilde baktı ve "*sen bilmiyor musun insanlar burada ya acından ölecek, ya da mecburen gece-gündüz çalışacaklar, koşullar buna zorluyor*" dedi. Halkın sefaleti her yerde açıkça belli oluyordu. Faşist düzenden çok çektikleri ve nefret dolu oldukları her hallerinden belliydi.

Eski devrimcilerin kaçıp gittiklerinden şikayetçiydiler, ama yine de içlerinde bir umut vardı. Onlara dilim döndüğü kadar, gelişen mücadeleyi ve Partimizin hazırlıklarını anlattım. Beraberimde götürdüğüğüm gazetemiz Serxwebûn'u da vererek bazı bölümlerini de beraberce okudum. Sevinçleri açıkça belli oluyordu. Bazı demokratlar başta SODEP'e umut bağlamışlar, ama daha sonraları onun da bir uşak olduğunu anlamışlardı.

Burada 3 gün kaldıktan sonra memleketim olan Dersim'in Nazimiye kazasına gitmek için yola çıktım. Gürün'e kadar herhangi olağanüstü bir şeyle karşılaşmadım. Ama Gürün'den sonra her tarafta asılı Türk bayraklarını görünce önce bayram var sandım. Ama yanımdakine bugün ne bayramı diye sorduğumda; hiç bir bayram yok dedi. Birden burdan ötesinin Kürdistan olduğunu hatırladım ve susup dikkatle etrafımı seyretmeye başladım. Yol boyunca dağların tepesine ve en iyi görünen yamaçlarına taş ve kireçle yazılmış yazılarla sık sık karşılaştım. Adeta kendilerinden şüphe ediyormuşcasına "ne mutlu Türküm diyene", "Atam izindeyiz", "Önce Vatan" vb. bir çok yazılarla dağlarımızı kirletmişlerdi. Bu yazılar taşlara, okul duvarlarına, dükkan önlerine, köprülere de yazılmıştı. Dersim'e ilk girdiğimizde bu yazının eski yerinden silinip, iyi görünmesi için daha yukarı yazılması dikkat çekiciydi.

Nazimiye'ye geldiğimde yakınlarımla görüştükten sonra, eskiden tanıdığım arkadaşları gördüm. Hepsi zayıflamış, ürkekleşmişlerdi. Sömürgecilerin elinde birer savaş esiri haline geldiklerini söylüyorlardı. Uşak üsteğmen hergün çarşıya çıkıp insanları gözden geçiriyor, kimin elinde tesbih görse, kimin eli cebindeyse hemen karakola çağırıp dövüyormuş. Askerlerini peşine takıp şehre iniyor ve "*erkek olan varsa karşıma çıksın*" diye nara atıp kovboylar gibi dolaşıyormuş. Kazadaki tüm şöförleri tehdit edip, yabancı kim gelirse hemen haber vermelerini istiyormuş. Yine sık sık uyguladıkları bir metod da gece yarısı gidip rastgele kapıları çalıyorlar; ev sahibi "*kim o*" deyince "*açın biz Apocuyuz*" diyorlar. Eğer kapıyı açarlarsa vay hallerine. Halk bu oyunu bildiğinden kapıyı açmıyor.

Her gittiğim evde ve toplulukta cezaevlerinin durumu ve direnmeler bana anlatılıyordu. Diyarbakır Zindanlarındaki direnişçilerin, "*nasıl ki ay ve güneşin varlığı bir gerçekse, Kürdistan'ın varlığı da inkar edilmez bir gerçektir*" sözleri herkesin dilinde dolaşıyordu.

Yeni mücadele döneminin başladığını ve devrimcilerin ülke sathında çalışmalarını başlattıklarını onlara anlatacak oldum. Hemen sözü alıp devrimcileri sık sık göremediklerini, ama kapıların altından bildiriler attıklarını ve bir hafta önce çarşıda pankart astıklarını anlatmaya başladılar. Bunları duyduğumda gururdan göğsüm kabarıyordu. Avrupa'da bol bol konuşup, teslimiyeti meşrulaştırmaya çalışan küçük-burjuva reformistleri ile sosyal-şovenlerin yalan ve demogojileri kulağımda çınlıyordu. gerçekleri duydukça Partiye olan inancım ve güvenim bir kat daha artıyordu.

İznimin son haftasında köye uğradım. Köyümüz dağlık bir alanda olduğundan çok baskı görüyordu. Geçtiğimiz Haziran ayında asker ve sivil bazı kişiler gelip o bölgenin plan ve haritasını çizmişler. Geçitleri, yolları, mağaraları, çeşmeleri, ağaçlık ve taşlık alanları tek tek tespit etmişler. Köylüler bunu neden yaptıklarını sorunca, onları terslemiş ve "*bize lazımdır*" demişler. Halk aslında bunu neden yaptıklarını anlıyordu.

Asker bozması sivil devlet yetkilileri, sık sık köye gelip bir yığın vaadlerde bulunduktan sonra –halkın sefaletine, yoksulluğuna bakmadan– kendilerine ziyafet çektirip defolup gidiyorlar. Vaadler içerisinde ise yerine getirilen tek şey futbol sahası olmuş. Onu da gençlere yaptırmışlar. Gençlerin üzerinde özel olarak duruyorlar. Onları spor, lümpenlik, kumar vb. şeylere alıştırmak için özel çaba sarfediyorlar.

Dört yıllık ilişkisiz geçen bu süre içerisinde gerek halk, gerekse gençlik –yeni yetişenler de dahil– hala inançla doluydular. Bana Partinin ne yaptığını, siyasal durumların nasıl olduğunu soruyorlardı. Ben özellikle gençleri biraraya getirip onlara geri çekilme ve hazırlık çalışmalarını son olarak Kongre'de alınan kararla birlikte yeniden ülkeye dönüşü ve son bir yıllık örgütsel-pratik faaliyetleri bildiğim kadariyla anlattım. Onlara Serxwebûn gazetesini verdim. Apo'nun resminin bulunduğu sayıyı beraberimde götürmüştüm. Hepsine gösterdim. Çok seviniyorlardı. Kürdistan halkının kurtuluşunun ancak PKK'nin önderliğinde gerçekleşebileceğini belirtiyorlardı.

Yine geleceğime yakın bir günde (15 Ağustos) tüm gençlerle oturmuş gelişmeler üzerinde tartışıyorduk. O esnada akşam 19 haberlerini radyoda dinledik. Radyo, "Eruh ve Şemdinli'de, ayrılıkçı teröristlerin karakol bastıklarını bir astsubay ile bir er'in öldürüldüğünü, subay lojmanlarının kurşunlandığını" haber olarak verdi.

Ben bir yorumlamayla bu eylemleri Partimizin yapmış olduğunu anlattım. Herkeste büyük bir sevinç vardı. Birbirine coşkuyla sarılıyor, daha o anda dağa çıkmanın planlarını yapıyorlardı. Onları gördükçe gücüm artıyor, kabuğuma sığmaz oluyordum.

Yöre halkı direnerek şehit düşen İbrahim KAPLAN, ve Azime DEMİRTAŞ için ağıtlar yakmıştı. **Bu ağıtlarda Partiye sesleniyor ve bu yiğitlerin kanını yerde bırakmamasını istiyorlardı. Bir tek ferdimiz kalana dek azimle savaşalım diyorlardı.**

16 Ağustos günü yaylaya gittim. Akşam 8'den sonra uçak ve helikopter sesleri ortalığı dolduruyordu. Sanki savaş başlamıştı. Tahminime göre gelişen olayların çapı çok büyüktü ve bu uçaklar eylem alanına güç taşıyorlardı. İznim sona erdiğinden tekrar – istemeyerek de olsa– Avrupa'ya geldim. İlk işim Serxwebûn'un son sayısını alıp okumak ve arkadaşları bulup gelişmeleri öğrenmek oldu. Tahminlerimde yanılmamıştım. Bir yurtsever olarak bu iznimi elimden geldiği kadar verimli geçirmeye çalıştıysam da bu yaptığım gerçekten de yurtseverliğin ölçüsünün çok gerisindedir. **Şuna inanıyorum ki eğer her Kürdistanlı birey (kadın-erkek, genç-yaşlı) gücü yettiği kadar, dili döndüğü kadar yeteneğini kullanır ve düşmana karşı korsa, düşmanımız çok cüce ve zavallı bir duruma düşecek, tankıyla, topuyla, uçağıyla yok olup gidecektir. Böylelikle halkımız kendi gerçek bayramlarını kutlamaya başlayacaktır!...**

● Yaşasın 15 Ağustos Direniş ve Saldırı Ruhu!
● Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti ve Onun Uşakları!
● Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

Kürdistanlı bir yurtsever
(H.A. Stuttgart)

BİR DAHA TESLİMİYETİ TEŞHİR EDELİM, DİRENİŞE SAHİP ÇIKALIM!

PKK'nin, 15 Ağustos 1984 HRK'nin kuruluşu ve eylemleriyle yeni ve üst bir aşamaya vardırdığı Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi, ulusal, bölgesel ve uluslararası alanda son derece önemli ve öğretici dersler ortaya çıkarmıştır. Hayli fazla olan bu derslerin her biri kendi kapsamı dahilinde çok yönlülüğe sahiptir. Devrim cephesinde olsun karşı-devrim cephesinde olsun, ulusal ve bölgesel düzeyde çoğu güç kendi mantığı içinde bu siyasal gelişme ve sonuçları değerlendirmek durumunda kalmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş gerçeğinin kendini bu kadar açık dayatması karşısında bu gelişmeler karanlıkta kalan bir sürü gerçeğin bütün yönleriyle görülmesini, daha doğrusu soyut görüntünün aşılıp, her gücün öz sınıfsal konumuyla görünmesini sağlamıştır. Çünkü bir hareketin özünü belirleyen onun kendine yakıştırmaları değil, tam aksine onun pratik eylemidir. Ulusal ve toplumsal çelişkinin yoğunlaştığı son dört yıldır herkes kendi özünü belirleyen bir sürü pratik sunmuştur ve bu pratik örgütlerin hangi sınıfsal zemin üzerinde hareket ettiklerini az çok belirlemiştir. Ama PKK'nin direniş eylemlerinin, şu ya da bu güce aldırdığı ya da almak zorunda bıraktığı direnişe karşı tavır, hepsinden öte örgütlerin öz siyasal konumunu, neyi temsil ettiklerini belirleyen kıstas olmuştur.

Eğer PKK direnişçiliği tarihsel diyalektiği içinde irdelenir ve bir çok politik gücün buna karşı aldığı tavır, yine tarihi içinde incelenirse, bu güçlerin konumu rahatlıkla kavranabilecektir. Bunları değişik yazı ve broşür değerlendirmelerinde bulmak mümkündür. PKK, devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadelenin son derece kızıştığı Ortadoğu'da, devrimci mücadelenin yüz yüze olduğu tıkanıklığı gidermede tarihsel önemde bir kıvılcım saçmıştır. Mücadeleden yana bütün güçlerin görevi bu kıvılcımı gürleştirmek olmalıdır, yoksa onu söndürmek değil. Kuzey Kürdistan alanında bütün sorumluluğuyla mücadele eden bir PKK savaşçısı olarak, bir yandan bu gelişmeleri yaratan PKK'nin bir neferi olmaktan gurur duyarken, diğer yandan bu kadar açık olan gelişmelere tavır alan, direnişi önlemeye çalışan çığırtkanlardan da insanlık adına tiksinti duyuyoruz. Ama inancımız odur ki, şimdiye değin tutarsız görünümleriyle kitleler nezdinde yerleri konusunda yanılgılar yaratan Kürdistan ve Ortadoğu'daki reformist-oportünist güçler, bu yanılgıyı eylemlerimize aldıkları tavırla sileceklerdir. Yine inancımız odur ki şimdiye değin şu yada bu oranda bu güçlerin politikasına kanmış insanlar kendilerini önlerine serilen olumsuz, batak yoldan kurtarıp mücadeleci bir yol tutabileceklerdir.

Bu nedenlerle PKK direniş eylemlerinin anlamını, yolaçtığı bazı sonuçları ve ona karşı çıkanların yönelimlerinin özünü birkaç noktada koymak yararlı olacaktır.

PKK'nin Direniş Eylemleri Ortadoğu Halkları Arasında Mücadele Dayanışmasını Pekiştiren Devrimci Bir Atılımdır!

Reformist-oportünist güçler, *"PKK'nin geliştirdiği eylemler bölge, özellikle Güney Kürdistan ve Irak'taki mücadeleye zarar vermektedir. Türk faşizminin bu alana müdahalesine zemin hazırlamaktadır"* vb. demektedirler. Kısaca özetlenen bu anlayışın neye hizmet ettiğini kavramak açısından, sömürgeci Türk faşizminin bölgedeki konumunu ve ona karşı mücadelenin bölge halklarının mücadelesiyle yakın bağını kısaca ve yeniden koymak gerekmektedir.

Türk devleti, özelde Kürdistan ve Türkiye, genelde Ortadoğu halklarına karşı konumlandırılan bir güçtür. Türk burjuvazisinin bu konumu onun tarihsel karakterinden ve emperyalizme bağımlılığından kaynaklanmaktadır. 1970'lerde bölgede hız kazanan gelişme ve değişmeler, bölge devrim ve karşı-devriminin statüsünü zorlamış ve emperyalizmi yeni tedbirler almaya zorlamıştır. Türkiye ve Pakistan örneğinde olduğu gibi faşist ordu darbeleri gerçekleştirilmiş, bölge gericiliği güçlendirilmiş, İsrail, Lübnan ilerici hareketine ve Filistin direnişine saldırtılmış, Irak saldırısıyla İran'daki ve Pakistan'ın desteği ile Afganistan'daki gelişmeler ortadan kaldırılmak istenmiştir. Emperyalizm ve bölge işbirlikçilerinin bu saldırılarında sağladığı kısmi başarılar da, halklar arasındaki dayanışmanın zayıflığının ve bu zayıflığa neden olan küçük-burjuva, burjuva öncülüklerin oportünist anlayışlarının önemli rolü vardır.

Bu gelişmelerde Türk faşizmine yüklenen rol oldukça önemlidir. Çünkü İsrail teşhir olmuş ve derin bir ekonomik bunalım yaşamaktadır; karşılaştığı askeri çıkmazla bölgede daha büyük roller yerine getiremez durumdadır. Pakistan, ekonomik bunalım ve artan muhalefet yüzünden epey zorlanmaktadır. Sovyetler'in aktif askeri desteğini alan Afganistan devrimi saldırıları püskürtmektedir. Saddam rejimi İran'daki değişmeleri ortadan kaldıramadığı gibi, bu defa kendi yönetimi yıkılma tehditi altına girmiştir. Mısır, ekonomik problemleri ve Arap alemiyle olan sorunları yüzünden bölge gericiliğini yönlendirme görevini yerine getirememektedir. Bu nedenlerle de, Ortadoğu'da emperyalizmin en ileri karakolu faşist Türk devletidir.

Türk sömürgeci-faşist burjuvazisi, dört yıldır bu görevi itinayla yerine getirmeye çalışmaktadır. İçte topluma faşist yasaları egemen kılar ve faşist ekonomik talanı gerçekleştirirken, Türkiye ve Kürdistan'da kitleleri en korkunç baskılar altına almıştır. Faşist anayasa, genel ve yerel seçim oyunlarıyla "demokrasi" kisvesi altında sivil faşistleri de dahil eden faşist cunta, dört başı mamur bir faşist devlet örgütlemeye çalışmıştır. Kürdistan'da tamamen savaş hali statüsü yaratan faşist devlet, Ortadoğu'da da saldırgan konumunu aynı titizlikle sürdürmüştür. Irak'tan, Mısır'a, Ürdün'e, Suudi Arabistan'dan Afgan karşı-devrimcilerine kadar bölge gerici güçleriyle en sıkı ittifaklara girilmiş, faşist ordu modern silahlarla donatılmış, Kürdistan'da üst üste ABD çevik kuvvetleri ve NATO güçleriyle işgal tatbikatları yapılmış, ve Ortadoğu halk hareketlerine tehditlerini arttırmıştır.

Faşizmin bu durumu; içte ulusal ve sınıfsal çelişkiyi derinleştirmiş, mücadele ve faşizmden kurtuluş halk kitlelerinin birincil arzusu haline gelmiştir. Bölgesel olayları durduramayan, tam aksine bu gelişmelerin derinleşmesini sağlayan emperyalist saldırganlık, faşist Türk ordusunun bu saldırgan konumunu ihtiyaç duyduğu bir biçimde daha da pekiştirmiştir.

Ortadoğu'da gericiliği yönlendirmede rolü bu kadar belirgin hale gelen sömürgeci Türk faşizminin konumunu daha iyi anlayabilmek açısından konuyu özgülleştirirsek;

Faşizmin iktidara gelişinde, iç ekonomik, siyasal çıkmaz, bölgesel olaylar ve emperyalizmin bunalımı ve bundan kaynaklanan dayatmaları yanında Kürdistan sorunu belirleyici rol oynamıştır. 1978'de Şahlığın yıkılmasıyla Doğu Kürdistan'da kitle ayaklanmaları doğmuş ve ulusal hareket gelişmiş, İran-Irak savaşıyla Güney Kürdistan'da ulusal hareket üst boyutlara ulaşmış ve onlardan öteye 1970'lerin ortalarında Kuzey Kürdistan'da proleter öncülüklü ulusal kurtuluş hareketi büyük bir ivme kazanarak 1980'lere doğru kitlesel bir nitelik almıştır. Çoğu gücün Kürdistan Ulusal gerçeğini kabul edecekleri korkusuyla söyleyemediği neden budur. Nitekim cunta bunları yalanlarcasına eylemiyle gerçekleri onaylamış, Kuzey Kürdistan'da savaş halini uygulamış ve Doğu, Güney Kürdistan Ulusal Hareketine düşman kesilmiş ve bunları ezmenin planlarını hazırlamıştır. Türk faşizmi bu amacı için gerektiğinde Lozan antlaşmasını ön plana çıkarmakta, Saddam rejimiyle antlaşmalar imzalamakta, Güney Kürdistan'ın 30 km'lik geniş alanında operasyon yetkisini almakta, Güney Kürdistan'ın petrol kaynaklarını Irak rejimiyle ortak ipotek altına almaktadır. Kitleleri tehdit ederek katliam provaları yapmakta ve gerektiğinde Mayıs 1983 işgali örneğinde olduğu gibi baskı alanına Güney Kürdistan'ı dahil etmektedir. İran ve Irak hakim sınıfları tarihsel ve siyasal gerçekler sonucu Kürt egemen sınıflarını dar çıkarlarla Kürdistan'ı egemenlikleri altında tutmakta alet olarak kullanırken, Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki egemenliği tamamen inkara ve şiddete dayanmaktadır. Kürt hakim sınıflarının bundaki yeri tamamen ulusal inkarcılık ve ajanlıktır. Dolayısıyla İran ve Irak'ın tersine hiçbir Kürt örgütünün (otonomi amacıyla da olsa) Türk burjuvazisiyle uzlaşarak Kürdistan adına en küçük adımı atma olanağı bile yoktur. Türk faşizminin en büyük korkusu Kuzey Kürdistan'daki proleter öncülüklü ulusal kurtuluş mücadelesidir. Mayıs 1983 saldırısının PKK'nin ülkeye dönüş faaliyetleriyle aynı döneme rastlaması ve saldırının esas itibarıyle Kuzey Kürdistan'da yoğunlaşması bunun göstergesidir. Gel görki, Kuzey Kürdistan'da halk yoğun baskı altındayken, Kuzey Kürdistan reformist gruplarının bu baskıları meşru kılarcasına sadece Güney Kürdistan'ı ön plana çıkarmaları, bir yandan IKP reformizmine ve Kürdistan otonom güçlerine kan verirken, diğer yandan da sorumluluktan kaçmaktan başka ne anlama gelir.

Dördüncü senesini aşan İran-Irak savaşının yarattığı olumlu koşulların değerlendirilememesi, özellikle Irak'ta devrimci durumun zafere ulaşmasını önlemiştir. Bunda sorumluluğun IKP başta olmak üzere, Irak ve Güney Kürdistan muhalefet güçlerine ait olduğu bugün artık bilinen gerçektir. İran yönetiminin diğer muhalefet güçleriyle uzlaşmaz tutumundan ve Irak muhalefetinin yetersizlik ve iç çatışmalarından yararlanan Saddam yönetimi, bölge gericiliği ve hatta sosyalist ülkelerden aldığı destekle kendini güçlendirmiş daha doğrusu ömrünü uzatmıştır.

Bu süreçte Güney Kürdistan ve Irak'ta radikal değişimlerin olmaması için en çok çaba sarfeden güç Türk faşizmi olmuştur. Saddam'a her türlü destek verilmiş, Güney Kürdistan üzerindeki tehditini arttırmış, ortak anlaşmalarla müdahale hakkını elde etmiştir. Güney Kürdistan ve Irak'taki radikal devrimci gelişmede görülen bu tıkanmanın çok daha kötüsü Doğu Kürdistan'da yaşanmış, Saddam gericiliği ve sosyal-demokrasiye dayanan otonomist öncülük, halk potansiyelini tarümar ederek, ulusal direnmeyi tükenme durumuna getirmiştir.

İran-Irak savaşındaki bu duraksama ve hatta uzlaşma koşullarının gündeme az da olsa gelmesi, muhalefetin Irak'ta radikal bir dönüşümü gerçekleştirebilmesinin bizzat kendi hata ve yetersizliklerinden dolayı kısa süreli mümkün olmaması, ve özellikle de Doğu ve Güney Kürdistan'da ulusal hareketin yavaşlaması bölge gericiliğine rahat nefes aldırmıştır. Ancak en fazla rahatlayan güç Türk sömürgeci-faşizmi olmuştur. İçte faşizmi önemli oranda kurumlaştıran ve Türk sol'unun kendini tasfiye sürecinden yararlanarak Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareketi önemli oranda darbeleyen son Türk burjuvazisinin, dışarda da radikal dönüşümlerin koşullarının daraldığını ve Kürdistan Ulusal Hareketlerinin yavaşladığını görmesi, faşizmi uzlaşma ve barış havarisi durumuna getirmiştir.

Kenan Evren-Turgut Özal ikilisi de bu durumu, "demokrasi"lerinin fazileti olarak göstermişlerdir. Ama gerçekler öyle değildir. Ekonomik talan ve siyasal baskılar had safhadadır. Türk faşizminin ekonomik-siyasal sistemi tam bir yıkıma yüzyüzedir. Bu yıkımı geciktiren önemli bir etmen de "*Türk faşizmi köşeyi döndü, devrim yenildi, burjuva demokrasisi alternatif olabilir, beklemek gerekir*" vb. tasfiyeci vaazlerle halk direnmesi önünde engel olan Türkiye ve Kürdistan reformist küçük-burjuva güçleridir. Faşizmi bu denli cüretkar kılan devrim alanındaki örgütsüzlüktür. Ancak PKK'nin yeniden direnişi boyutlandırmasını önleyemeyen faşist cunta, kitle muhalefetinin de etkisiyle, tam bir çıkmazla yüzyüze kalmıştır. PKK'nin örgütlülüğünün ve bu temeldeki faaliyetinin faşizmde açtığı gedikleri anlamak şimdi daha da kolaylaşmaktadır.

Sömürgeci Türk faşizmi içte bu denli baskıcı ve sorunlarla yüzyüzeyken dışta barışsever ve uzlaşıcı pozuna girmektedir. Filistin halkının yanında olduğunu, İsrail'e karşı Arap aleminin dayanışma içinde olması gerektiğini söylüyor ve Irak-İran savaşını sona erdirmek için iyi niyet heyetlerinde yeralıyor. Küçük-burjuva öncülüklerin durumundan da yararlanan bölge gericiliğinin halk hareketleri önünde yarattığı tıkanma ve Kürdistan sorunundaki tıkanma ile Türkiye sol'unun durumu dikkate alınırsa, faşist yönetimin bu sahte görünümünün altında yatan gerçekler anlaşılır. O, Irak-İran savaşı üzerinde tamamen Kürdistan sorunu ve bu alanda radikal hareketlerin bastırılması nedeniyle duruyor. Irak-İran savaşının devamı bu tehditi arttırıyor. Devlet yetkilileri hergün bu korkularını açıklamıyorlar mı? Ama mevcut durumuyla savaş biterse hem Kürdistan'da Ulusal Hareketi frenleme, hem de emperyalizmin yüklediği devrimci dönüşümleri önleme görevi yerine geçici de olsa getirilmiş olacaktır. ABD emperyalizminin Orta-Amerika ve Lübnan'daki zorlanmaları ve seçimler dolayısıyla epey meşgul olduğu ve sorunlarla yüzyüze olduğu gözönüne getirilirse, böyle bir şey Türk faşizmi adına başarı olacaktır. Türk faşizmi korkuyla, uzlaşıcı kimliğine o kadar ısınmışki İran-Irak savaşına solun sağ çözümünü bile neredeyse kabüle yanaşmaktadır. Çünkü böyle bir şey (Saddam'sız liberal bir Irak yönetimi) Irak'ta devrimi önleyeceği gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin karşısına daha güçlü bir cephe çıkaracak ve Irak'ta Kürt halkı üzerine uzlaşma da sağlayabilecektir. Hem de bu odakta geçici de olsa emperyalizm rahatlatılarak, bölge halk hareketlerine en büyük darbe vurulmuş olacaktır.

Türk faşizmi şahsında halkımıza karşı oynanmak istenen bu kanlı oyunu bozmak için ne yapılmalıdır? Oportünist-reformist kamp gibi, uydurma teorilerle direnişsizliği seçip beklemek mi gerekir, yoksa devrim silahıyla kuşanıp faşizmi darbelemek ve yüzündeki maskeyi yere düşürmek mi?

Kuşkusuz halka bağlı her sorumlu gücün cevabı ikincisi olacaktır. Halkların güçlü dostluğu ve dayanışması pratik mücadele içinde doğar, yoksa birbirinin oportünist dünyalarına methiyeler dizmekle değil, eğer lafla peynir gemisi yürüseydi, şimdi oportünizm bütün kaleleri fethetmişti. Ama oportünizmin laf kalelerini yıkmak da cuntaya karşı devrimci mücadeleden geçer. Enternasyonalizm de bundan geçer. Her parti kendi ülkesinin burjuvazisine karşı mücadele ederek, ülkesinin devrimci mücadelesini yükselterek enternasyonalizm bayrağını yükseltebilir.

PKK'nin tam da yaptığı budur. Eğer 15 Ağustos atılımı bu kadar ses yapmışsa bütün bu gerçekleri su yüzüne çıkardığındandır, yanılgıları giderdiğindendir. Oportünizmi teşhir ederek halk saflarındaki yaşam alanını kuruttuğundandır. Yoksa reformistlerin iddia ettiği gibi, gericiliğin bilinçli çarpıtması değildir. Burjuvazi her zaman bunu yapar ve yapıyor. O, sonuna kadar Kürdistan ulusal gerçeğini kabul etmeye yanaşmayacaktır. Gerçekleri saptıracaktır. Gelişmeleri kendine göre yorumlayacaktır. Daha düne kadar PKK direnişçiliğinin kökü Ermeni teranesine dayandırılıyordu. Ancak artık kendileri için de inandırıcı olmayınca, bu defa Güney Kürdistan'a dayandırıldı. Burjuvazi sadece bununla kal madı, basın, TV ve radyosu ve bütün devlet yetkilileriyle atılımı çarpıtma çabasına girişti, ama gerçekler ulusal ve uluslararası alanda o kadar yalan şekliyle gözüktü ki, bu defa düşmanın propagandaları tamamen ters sonuçlar vermeye başladı. O zaman burjuvazinin ağzıyla konuşmanın anlamı nedir?

PKK'nin örgütsel ve eylemsel atılımı; sömürgeci-faşizmin sahte yüzünü sergilemiş ve hemen olaylar ardından Kürdistan halkına ilan edilmemiş savaşı açıktan hızlandırmışve komşu halkları tehdit etmiştir. Bu durum bölgede gerçek güçdurumlarını sergilemiş ve emperyalizmi tedirgin ederek acil tedbirler almaya yöneltmiştir. Ve bu durum Kürdistan halkının uluslararası alanda sesini duyurarak, KUKM Açısından son derece önemli siyasal ve pratik gelişme koşulları yaratmıştır. Eğer PKK eylemleri böyle bir sonuca yolaçmasaydı, geleceğini direnmeye saldırıya bağlayan Kemal Burkay'lar, Rusya'da ekonomistler örneği, emperyalist metropollerde, hem de kimsenin girmediği metropollerde sahte bir tarzda Kürdistan olayını suistimal olanağını elde edebilir miydi?

Türk ordusunun tarihi değerlen-

dirildiğinde görülecektir ki, hep tehdit, şantaj ve kaos yaratarak terörist ve imhacı bir tarzda amacına ulaşmak istemiştir. Türk burjuvazisi küçük-burjuva ideolojisinden de yararlanarak, toplumda şovenizmi geliştirerek, devrimci hareketi sürekli kökü dışarda "terörizm" olarak göstermiştir. Bu bir yerde tutmuştur da. Bu nedenle Türk burjuvazisine karşı iç savaşı yoğunlaştırmak onun en zayıf yanıdır. Örgütlerin enkaz haline geldiği bir dönemde, PKK örgütlü eylemleri dayatarak faşizmi en zayıf noktasından yakalamıştır. Türk sömürgeciliğine vurulan bu darbeler, bölge halklarına büyük katkıdır. Çünkü canavarı canevinden vurarak, dışa saldırmasını önlemektedir. Denecektir ki, Türk faşist ordusu neden eylemlerden sonra Güney Kürdistan'a saldırdı? Hayır baylar, faşist ordu Ağustos'tan bu yana Kuzey Kürdistan'da PKK ve Kürdistan halkına karşı savaşıyor. Ancak başarısız olması karşısında yukarıda sıralanan nedenlerden faşist burjuvazi ve emperyalist basın ve yayın, kaynağı dışarıda göstererek hem faşist ordunun başarısızlığını örtmeye çalışmışlar, hem de Kuzey Kürdistan'daki baskıları örtmek istemişlerdir. Devrimcilik adına hareket edenlerin aynı propagandayı yapmaları, onların gerçek yerini koymuyor mu?

Ulusal ve bölgesel önemi bu denli açık olan, Türkiye ve diğer Kürdistan parçalarındaki devrimci mücadelelere büyük katkı olan PKK'nin örgütsel-silahlı atılımı, devrimci-yurtsever güçler arasında dayanışma ve ittifak zeminini olgunlaştırmaktadır. Örgütsüzlük kaosuna, tasfiyeciliğe karşı devrimci örgütlülüğü ve eylemi ön plana çıkaran PKK'nin sömürgeci Türk faşizmine karşı eylemlerini, en büyük özveriyle desteklemek bir zorunluluk ve bir fırsatken, kendine devrimci ya da yurtsever diyen bir kısım güçlerin eylemler karşısındaki şiddetli karşı çıkışını nasıl değerlendirmek gerekir?

IKP, TKP, ÖY, DDKD'sine kadar bütün reformist-oportünist güçler bir yandan sahtece faşist cuntayı kınarken, diğer yandan PKK'ye ateş püskürerek, "*Şemdinli ve Eruh eylemlerinin Irak devrimini sabote etmede faşist Türk ordusuna yarayan provakasyon eylemleri olduğunu*" belirtmektedirler.

DDKD'nin diğer adıyla PPKK'nin yayın organı Peşeng'in 22. sayısında yayınlanan ve içlerinde IKP'nin imzası da olan 12 örgütün imzaladığı bir bildiri yayınlandı. Bildiri şöyle başlamaktadır: "*Türk cuntası Eruh ve Şemdinli kazalarında meydana gelen sorumsuzca ve Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermekten başka bir şeye hizmet etmeyen bazı şiddet olaylarını bahane ederek ve dünya kamuoyunu yanıltmak için olayları abartarak, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgali de içeren baskı ve yoketme operasyonlarında komando birliklerinin, zırhlı araçlarının, helikopter ve jet savaş uçaklarının yeraldığı büyük askeri kuvvetlerini harekete geçirdi*" Kuşkusuz bu TKP'nin de görüşüdür.

Kürdistan halkının yüzyıllardır çektiği sömürgeci zülme karşı en örgütlü başkaldırışa bu denli saldırı, bu güçlerin temsil ettiği anlayış bilindiğinde fazla şaşkınlık yaratmamaktadır. Çünkü oportünizm ve reformizmin uşakları ile karşı karşıyayız. Soruna Irak devrimi ve IKP açısından bakalım; Irak'ta devrimci durum vardır. Saddam yönetimi zayıf bir toplumsal temel üzerindedir. Bütün uygun objektif koşullara rağmen, devrimin zorunlu koşulunun kitlelerle kaynaşmış devrimci bir öncü olduğu bilinir. Sosyal-şovenizmin batağına gömülmüş, pratikte halk savaşını ve Kürdistan halkının kaderini tayin ilkesini yadsıyan, mücadelede reformist, dayanışmada örgüt parçalayıcı ve komplocu, kitlelerce benimsenmeyen, sosyalist değerleri küçük-burjuva yaşam için tarumar eden IKP'nin bu oportünist tavrının, Irak devrimci muhalefetinde açtığı yaralar bilinir. Böyle bir öncüyle devrime gidilebildiği nerede görülmüştür. Geçmişte Irak'ta, Türkiye'de ve günümüzde İran'da devrimci mücadelenin dar boğaza girmesinin en önemli nedeni, bu oportünist güçler değil midir? Bunlar Kürdistan'ı kendi tekellerinde görüyorlar. Bu nedenle Kürdistan'da bağımsız bir devrimci çizgi kabul edemezler. Çünkü bu Kürdistan potansiyelini ellerinden alacaktır, oportünist yüzlerini teşhir edecektir. Bu nedenle Kürdistan'da "öncü" örgütler oluşturuyorlar. Kürdistan örgütleri arasında çatışmaları körüklüyorlar, sömürgeciliğin Kürdistan'da biçimlendirdiği insanlıktan çıkmış şekilsiz tipler rahatlıkla bu uşaklığı kabullenmektedirler. Acı yan, bu devrim tasfiyeciliğinin enternasyonalist değerler araç yapılarak yerine getirilmesidir. Gerek IKP olsun gerek TKP olsun, PKK'ye karşı bu denli duruşları şovenizmin batağına girmiş oportünist davranışlarından kaynaklanmaktadır. Kürdistan'da ulusal baskıyı kutsayan ve ulusal sorunu otonomiye indirgeyen bu güçler, tahribatlarıyla halkların mücadele dayanışmasına en büyük zararı veriyorlar. Çünkü Türk faşizmine karşı mücadeleyi engelleyerek, hem Kürdistan, hem de Türkiye ve Irak devrimlerine zarar veriyorlar.

PKK direnişçiliğine karşı kurulan bu kutsal ittifakın bir amacı da, direnişi önleyerek faşizmin sınırları içinde burjuva muhalefeti kuyrukçuluğunu devam ettirmek istemeleridir. Evren-Özal "demokrasi"sinin onayı anlamına gelen bu yaklaşım, devrimci mücadeleyi dıştalar. T. Özal'ın deyimiyle PKK'nin eylemleri "demokrasi"yi dıştalıyor. Hayalleri böylece yıkılan burjuva kuyrukçularının vargüçleriyle PKK'ye saldırmaları anlaşılır birşeydir. Ancak bizim de halkla beraber onların gerçek yüzlerini sergilememiz de doğal karşılanmalıdır. Zaten PKK'nin direnişinin ve eylemlerinin yolaçtığı önemli sonuçlardan biri de devrimci militanlıkla oportünizm, reformizm arasındaki sınırı keskinleştirmesi ve reformist güçleri halktan tecrit etmek değil midir?

Sosyal-demokrasi ve IKP-TKP oportünizminin suç ortaklığı olan PKK'ye bu düşmanlık, uydu Kürdistan küçük-burjuva reformist grupları vasıtasıyla piyasaya sürülmektedir. Ülkede hiç güçleri kalmayan, ülke haberlerini de ancak burjuva gazetelerinden izleyebilen bu güçlerin PKK'ye saldırıları, efendilerine sadakatlarını göstermektedir. Kürdistan halk kitleleri içinde hiç yüz bulamayan ve Türk faşizminden de açık kapı bulamayan bu güçler, mücadelesizliği ve taşfiyeciliği geliştirerek bütün umutlarını Türk burjuva muhalefetine ve Güney Kürdistan'da alınabilecek bir otonomiye bağlamışlar. Bu otonomi Irak devrimci muhalefetlerini parçalayan YNK-Saddam işbirliği şeklinde olmuş, bu da önemli değildir. Görülüyor ki artık gizlenmenin anlamı kalmamıştır. PKK'ye karşı yapılan bu birlik, halkımıza karşı suç birliğidir. Ortadoğu'da dayanışmadan sözetmekte savaş dayanışmasını gerektirir. PKK bu konuda dayanışmanın örneğini sunmuştur. Filistin'de verilen şehitler ve Güney Kürdistan'da birlik uğruna dökülen kanlar dayanışmanın nasıl olduğunu göstermiştir. Yoksa yılları sadece PKK'ye karşı bildiri çıkarmakla harcamakla dayanışma olmaz, halkların mücadelesi ilerletilmez. İşin ilginci; YNK'nın ihanetini kutsayan ÖY ile lanetleyen IKP'nin yanyana PKK'ye karşı birleşmeleridir. O zaman söylenenler ne anlama geliyor? Yargıyı halka bırakmak gerekir.

Eylemler Uzun Bir Hazırlığın Siyasal-Örgütsel Çalışmanın Ürünüdür

15 Ağustos eylemsel atılımı, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş özlemine, PKK'nin doğru devrimci çizgisine, PKK militanlarının ve savaşçılarının engin inanç, fedakarlık ve halkla bütünleşmesine dayanmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Düşüncesi, 1970'lerin ortalarında oldukça olumsuz toplumsal koşullarda, ideolojik-politik alanda Türk sömürgeci ve feodal düşüncenin yoğun baskıları ve sosyal-şovenizm ile Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin yoğun çarpıtmaları altında doğdu. Dönemi içinde değerlendirildiğinde, tarihsel bir çaba olan ulusal kurtuluş mücadelesinin ideolojik hattının biçimlendirilmesi faaliyeti, sayılan engellerin tahrip etme çabalarına rağmen başarılı olarak 1978'de Politik Program ve Parti örgütlenmesi düzeyine çıkarak yeni bir atılım kazandı. 1978-80 arası dönemde politik, pratik mücadele ile kitleselleşen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, Türk burjuva devletinin Kürdistan'daki varlığını önemli ölçüde tahrip etti. 12 Eylül 1980 faşist ordu darbesiyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya girdi. Faşist baskının darbeleri altında kalan Türkiye ve Kürdistan hareketleri için yeni bir sınav başladı. Bir yandan zindanlarda devrimin onuru korunmak, diğer yandan kitlelerle bağları koparmadan geri çekilme, uluslararası alanda sorumlu devrimciliği sergilemek ve faşizm koşullarında yeni devrimci taarruza geçmek için gereken hazırlıkları yapmak ve hepsinden öteye faşizm, sosyal-demokrasi ve revizyonist komünist partileri tarafından geliştirilen tasfiyeciliğe karşı korunmak, örgütsüzlük, mücadelesizlik ve devrimci saflarda dağınıklık olan bu illete örgütlülüğü, mücadeleyi ve devrimci dayanışmayı dayatmak gerekirdi. Aksi durumda örgütsel deneyimleri az olan ve uluslararası alanın acemileri olan, geri çekilme döneminin evrensel ağırlığını hisseden örgütlerin devrim safından enkaz haline gelerek karşı-devrim safına geçmeleri kaçınılmazdı.

Küçük-burjuva zemin üzerinde olan Türkiye ve Kürdistan sol grupları, örgütlenmeyi küçük-burjuva oportünizmine karşı koruyamadıklarından, burjuva etkiye açık oldular ve halklarımız açısından son derece önemli olan bu yılları değerlendiremediler ve yavaş yavaş tasfiyecilik sürecine katıldılar. Sömürgeci Türk faşizminin halklarımız üzerindeki baskısını kolaylaştıran bu durum, objektif olarak faşizmle suç ortaklığı yarattı. Bu duruma uydurulan teorik izahlar ne olursa olsun, objektif olarak durum budur. Herbiri faşizme karşı birer önder militan olabilecek unsurların Avrupa sokaklarında serseri durumuna düşürülmek istenmesi, iliklerine kadar sosyal-demokrasi ve oportünizme bağlanmalarına neden olanlar, tarih önünde bunun hesabını fazlasıyla ödeyeceklerdir. Bu sadece gerçeğin slogan düzeyinde söylenmesi değil, içine girilen süreçle adım adım yaşanan gerçektir.

PKK mücadele tarihinin en verimli çalışmasını yapmıştır. Zindanlarda devrimin onurunu korumuş ve faşizme karşı aktif bir direniş içinde geri çekilmeyi gerçekleştirmiştir. Olanaksız ve tamamen yabancı olduğu uluslararası alanda halkımızın çıkarını ve onurunu en layikiyle temsil etmiş, pratikte enternasyonalizmin ne olduğunu Filistin ve Irak'ta layikiyle göstermiştir. 10'-nun üstünde şehidiyle enternasyonalizmin yolunun nereden geçtiğini göstermiştir. Oportünizmin şekillendirdiği Avrupavari pısırık insan tipi yerine, yönü devrime dönük ve evrensel dersleri olan kadro faaliyeti yürütmüştür. Sorumlu tarzda yürüttüğü çalışmalarını I. Konferans (Temmuz 1981) ve II. Kongresiyle (Ağustos 1982) ülke pratiğine açılmaya kadar dayandırmıştır.

PKK'nin bu sorumlu devrimciliği döneme damgasını vurma başarısı yanında, faşizm, sosyal-demokrasi ve oportünizmin işbirliği ile geliştirilen ve kendisine karşı yoğunlaşan tasfiyeci, yıkıcı, teslimiyetçi faaliyetlerine rağmen ve onları altederek Kürdistan pratiğine hazır hale gelmiştir. Sömürgeci etki ve feodal yapının biçimlendirdiği bir kısım küçük-burjuva unsurlar, tasfiyeciliğin bu çağrısına uyduysalar da, PKK, halka duyduğu sorumlulukla leninist disiplini bunların karşısına çıkararak, tasfiyeci tehlikeyi bertaraf etmiştir.

Bu bakımdan PKK'nin deneylerinden alınacak evrensel dersler vardır. PKK, faşizme karşı mücadelenin güçlü birlik ve dayanışmalar gerektirdiği gerçeğinden hareketle, gereken esnek tutumu takınarak, Türkiye ve Kürdistan muhalefet güçleri arasında devrimci dayanışmanın doğması için gereken program ve pratik çabayı göstermiştir. Ancak PKK'nin bu olumlu çabasını, onu tasfiyeci sürece çekmek isteyen sosyal-demokrasi ve oportünizm menşeli küçük-burjuva örgütleri yüzünden, istenen sonuçları vermemiştir. Bu güçler PKK'ye açıkça şunu dayatmışlardır; "*Parti kurdunuz, engellemelerimiz yetmedi. Bari direnişi geliştirmeyin, savaşmayın, gelin oportünist, reformist kampa beraber gidelim*". Uyduruk teorilerle kendilerini kamufle eden bu güçler, PKK'yi direnme çizgisinden vazgeçiremeyince ve PKK'nin çabalarının olumlu sonuç verdiğini gördükçe saldırıya, tahribata, Avrupa vaadleriyle sömürgeciliğin Kürdistan insanında yarattığı suistimale ve siyasi komplocuIuğa yöneldiler Pratik adı terörizm olan bu davranışı, faşizmin saldırılarından soyutlamanın olanağı yoktur.

II. Parti Kongresiyle ülke pratiğine bu engellere rağmen atılma cesaretini gösteren PKK'nin bu davranışını çoğu güç intihar olarak değerlendirmiştir. Ancak Kürdistan halkı bu atılımı coşkuyla karşılamıştır. Faşizmin baskı ve talanı altında inleyen yurtsever kitlelerin Partiyle bütünleşmeleri zaman almamıştır. 1982'yle ikinci atılımını yapan PKK, bu aşamada yirmiye yakın halk önderi kadrosunu şehit vermiş, bir o kadarı da direnme içinde esir düşmüştür. Faşizmin yarattığı yıkım ve küçük-burjuva gruplarının yarattığı tahribatla karşılaşan PKK kadroları, büyük inanç ve özveriyle devrimci yapıyı inşa etmeye koyulmuşlar. Karlı dağlar aşılarak, günlerce aç kalarak, aylarca yürüyerek, sonsuz propaganda ve ikna gücü kullanılarak bir yıl gibi kısa sürede devrimci mücadele ülkenin dört bir yanına yayılarak, geniş kitleler ideolojik ve politik olarak etkilenmiş, başta Kürdistan köylülüğü olmak üzere, yurtsever kesimler arasında Parti örgütleri daha güçlü temelde örülmeye başlanmıştır. Devrimci faaliyetimiz, ülkeyi terkeden örgütlerin tabanı arasında gereken etkiyi yaparak, şehirlerde çöreklenen bazı kaşarlanmış devrim düşmanı unsurlar dışında, mücadele saflarında yeralmalarını sağlamıştır. Çalışmalar çok geçmeden düşmanın dikkatini çekmiş, yoğun istihbarat, keşif, ajanlaştırma ve komploculuk taktiğini geliştirmiştir. PKK kadrolarının silahlı devrimci grupsal faaliyeti karşısında çaresiz kalan ve halkın devrimcilere verdiği somut desteğin önüne geçemeyen, faşist ordu, ajan, muhbir ve silahlı timleriyle devrimcilere ve halka karşı saldırıya geçmiştir. Bu yoğun savaş içinde çıkan çatışmalarda yığınla ajan, muhbir, halk düşmanı ve düşman cezalandırılmıştır. Bu böyledir diye halka yapılan baskıdan PKK sorumlu tutulabilir mi? Bunu ileri sürenlerin faşizmin ortakları olduğu belli değil midir? Faşizmin yetkilileri de halka, "*devrimcilere yardım ediyorsunuz diye baskı yapıyoruz*" demiyorlar mı? Ama özgürlüğe susayan halkımız bu tehditlere boyun eğiyor mu? Hayır eğmiyor, tam aksine devrimcilere güveni daha da artıyor. Nitekim bu destekle Uludere'den, Şırnak'tan, Çukurca'dan, Hakkari'den, Siirt'ten, Silvan'dan, Batman'dan, Kulp-Genç'ten, Urfa'dan, Adıyaman'dan, Bingöl'den, Dersim'den, Kars'tan silah sesleri yükselmiştir. Somut olan bu gerçekleri kimse yadsıyabilir mi? Ama oportünist-reformistler bunu bile bile yadsıma utanmazlığı gösteriyorlar.

PKK, 1973'ten günümüze kadar yürütülen yoğun ideolojik, siyasal ve askeri mücadelenin, dökülen şehit kanının ve fedakarlıkların, acıların ama hepsinin ötesinde inancın ürünü olarak bu atılımı yapmıştır. Ve 1982-84 arasında yürütülen siyasal-örgütsel faaliyet sonunda Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi daha ileri boyutlara kavuşturma zeminini örgütsel olarak yaratmıştır. Ve bu çalışmalar göstermiştir ki; ulusal direniş, halkımızın biricik arzusu haline gelmiştir, düşmanın zoru, doğru devrimci faaliyetin kitlelerle kaynaşmasını önleyememektedir ve bunlar sonucu kitlelerin verdiği destek, gösterdiği fedakarlık ve sağlanan gelişmelerle PKK'nin taktiği onanmıştır. Ve bütün bu çalışmalar sonucunda halkımızın yurtsever birliğinin adımları atılarak, cephe örgütlerinin zemini olgunlaşmıştır.

Bu denli inanç ve fedakarlıkla yürütülen siyasal-örgütsel faaliyeti sonucu Eruh ve Şemdinli atılımı yapılmıştır. Bu olayların öneminin kavranması bile, PKK'nin siyasal çizgisinin ve taktiğinin gücünü göstermektedir. Kaldı ki, düşman bilinçli tarzda eylemleri salt Hakkari ile sınırlıymış gibi göstermiştir. İşin ilginç yanı, burjuvazinin çanak yalayıcıları da hemen sömürgeci lerle aynı değerlendirmeleri yapmışlardır. Halbuki pratik gelişmeler ve bizzat sömürgeci yetkililerin kendileri açıklamalarıyla kendilerini yalanlamışlardır.

Şunun iyi bilinmesi gerekir; PKK'nin 15 Ağustos atılımı ülke genelindeki bir atılımdır. Planlı, programlı bir atılımdır, PKK'nin siyasal hattının ve taktiğinin ürünüdür. PKK'nin kitlelerle kaynaşmasının ürünüdür. 15 Ağustos öncesi ve sonrası ülkenin genelinde bildiri dağıtma, yoğun propaganda faaliyeti ve eylemsel örgütlenme faaliyeti yürütülmüştür. Bu faaliyet, Kürdistan Uzun Süreli Halk Savaşının önemli bir dönemecidir. Askeri eylemsel çıkış, ülkenin belli yerlerinde ülkemiz gerçeğinden kaynaklanan planlamalar sonucu yoğunlaşmışsa da, örgütsel atılım ülkenin genelindedir. Bunu iyi bilen sömürgeciler güçlerini Kürdistan'ın her yerinde saldırı içinde tutuyorlar. Kenan Evren'den Turgut Özal'a kadar en iri devlet yetkililerinin gezilerine bile bütün Kürdistan'ı almalarının nedeni nedir? Sadece bir

iki askeri eylemin sonucu mudur? Hayır ülke genelindeki örgütsel faaliyetin sonucudur.

Evet, henüz küçük bir adım atılmıştır. Önümüzde büyük örgütsel ve askeri görevler vardır, siyasal ve askeri kitle örgütlerini biçimlendirme ve halkımızın yurtsever birliğine atılan adımları pekiştirme görevi vardır. Ama inancımızı pekişirerek ve kitlelerle bütünleşmemizi daha ileri örgüt ve savaş boyutlarına çıkararak ulusal kurtuluş yolunda yürüyeceğiz. Bütün yurtseverlerin görevi tereddütsüz bu çaba içinde yeralmaktır.

Ama halkın gücüne inanmayanlar, hemen bu tarihsel gerçekleri en alçakça çarpıtıyorlar. Çizgisini *"Kürt halkı direnemez"* alçakça değerlendirmesine dayatan K. Burkay için, 15 Ağustos atılımının düşman komplosu olarak değerlendirilmesinde şaşılacak birşey yoktur. Bir de utanmadan Kürt halkına dayanışma vaadedenler vardır. TKP oportunistleri 15 Eylül 1984 Sayılı Atılım adlı gazetelerinde *"Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltelim"* diyor. Kürt halkıyla ülke ve dayanışma ne anlama gelir? Bir yandan Kürt halkının sömürgeci esarete en örgütlü çıkışına komplo, provakasyon deyip, Kürdistan halkının öncüsünü provaka edecek, Kürdistan'daki sosyal-şoven emellerin için suni örgütler oluşturacaksın, diğer yandan dayanışma dileyeceksin. Bu, ölü sahibine gözünüz aydın demekle aynı şey değilmidir? Bir halkın öncüsünü yadsımak o halk üzerindeki baskıyı onamak değilmidir? Sahteliği bırakalım, çünkü kemalist yüzleriniz o kadar sırıtıyorki, yüzünüzü boyamayı becerebilseniz bile gözlerinizin maviliğini değiştiremeyeceksiniz.

15 Ağustos Eylemsel Atılımı; PKK'nin Askeri Taktiğinde Somutlaşan, Marksist-Leninist Askeri Şiddetin, Sömürgeci-Faşist Terör Üzerindeki Zaferidir

Sömürge bir halkın dış boyunduruğa başkaldırısı meşrudur. Her ülkedeki mücadele araçları o ülkenin somut koşullarına ve halkla düşmanın ilişkisine göre değişmekle beraber, sömürge ülkelerde devrimin şiddet aracıyla gelişmesi evrenseldir. Önemli olan askeri şiddetin ileri bir düşünceye, devrimci siyasal bir çizgiye, halkın siyasal görüşüne ve desteğine dayanmasıdır. Sınıfların tarihsel geçmişinde dönem dönem hakim sınıflar elinde dış baskıya karşı meşru olan askeri şiddet, sosyalist devrimler çağında ancak proletaryanın ideolojik, politik örgütsel öncülüğü ile anlam taşımaktadır. Proletaryanın yüzyıllık mücadele deneylerini miras alan Rus Proletaryasının Ekim 1917 devrimiyle açtığı Sosyalist devrimler çağının açtığı yolda yürüyen Çin, Vietnam, Küba ve Afrika halkları zaferleriyle bu evrensel doğruyu kanıtlamışlardır.

Çağın en barbar sömürgeciliği altında tutulan Kürdistan halkı da sürekli dış baskıya karşı meşru devrimci şiddete başvurmuştur. Ancak bu şiddetin sürekli hakim sınıflar elinde eritilmesi vd. nedenlerden başarıya ulaşmamıştır.

1970'lerde Kürdistan'da olgunlaşan objektif uygun toplumsal zemini değerlendiren PKK, daha örgütlenmesinin ilk gününden halkın devrimci şiddetini örgütlemeyi ve geliştirmeyi önüne görev olarak koymuştur. Daha ideolojik grup aşamasında, sömürgeci ajanların saldırılarına karşı meşru devrimci şiddet aracına başvurulmuştur. 1978 Parti örgütlenmesiyle siyasal amaçlı askeri taktik gurupsal düzeyde yaygın olarak kullanılmış, sonuçta devrimci gelişme korunurken, siyasal-askeri taktiğin başarılı kullanılması kitleler tarafından benimsenerek ve coşkuyla desteklenerek, sömürgeci ve işbirlikçilerinin Kürdistan'daki konumu önemli oranda sarsılmıştır. 12 Eylül 1980 darbesiyle başlayan azgın faşist terör ortamında kitleleri ve devrimci kazanımları korumak amacıyla askeri eylemler savunma aracı olarak başarıyla kullanılmıştır. PKK bu döneme kadar verdiği askeri mücadelede ve yaptığı eylemlerde; silahın siyasetin aracı olduğu ilkesini titizlikle uygulamış, siyasal ve askeri şiddeti başarıyla kullanmış, askeri devrimci şiddeti örgütlenmenin gelişmesi yolunda kullanmış ve askeri şiddetin halkın siyasal bilincini geliştirmesini ve taleplerini yansıtmasını temel almıştır.

1980-1983 arasındaki geri çekilme ve hazırlanma döneminde PKK devrimci karakterine uygun hareket etmiş, ağırlıklı Ortadoğu'da savaş alanlarında üslenmiş, Filistin ve Güney Kürdistan silahlı direnişlerine aktif olarak yeralmıştır. Bu dönemde devrimci askeri bilinci Kürdistan somutuna uygun yetkinleştirerek, kadrolarını bu konuda hem teorik hem de pratik olarak yetkin bir düzeye ulaştırmıştır.

PKK; azgın faşist terörün halkımız üzerindeki günlük ve sürekli uygulamalarını ve bu baskının karakterini dikkate alarak, ancak silahlı direnişle örgütlenmenin geliştirilebileceğini belirlemiştir. Geçmiş mücadelesinde bu taktiği başarıyla kullanan Partimiz, askeri taktiği daha da yetkinleştirerek uygulamıştır. Silahlı devrimci şiddet, Kürdistan'ın uzun süreli direniş savaşının bir parçası ve temel taktiği olarak alınmıştır. Faşist terörün tarihsel ve güncel karekteri gözönüne alınınca, Kürdistan'da örgütsel faaliyetin, devrimci gelişmenin devrimci şiddet kullanılmadan sağlanamayacağı ortadadır. Evrensel ve özgül deneyleri dikkate alan Partimiz, örgütsel-siyasal faaliyete, silahlı örgüt birimleriyle girmiştir. Ve bu dönemde askeri faaliyet tamamen örgütsel çalışmanın bir parçası, onun aracısı ve düşmanın şiddetinden korunmanın aracı olarak kullanılmaktadır. Dolayısıyla devrimci silahlı birimler, parti örgütlenmesinin, kitlelerin yurtsever savaş birliğinin ve halkın askeri şiddetinin örgütlenmesinin aracıdır. Kürdistan halkı nezdinde de böyledir. Silah ve silahlanmak halkımızın yaşamının gerekli bir öğesi olmuştur. Ve Kürdistan'da askeri devrimci şiddet kullanılmadan bırakalım gelişmeyi yaşam dahi olanaksızdır.

Örgütlenme, ajitasyon-propaganda dönemi olarak alınan kitlelerle bütünleşmenin ve faşist teröre karşı durmanın bu ilk döneminde ajan, muhbir, işkenceci vb. halk düşmanı unsurlara karşı kullanılan en etkili araç silahlı şiddettir.

PKK başta olduğu gibi özellikle 1982 II. Parti Kongresiyle ülke pratiğine atılmış, silahlı devrimci örgüt birimleriyle, düşmanın saldırı taktiklerini ve saldırılarını boşa çıkararak, ajan-muhbir yapıyı başta kırsal alanlar olmak üzere ülkenin önemli bir kesiminde dağıtmış, kitleye güven vermiş, güçlü ulusal kurtuluş örgütlerinin biçimlenmesini sağlamıştır. Bu çabayladır ki halk yığınları hareketlenmiş, silahlı örgüt birimlerine her türlü desteği vermiş, istihbarat, keşif ve eylem güçleriyle devrimci birliklere katılmışlardır.

PKK, örgütlenme ve askeri taktiği, uzun süreli direnmenin bir parçası olarak almış ve belli planlamalarla hareket etmiştir. Ülke genelinde örgütlenmenin yaygınlaşması, çoğu alanda Partinin kitleselleşmesi ve silahlı birimlerin artışı, ülke ve bölge düzeyindeki uygun siyasal koşullarla birleşince, devrimci silahlı taktik HRK'nin kuruluşuyla, Şemdinli, Eruh ve ülkenin genelinde eylemlerle atılım kazandı.

Eylemler, ülke genelinde ajitasyon-propaganda etkisi yapmış, halkın yurtsever birliğine uygun zemini olgunlaştırmıştır. Yüzyıllarca süren esarete, bu örgütlü başkaldırış son 50 yıldır sömürgeci devlete vurulan en büyük darbe olmuştur. Bu nedenledir ki faşist generaller hançerlendik haykırışlarıyla saldırıya geçmişlerdir. Kürdistan halkının umut, talep ve maddi, manevi destekleriyle olan örgütsel-eylemsel atılım, bu niteliği ile Kürdistan'da kitleselliği yansıtır. Ülkeye bir bildiri dahi sokmayı beceremeyen güçler, sınıfsal zeminlerinin bu eylemlerle çatırdadığını gördükçe, büyük bir kinle eylemlere "terörizm"dir diye saldırmaktadırlar. Ama artık hiçbir güç PKK'nin askeri taktiğinin gelişmesini engellemeye güç yetiremeyecektir.

HRK'nin kuruluşuyla başlayan süreç, henüz çekirdek düzeyinde de olsa halkımızın devrimci ulusal kurtuluş güçlerinin biçimlenmesidir. Bu tarihsel oluşumun gelişimi, halkımızın ulusal direnişinin gelişimi olacaktır. Halkımız bütün yurtsever kesimleriyle bu adımı desteklemiş ve daha şimdiden çok sayıda yurtsever silahlarıyla silahlı birimlere katılmış ve silahlarını bağışlamışlardır. Sömürgeciliği ürküten en büyük olgu da bu değil midir?

15 Ağustos atılımı reformizmi ve örgütsüzlüğü teşhir ederek Kürdistan genelinde olduğu gibi, Türkiye devrimci hareketinin atılımına da zemin hazırlamıştır. Türkiye halk demokrasisi mücadelesine, faşist orduya vurduğu darbelerle uygun gelişme zemini hazırlayan devrimci atılımımızın desteklenmesi, Türkiye devrimci demokratları için vazgeçilmez insani görev olmalıdır. Çünkü pratikle beraber gelişecek iki halkın devrimci mücadelesi faşist kadavrayı dağıtabilecektir. Siyasal ve pratik gerçekler iki halkın devrimcilerini buna zorlamaktadır. PKK'nin silahlı direnişçiliği; Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin direnişçiliğinin de mirasçısıdır. Bu halk önderlerinin adını bile karanlık siyasal amaçlarına, hayvani tutkularına alet edenlere karşı durulmalıdır. Planlamasız, genel devrimci bir stratejinin parçası olmayan, birbirinden kopuk bireysel eylemlerin bu kahramanların direnişçiliği ile ilişkisi yoktur. Ve bu şekilde faşizme karşı tutunmanın olanağı da yoktur. O halde reformizmin batağına saplanmış bu örgütlerdeki henüz halkına ve devrime bağlılığını yitirmemiş devrimcilerin PKK'nin direniş çağrısına cevap vermeleri gerekmektedir.

15 Ağustos eylemsel atılımı faşist devletin bütün zayıflıklarını, diğer yandan devrimci askeri taktiğin başarılarını ve mutlak zafere gideceğini göstermiştir. Cuntanın hemen eylemler sonrası içine girdiği telaş, Kürdistan genelinde girdiği saldırılar ve bazı alanlarda yoğunlaştırdığı ordu gücü ve faşist generallerin bütün uzantılarıyla Kürdistan'a seferleri, komşu halklara tehditleri ve iki aydır yoğun olarak sürdürülen operasyonlarda tek bir devrimcinin dahi yakalanamaması bu gerçeği doğrulamaktadır.

Faşist burjuvazi, sömürü ve baskısını yoğunlaştırdığı ulusal varlığına kasettiği Kürdistan zemininin kendisi için ne kadar kaygan olduğunu biliyor. Bu nedenle eylemler sonrası hassas kabul ettiği Kürdistan alanlarında ayaklanmayı önleme temelinde konumlanmıştır. Küçük karakollarını kaldırmış, stratejik noktalarda büyük askeri güçlerle mevzilenmiş, halkı katliamla tehdit etmiştir. Bunda başarılı olamayan sömürgeciler, teşhirlerini önlemek için en yetkili faşistlerden, TV, radyo ve boyalı basınına kadar yalan propagandasına başlamıştır. Ama bunda da, başarılı olamayınca bu defa basına sansür koymuş ve aralarında ce-lişkiler baş göstermiştir. Suçu coğrafyanın engebeliğine, ağa baskısına, devletin yardım eli uzatmamasına bağlamış ve halkı güldüren sahte "Huzur Operasyon"u komedyaları hazırlamışlardır.

Halkla bütünleşen devrimci askeri taktik karşısında çıkmaza giren faşist ordu, bu defa milislik, alanları boşaltmakan, medeniyet getirmekten sözediyor. Evet milisliği kabul edecek çevreler vardır ve Türk faşizmi yıllardır bunları örgütlüyor ama, Güney Kürdistan'da olduğu gibi geniş milis ağı örgütleyemeyecektir. Çünkü, ekonomik gerçekler, toplumsal yapı ve devrimci öncünün karakteri buna elvermemektedir. Üstelik bu çabalar sömürgeci faşizmi daha iyi teşhir ediyor. Türk faşizmi, bazı feodal-kompradorlar ve sınıfından düşmüş unsurlar dışında gönüllü ajan bulamıyacaktır. Halkın belli kesimlerine zorla dağıttığı silahlar kendine dönecektir. Kürdistan'ın belli kesimlerinde henüz canlı olan aşiretçi yapı üzerinde oynanan oyunlar, aşiret reislerini işbirlikçi yapma çabaları devrimci mücadeleyle darmadağın edilecektir.

Türk faşizmi, tehlikenin dışardan kaynaklandığını söylüyor. Ordunun hedefini buralarmış gibi göstererek dünya kamuoyunu yanıltmak istiyor. O çaresizlik içinde PKK şahsında Kürdistan halkına açtığı özel savaşı gizlemeye çalışıyor. Ama attığı her adımda daha da darbelenecektir. Saddam diktatörlüğü ile girdiği Kürdistan halkına karşı suç ilişkisi, Türk faşizminin teşhirini hızlandırarak, Kürdistan halkına enternasyonalist dayanışmalarını sıkılaştırmak için son derece uygun siyasal koşullar yaratmıştır.

Türk faşizmi tehditle, şantajla, yıldırmayla sonuç almak istemektedir. Faşist ordunun uzun süreli bir savaşta yıpranıp dağıtılacağının bilincindedir. CİA'nin Türk ordusunun "Doğu ve Güneydoğu Anadolu"da geliştirilen gerilla savaşına karşı çaresizliğini değerlendirmesi, soruna ne kadar önem verdiğini ve hareketli birimlerin savaşından ne kadar çekindiğini göstermektedir. Faşist ordunun onbinlerce askeri, özel komando ve vurucu timlerle, tank ve uçaklarla giriştiği "Güneş Operasyonu" başarısızlığa uğrayacak ve büyük darbeler yiyerek çıkacaktır. Turgut Özal'ın da itiraf ettiği gibi Kürdistan sathına yayılan silahlı partizan grupları düşmanın saldırı taktiğini bozacaklardır.

Faşist ordunun Uludere, Çukurca, Şemdinli dahil olmak üzere devrimci mücadelenin geniş halk desteği bulduğu alanları boşaltma, ve stratejik köyler oluşturma taktiği boşa çıkarılacaktır. Daha şimdiden halkımız yarı mahkum yaşamayı tercih etmekte ve köylerini terketmemekte direnmektedir.

Türk ordusunun halkımıza karşı girişeceği her imha operasyonu, Partimizin önderliğinde kahraman köylülüğümüzün direnmesiyle boşa çıkarılacak ve faşist orduya pahalıya maledilecektir.

Halkımızın ulusal kurtuluş inancına, ilerici insanlığın sempatisine, marksist-leninist evrensel deneylere dayanan Partimizin askeri mücadelesi mutlaka gelişecek ve zafere kavuşacaktır.

Şimdi de eylemlerdeki "şiddet" öğesine, Türk ordusuna taş çıkartırcasına saldıran burjuva çanak yalayıcılarının gerçeklerine bakalım;

Oportünist-reformist kampın saldırılarının hemen hemen hepsinde *"silahlı mücadelenin zamanının olmadığını, silahlı şiddetin Türk ordusunun halkımız üzerindeki katliamlarına hizmet ettiğini"* vb...beliriyorlar.

Peki, bir halk direniyor diye katledilirse suç kimin? Yenileceğim korkusuyla döğüşmeden savaş alanını terketmekten daha utanç verici bir şey olabilir mi? Filistin halkı dört-beş defa katledildi. Katledenler her defasında suçu, rahat durmayan Filistin "teröristlerine" bağladılar. Mantığınıza göre Filistin önderliğini "terörist" ilan etmemiz gerekir. Halbu ki, daha aktif mücadele etmediğinden dolayı bu önderlik eleştirilmiyor mu? Güney Vietnam'da Diem rejimi, Kuzey'e diye adlandırdığı Vietnamlı devrimcileri bahane göstererek, binlerce yoksul Vietnam köylüsünü toprağından edip stratejik köylerde toplamadı mı?

Rüsya'da 1905 ayaklanmasından sonra Çarlığın süvarileri işçileri kırıp geçirdi. Mantığınıza göre Bolşevikleri suçlamamız gerekiyor. Değerlendirmeniz, *"işçiler ayaklanmamalıydı, uslu durmalıydılar"* diyen Plehanov'un değerlendirmesiyle bir değil mi? Halbu ki, aynı konuda Bolşeviklerin eksikliğini daha aktif saldırmamakta gören Lenin'le çelişmiyor musunuz? Ama diyeceksiniz zaten biz Lenin'e karşıyız! O zaman neden Parti programlarınıza halk ordusu, halk milisi oluşturulacak ibareleri koyuyorsunuz? Programınıza bakınız. Sömürge ülkelerde halk ordusu, halk milisi nasıl kurulur? Hepsi inançlı öncünün grupsal direnişiyle başlamıyorlar mı? Çin deneyine, Vietnam deneyine bakılsın. Giap'ın Silahlı Propaganda Birliği kaç kişiydi? 35 kişilik birlikte kaç silah vardı? Güney Vietnam'da NLF ilk eylemlerine hangi riskler altında başladı? Acaba koşulları bizimkinden daha mı uygundu? Yoksa halkımız mı mücadeleyi istemiyor? Hayır, Kürdistan'da hem koşullar son derece uygun, hem de halkın desteği somut, öncü daha donanımlı değil mi ve kitleler mücadeleyi benimsemiyor mu? Bunu düşmanın telaşına bakarak anlamak mümkün değil mi? Ama diyeceksiniz katliam yaratmak için yapıyor. PKK, 1982'den beri eylem yapıyor ve 1983 Mayıs'ından itibaren düşman açık kısmi savaşını ilan etti ve bunu mücadelenin gelişmesi ölçüsünde artırıyor. Peki, bundan dolayı PKK'yi suçlamanız ne anlama geliyor? Bolşevik devriminden sonra doğan yıkımı suistimal ederek Bolşevikleri yıkıcılıkla suçlayan II. Enternasyonalcilere Lenin'in verdiği *«yıkım getirmeyen savaş yoktur»* cevabında somutlaşan teşhir, sizlerin yerini iyice belirlemiyor mu?

Halk savaşı, devrimci örgütlenme ve eylemler cesaret sorunudur. Proletarya bu cesareti sınıf konumundan ve tarihsel öncü misyonundan alır. En büyük eylem devrimin savaş örgütünün kurma ve savaşa cesaret etme değil midir? Halka ve adi vaadlerle tuttuğunuz insanlara düşmanın hiddetini ve katliamları hatırlatarak, onları savaştan vazgeçirmeye çalışmanız ne anlama geliyor? Kenan Evren de, Muş konuşmasında, *"uslu durmazsanız idamları başlatırım"* dedi bu benzerlik sizi düşündürmüyor mu? Peki bu halk ne zaman direnecek, yoksa Bay Kemal Burkay'ın, ***"Kenan Evren düşsün, Kürdistan'da boşluk doğsun, o zaman biz de***

Devamı 19. sayfada

HRK BASIN BÜROSUNUN AÇIKLAMASIDIR!

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARINA, İLERİCİ İNSANLIĞA!

Dört yıldan beri Kürt ve Türk halkları üzerinde en barbar bir biçimde uygulanan faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekatı, Kürt ve Türk halklarının, PKK ve FKBDC'nin gücünü gösterme harekatı, oluk oluk akan kanın ve milyonlarca dürüst insanın çektiği acı ve işkencenin hesabını sorma harekatı başlamıştır.

12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle iktidarı gaspeden generaller cuntasının, faşist-askeri diktatörlüğün, Kürdistan ve Türkiye halklarına baskı, zulüm, sömürü, işkence ve katliamla dolu dört karanlık yıl yaşattığını, Türk ve Kürt halklarına karşı en vahşi saldırılarla süren faşist bir savaş başlattığını, yarım milyon insanı işkencelerden geçirip yüzbinlercesini faşist zindanlara doldurduğunu, yüzlerce ve binlerce dürüst yurtsever insanı kurşunlayarak, idam sehpalarına çıkararak ve en vahşi işkenceler altına alarak katlettiğini, işsizlik, pahalılık ve yoksulluk ortamında emekçi kitleleri açlıkla yüzyüze getirdiğini herkes bilir, ya da bilmek durumundadır. Yine her türlü ekonomik, demokratik istemlere, siyasal faaliyete yasak koyarak büyük burjuvazi dışında toplumun tüm kesimlerini hakkını arıyamaz, çıkarlarını savunamaz, örgütlenemez hale getirmek istediği ortadadır. Öyleki, bu biçimde ilerici, yurtsever, emekçi halk kitlelerini kör, sağır, dilsiz hale getirerek, toplumu çürütmek, halklarımızı uysal köleler durumunda kendine hizmet ettirmek amacında olduğu açıktır. Ayrıca, 25 Mayıs 1983 saldırısı bölge halklarına karşı işgalci emeller beslediğini, toplumu saldırgan maceralara sürüklemekten çekinmeyeceğini açıkça göstermiştir.

Bütün bunlar korkunç şeylerdir. Bu gidişe dur demek, Kürdistan ve Türkiye'nin devrimci, ilerici, yurtsever, onurlu insanlarının zorunlu ve ertelenemez görevi olmuştur. Ancak, mevcut olgular açıkça göstermektedir ki, hakkını aramak, kendini savunmak ve mücadele etmek konularında bütün yolları tıkanan halklarımızın silaha sarılmaktan ve silahlı mücadeleye başvurmaktan başka çaresi kalmamıştır. Faşist-askeri diktatörlük sadece bu dilden anlamaktadır, o halde halklarımızın da böyle konuşmaktan başka çıkar yolu yoktur. İşte böyle bir ortamda doğan **KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİ (HRK)**, Kürt ve Türk halklarına karşı görev ve sorumluluğunun bilincinde olarak devrimci yolda yürümesini bilmiş, faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekatını başlatmıştır.

Bu harekat boyunca şimdiye kadar şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

A- Harekatın hazırlık döneminde:

1- Uludere'de ajan-muhbir Xeloyê Xecê ölümle cezalandırılmış, üzerinde bulunan av tüfeği kamulaştırılmıştır.
2- Silvan'da ajan muhbir Fethullah ölümle cezalandırılmıştır.
3- Batman'da halk düşmanları feodal-kompradorlar olan, ajanlık ve zalimlikleriyle ün yapmış bulunan Sait Yeşil ve Faxro ağaya saldırılmış, bu kişiler yaralanmış ve arabaları tahrip edilmiştir.
4- 17 Haziran 1984 günü Uludere'de ajan-muhbir Abdulkerime Şêx Mahmut'a saldırılmış, kendisi yaralanmış ve yanında bulunan bir kişi vurulmuştur.
5- 1 Temmuz 1984 günü Uludere'de ajan-muhbir Hüseyinê Ahmet ölümle cezalandırılmıştır. Bu kişinin en son işlediği suç; üç devrimciyi faşist ordu birliklerine ihbar ederek yakalatmasıdır.
6- 5 Temmuz 1984 günü Çukurca'da ajan-muhbir Yusuf Demir'e saldırılarak kendisi yaralanmış, arabası tahrip edilmiştir. Bu kişi, kendilerine ateş etmeyen iki devrimciyi yaralayıp yakalıyarak faşist-sömürgecilere teslim eden çetenin başıdır.
7- Kulp-Genç arasında devrimci kurtuluş güçleriyle faşist ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 üsteğmen yaralanmış, 2 asker ölmüştür.
8- Çukurca ilçe merkezine, üzerinde faşist-sömürgecilere ajanlık yapmaktan ve halka kötülük etmekten vazgeçmeleri doğrultusunda muhbir-ihbarcı güçlere çağrı yapan sloganların bulunduğu bombalı pankart asılmış, bombanın patlamasıyla bir kişi yaralanmıştır.
9- Şemdinli'de üç, Yüksekova'da iki, Çukurca'da üç, Uludere'de beş, Şırnak'ta üç ajan-ihbarcı kişi, bu işi yapmaktan vazgeçmeleri için uyarılmıştır. Bu çalışmalar sonucunda bir çok alanda ajan-muhbir yapı önemli ölçüde dağılmış, çok sayıda kişi devrimcilere teslim olarak ihbarcılık yapmayacakları konusunda söz vermiştir.

B- Harekatın başlangıç döneminde:

10- 15 Ağustos 1984 akşamı **14 Temmuz Propaganda Birliği** Eruh ilçe merkezine girmiş, sömürgeci askeri ve siyasi güçleri etkisiz hale getirerek ilçeyi dört saat süreyle elinde tutmuştur. Bu süre içinde şu eylemler gerçekleştirilmiştir:
a) Hoparlörlerle halka hitap edilmiş, HRK Kuruluş bildirisi okunmuştur. Bildiri dağıtılmış, afişler asılmış, kitle gösterisi yapılmıştır.
b) Üzerinde **"Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği"**, **"Bijî PKK"**, **"Bijî HRK"** sloganları yazılı olan ve şehit devrimci önderler Haki KARER, Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, ve Mehmet KARASUNGUR'un resimleri bulunan bombalı pankartlar asılmıştır. Ertesi gün bombaların patlamasıyla yaralananlar olmuştur.
c) İlçe bölüğü subay gazinosuna saldırılmış, açılan ateşle gazinoda bulunan bölük yüzbaşısının üç çocuğu yaralanmış ve bölük etkisiz hale getirilmiştir.
d) Gösteriye müdahale etmek isteyen askerlerle çıkan çarpışmada bir başçavuş olmak üzere 9 asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.
e) İki askeri araç ve iki televizyon tahrip edilmiş, hükümet binası yakılmıştır.
f) Bölük silah deposu açılmış, zoralım yöntemiyle, çoğu halktan toplanmış olan, çeşitli çap ve markada 60 tüfek, çeşitli çap ve markada 9 tabanca, 4643 mermi, 3 av tüfeği, bir sırt telsizi, bir dürbün, 8 matara, 1 pusula, 1 daktilo ve çeşitli eşyalar halk adına kamulaştırılmıştır.

11- 15 Ağustos 1984 akşamı **21 Mart Propaganda Birliği** Şemdinli ilçe merkezine girmiş, geniş bir kitle gösterisi yapmıştır. Bu eylemde şunlar gerçekleştirilmiştir:
a) Halka hitaben konuşmalar yapılmış, HRK Kuruluş Bildirisi dağıtılmış, afişler asılmış, **"Bijî PKK"**, **"Bijî HRK"**, **"Bijî Serok APO"** sloganlarının atıldığı kitle gösterisi düzenlenmiştir. Evlerinden sokağa çıkan halk kitleleri gösteriye geniş olarak katılmıştır.
b) Üzerinde 21 Mart Direnişinin sembolü Mazlum DOĞAN'in resmi bulunan ve **"Berxwedan Jîyane"** yazılı olan bombalı pankartlar asılmıştır. Pankartlar 24 saate yakın asılı kalmıştır.
c) İlçe taburu subay gazinosuna roket, bomba ve silahlarla saldırılmış, gazinoda bulunan 1 yüzbaşı, 2 üstteğmen, 2 uzatmalı-başçavuş ve bir nöbetçi asker öldürülmüş veya yaralanmıştır. Böylece tabur saatlerce hareketsiz, etkisiz kılınmıştır.
d) Gösteriye müdahale etmek isteyen jandarma karakolu etkisiz kılınmış, 2 asker öldürülmüş, bir çoğu da yaralanmıştır.

Güney Kürdistan'a girmek isteyen 40 kişilik bir faşist ordu birliği yurtsever Kürdistan köylüsünün silahlı mukavemetiyle karşılaşmış ve geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Bütün bu eylemler sırasında sadece bir savaşçımız parmağından hafif olarak yaralanmıştır.

Devrimci operasyonlarımız, devrimci direnişi geliştirme harekatı devam etmektedir.

Devrimci eylemlerimiz, yeni bir gelişme döneminin müjdecisidir. Kürdistan ve Türkiye halklarının haklı çıkarlarını savunmakta, faşist-askeri diktatörlüğe vurulan ilk ciddi pratik darbe olmaktadır. Faşist-sömürgecileri ansızın yakalamış, korku, panik ve telaş içine sokmuş, işbirlikçi ajanların enselerinden korku terleri dökülür hale getirmiştir. Panik ve şaşkınlık içinde vahşi hayvanlar gibi her tarafa saldıran faşist-sömürgeciler, yüzlerce ev ve köyü basmış, yüzlerce yurtsever insanı tutuklamış, işkence etmiş, yeni milis yaratma çabalarına girişmiştir. Bunlar için kukla hükümetin yarısı, faşist ordunun başı derhal olay alanına gelmiş, onbinlerce yeni komando ve asker alana getirilmiştir. Gerçek bu iken, kukla hükümetin başının; *"basit bir hadise, abartılacak bir şey yok"*, faşist ordunun başının ise; *"bir kaç örgüt artığının eşkiyalığı, işlerini bitirdik"* demeleri tam bir sahtekarlık değil midir?

Ama iş bununla da sınırlı değil. Aynı dilden konuşan başkaları da var. Bazı radyo ve haber ajansları, tükürdüğünü yalar ve dinleyicisini hiçe sayarcasına iki saat içinde haberini değiştirmeye, cezaevi baskınını cami baskınına dönüştürme, Eruh ve Şemdinli olayının yerine Alman polisinin dosyasını geçirmeye, devrimci eylemleri geçiştirmeye çalışmışlardır (BBC gibi). Bazıları ise, daha kendi muhabirlerinden bile haber almadan yorumu basmışlardır. *"Emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyor, Kürt ve Türk halklarının çıkarına karşı, provakasyon, vs."*! (TKP'nin Sesi gibi). Dört yıldır halkı kana bulayarak esen faşist teröre karşı gerçekleştirilen ilk ciddi pratik devrimci eylemler böyleymiş! Biliyoruz, birincileri, halkların kasabı saldırgan Reagan politikasının borazancılarıdırlar, fakat ikinciler de, faşist Evren politikasının borazancılığına mı oynuyorlar? Devrimcilik adına, devrim ve mücadele kaçkınları tarafından söylenen bu sözlere, emekçi halklarımız, tüm ilerici insanlık dikkat etmeli ve gereken karşılığı vermelidir. Örgütümüz ve halkımız, ne pahasına olursa olsun geliştireceği ulusal kurtuluş eylemiyle, faşist-sömürgecilikle birlikte bu yeminli uşaklıkları da yerle bir edecektir.

Eylemimiz, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş eylemi haklıdır, yeniyi ve gelişeni temsil etmektedir. Faşist Türk sömürgeciliği gayri meşrudur, eski ve çürüyen olduğu her yerinden görülmektedir. Onlar, faşist-sömürgeciler, halkların kasabı gerici Osmanlı mirasının sürdürücüleridirler. Biz, Kürdistan halkının kurtuluş eylemcileri, halkımızın direnmelerle dolu devrimci tarihi mirası üzerinde yükselmekteyiz. Onlar, saldırgan Reagan'ın çizdiği emperyalist politikanın bir bölgesel karakoludurlar; biz, sosyalizm ve demokrasi güçlerinin, ilerici insanlığın ayrılmaz bir parçasıyız. Onlar, çağdışı, insanlık düşmanı faşist ve sömürgeci politikanın uygulayıcısıdırlar; biz, ulusal kurtuluş siyasetinin, bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük davasının, PKK ve FKBDC politikasının hayata geçiricileriyiz.

Kurtuluş Birliğimiz, devrimci eylemleriyle, tüm ilerici insanlığı, sosyalizm ve demokrasi güçlerini, faşist Türk sömürgeciliğinin barbarlıklarına ve vahşetine karşı çıkmaya, haklı, onurlu ve ilerici davasında Kürdistan halkının ve onun kurtuluş güçlerini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeye çağırır. Bu dava, gerçekte onların davasının Kürdistan'da sürdürülmesidir.

Kurtuluş Birliğimiz, devrimci eylemleriyle, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkını, devrimci-demokrat güçlerini faşist zulme ve barbarlığa karşı daha aktif mücadele etmeye, bu mücadelesini Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeye ve FKBDC'ni güçlendirmeye çağırır. Gün, mücadele günüdür; halklarımızın birleşik mücadelesi faşist barbarlığı yerlebir edecektir.

Kurtuluş Birliğimiz, devrimci eylemleriyle, genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm Kürdistan halkını, bağımsızlık ve özgürlük için, ulus ve halk varlığımızı koruyup geliştirmek için, insanca yaşama kavuşmak için, faşist Türk sömürgeciliğine ve yerli ajanlarına karşı daha aktif savaşmaya, Kurtuluş Kuvvetlerine katılmaya ve Onu desteklemeye, PKK önderliğinde ve Ulusal Direniş Mücadelesinde birleşmeye çağırır. Kürdistan halkı için kurtuluş ışığı görülmüştür; sömürgeci kölelik çağı kapanmış, bağımsızlık ve özgürlük çağı, sosyalizm çağı, ulusal ve toplumsal kurtuluş için direniş dönemi başlamıştır! Bu dönemde yiğit kahramanlıklar gösterilecek ve zafer, bunları yaratan halkımızın olacaktır!

●KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!

●YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

●YAŞASIN PKK!

25 Ağustos 1984
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)-Basın Bürosu

FAŞİST SÖMÜRGECİ ELEBAŞILARININ SON KÜRDİSTAN SEFERLERİ SU ALAN DEVLET GEMİSİNİ BATMAKTAN ALIKOYAMAYACAKTIR!

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri sonrasında Kürdistan, dünyanın gözlerinin üzerine çevrildiği bir merkez durumuna geldi. Ülkemizde sömürgeciliğin çok güçlü olduğu şiddet ortamında silahlı direniş temelinde doğan Partimizin elde silah yedi yıla yakın bir süredir yürüttüğü direniş mücadelesi, şanlı 15 ağustos atılımıyla birlikte yeni bir aşamaya oturdu. 15 Ağustos atılımı uzun süreden beri teorik-pratik hazırlıkları yürütülen ve sıcak bir mücadeleyle kopmaz bağlar altında geliştirilen ulusal direniş mücadelemizin bu aşamasında, gerek Türkiye'nin iç siyasal ortamında –özellikle Kürdistan'a yönelik politikasında– ve gerekse bölge ve dünyadaki siyasal gelişmeyle ilişkiler içinde önemli gelişmelerin bir merhalesi olmaya adaydır.

Devrim ve karşı-devrimin daha şimdiden her düzeyde bir çarpışmanın yoğun hazırlıkları ve eylemliliği içinde olduğu gözlemlenmektedir. Taraflar arasında muazzam güç dengesizliğinin bulunduğu Kürdistan somutunda, küçük belirtiler halinde de olsa savaşın kıvılcımları tutuşturulmaya çalışılırken, Türk faşist sömürgeciliği ise tüm iç ve dış dayanaklarını gözden geçiriyor. Yeni duruma uygun yeni konumlara girmesi için güçler seferber ediliyor, politikalar gözden geçirilip, yeni kurumlaşmaların hazırlıklarına giriliyor. Düşmanın tüm resmi temsilcileri, Kürdistan'a sefer üzerine sefer düzenliyorlar. Toplantılar birbirini takip ediyor. Aynı biçimde, çok hazırlıksız olan Kürdistan'daki halk yığınları, yeni durumun karşısında hızla uyanıyor. Sömürgeciliğin çehresini daha somut olarak tanımaya, kurtuluşun nerede yattığının sezgisini daha güçlü duymaya, hangi siyaset altında yürünebileceğini kararlaştırmaya başlıyor. Öncü güç, tarihin bu aşamasında uzun ve kısa süreli aralıklarla neyi-nasıl geliştirebileceğini kestirmeye çalışıyor. Buna uygun adımlarını atarken, kötü darbeler yememek, acı yenilgilerle karşılaşmamak için tüm bilincini ve iradesini zorluyor. Ve böylelikle Kürdistan'da, belki de dünyada eşine ender rastlanacak bir devrim ile karşı-devrim spirali oluşmaya başlıyor. Bu gelişmeler, sömürgeciliğin hem ideolojik ve hem de kurumsal düzeyde pek beklemediği biçimler altında ve beklemediği bir zamanda ortaya çıkan gelişmelerdir. Sömürgeciliğin gelişmeler karşısında duyduğu telaş ve şaşkınlık bu nedenle anlaşılırdır.

Halkımızın gerçekten çağın çok gerisinde olan ve hiç bir gerekçeyle meşru kabul edilemeyecek statüsüne yapılan bu müdahale, sorumlu devrimciliğin tüm bilinci ve yeteneklerini zorlayarak geliştirmek ve devrimin kesintisizliğini sağlamak için mutlaka yerine getirmesi gereken bir göreviydi. Ama, sorumlu devrimciler omuzlamış oldukları bu tarihsel rollerini oynamaya çalışırken, düzenin dolaylı tasfiyeci ve reformist savunucuları da boş durmamışlardır. Yine sömürgecilik de, bütün güç ve olanaklarını seferber etmiş, bu gelişmeyi her ne pahasına olursa olsun durdurmak zorunda olduğunu, bunun dışında yaşama olanaklarının olmadığını açıktan ilan etmek durumunda kalmıştır.

15 Ağustos eylemleri sonrası, düzenin temsilcilerinden, dolaylı ve dolaysız savunucularına kadar hemen herkesin kendisini mutlaka tavır belirlemek zorunda hissetmesi de göstermektedir ki, gelinen aşamada güçler hızla yerlerini belirlemek, belirledikleri mevzilerinde bir hesaplaşmaya hazırlanmak durumundadırlar.

Kürdistan somutundaki son gelişmelerin altında imzası olan örgüt PKK'dir. Baştan itibaren büyük bir irade gücüyle hazırlanan bu gelişmeler, Partimizin mücadelesinin en onurlu sayfalarından birisini teşkil etmektedir. Bu nedenledir ki, en önde gelen militanlarından sempatizanlarına kadar bu örgüt görülmemiş saldırılara maruz kalmaktadır. Bir yandan düzenin önde gelen faşist şefleri en alçakça demogojilerle açıktan ölüm fermanları okumakta; öte yandan ise yüzyıllardan beri devralınan uşaklık ruhunun günümüzdeki "çağdaş" temsilcileri, halkımızın büyük bir coşkuyla karşıladığı bu soylu direniş adımlarına "provakasyondur, zarar veriyor, katliama götürür" diyerek hiçbir şeyi görmemek-duymamak için o görülmemiş inkar mantığını işletmektedirler. Belki de farkında olmadan düzenin en azgın şefleriyle, aynı hedefe karşı saldırıyorlar. Halk saflarında ise, tarihimizde belkide ilk defa halkın kendi öz çıkarları temelinde kendi haklarını savunmak için saf tutması, öncüsünü yalnız bırakmaması, tüm desteğini sergileme cesaretine yönelmesi söz konusu oluyor. Bunlar Kürdistan'da yeni gelişmelerdir. Yeniden yorumlanmaya, ikircıksiz bir biçimde tavır almaya, nihai zafer doğrultusunda yürümek için kesin kararın verilerek mücadeleye daha büyük bir inanç, azim ve bilinçle sarılmaya zorlayan gelişmelerdir.

Gelişmeleri iki güç açısından ele almakta ve devrimin sözcüleriyle karşı-devrimin sözcülerinin ve eylemlerinin konumlarını yakından görmekte yarar var. Ve hele bu güç Türk sömürgeciliği olduğunda, yakından görmeye duyulan ihtiyaç daha da artmaktadır.

SON GELİŞMELER HERKESE TAVIR BELİRLEMESİNİ DAYATMAKTADIR!

15 Ağustos eylemleri ardından doğrudan sömürgeci-faşist ordunun adeta yeni bir işgal hareketi başlatırcasına sürdürdüğü operasyonlar iki ayı doldururken; TC'nin tüm askeri ve sivil sözcüleri birbiri ardına Kürdistan'a gelerek, korkunç sefaletlerini gizleme çabası içine girdiler. TC, tarihinde ilk kez bir Cumhurbaşkanı, hemen ardından olay yerine gelerek, moral takviyesinde bulunmaya çalıştı. Hergün defalarca tekrarladıkları *"bitirdik-yokettik, devletimiz güçlüdür"* teranelerini, ilk kez bir Cumhurbaşkanı eylemi ve sözleriyle yalanladı. Askeri ve sivil kurumlarıyla, düzenin her soydan sözcülerinin tarifsiz bir telaşı yaşadıklarını ele veren Kenan Evren'in Kürdistan seferi henüz sonuçlanırken, sömürgeci-faşist düzenin temsilcileri durumundaki generaller çetesi, halkımızın dinmeyecek direniş eylemlerinin gür sesini kulaklarının dibinde hissetti ve ardından cuntanın başbakanı Ozal beliriverdi Kürdistan'da. O da cumhurbaşkanının izinden yürüyerek, HRK savaşçıları tarafından basılan Şemdinli taburunun korkulu bahçesini seçti, kendisince tarihi konuşmasını yaparken, TC tarihinde ilk kez, Hakkari, Muş, Bitlis merkez ve ilçeleri,, hükümetin böylesine yakın "ilgisi"ne mazhar oldu. Ancak, Evren'e verilen cevap gibi, cuntanın başbakanı da bu "ilgi"nin karşılığını görmekte gecikmedi. 8 Eylül günü, HRK güçlerinin yeni eylemleriyle, cunta şefleri ve piyonlarının yeni Kürdistan şeflerine verilecek cevapların ne olduğu en açık biçimiyle gösterildi.

Cumhurbaşkanı, Genel Kurmay Başkanı, Sıkıyönetim Komutanları, İçişleri, Dışişleri ve diğer Bakanların, Başbakan ve parti başkanlarının ardı arkası kesilmeyen gezilerinin ve Kürdistan'da savurdukları tehditlerin içeriğini biraz deşmeye değer.

Düzenin temsilcileri, eylemin yaratıcılarına "bir avuç eşkiya ve çapulcu" diye damga vurmak istediler. Daha düne kadar ezdiklerini söyledikleri direniş güçleri karşısında acizliklerini ifade eden beyanlarla, TV ekranlarında ve gazete sayfalarında boy gösterdiler. Yakaladıklarını söyledikleri "eşkiya" sayısını yüzleri aşan rakamlarla açıklarken, Cumhurbaşkanı sıfatıyla, *"üç-beş çapulcuya papuç bırakmayacağız", "elli milyonluk Türkün göğsünde başlarını ezeceğiz"* gibi sözlerle nasıl bir çıkmaz içinde olduklarını bizzat kendileri ele verdiler.

Cunta başı Evren, 2 Ekim günü başlayan ve beş gün süren Kürdistan seferinde, Van, Şemdinli, Hakkari, Yüksekova, Eruh, Siirt, Tatvan, Muş il ve ilçelerini gezerek, Kürdistan'a ilişkin "yeni" planlarını da açıkladı. TC'nin iflasını sergileyen bu açıklamalar, günlerce kamuoyunu ilgilendiren en temel sorun oldu. Cuntabaşı Evren ve çetesinin telaşı elbette boşuna değil. Onlar, Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesinde kendi tükenişlerini ve tüm bir sömürgeci politikanın iflasını gördükleri içindir ki, her türlü uygulamaya rağmen, 60 yıldır başaramadıklarını adeta ömürlerinin son günlerine sığdırmaya çalışmaktadırlar. Evren 3 Ekim Şemdinli konuşmasında, *"bu topraklar üzerinde yaşayan ve cumhuriyeti kuran hepimiz, bütün vatandaşlarım Türk vatandaşıdır. Onun için diyoruz; "Ne mutlu Türküm diyene." Bununla iftihar ediyoruz, gurur duyuyoruz. İşte birlik ve beraberliğimizi bozmak isteyenler bu gibi girişimlerde bulunmuşlar, ama yavaş yavaş bunlar eriyecektir, yok olacaktır"* demektedir. Evren, 60 yıllık eritme ve yoketme politikalarının işlemez kılınışı karşısında, tek silahları olan şantaj ve tehdite sarılmaktadır. Herkes kendisini Türk vatandaşı olarak kabul etmek zorundadır; ona göre "ne mutlu Türküm diyene" demekten başka çare yoktur. Ve kendilerinin bile inanmadığı yalanlarla "Doğu"ya yönelik yeni plan hazırlıkları içinde olduklarını, "ihmal edilmiş Doğu"nun kaderiyle bundan böyle daha yakından ilgilenecеklerini söylüyorlar. Aynı teraneleri, Cumhurbaşkanından başbakanına kadar hemen tümü tekrarlıyorlar. 1985 yılı için yeni kalkınma planından söz ediyorlar. En eski yalanlar tekrar tekrar söyleniyor; o ağızdaki sakızlar yeniden, yeniden çiğneniyor.

Ama, öte yanda bir halk var. Tarih iyi araştırılırsa belki de dört bin yıl öncesinden beri yerleşik olan, o dağlarla haşır neşir olmuş bir halk, çağın çok ötesinde yaşayan, unutulmuş, ama fiziki olarak çağda yaşayan bir halk. Dilsiz bırakılmış, hertürlü ulusal-sosyal gelişmenin dışına itilmiş, kendini ifade edemez, sahipsiz durumda bir halk. Hem ilerici insanlığın ve hem de emperyalistlerin hakları konusunda hiç de cömert davranmadıkları o nesli tükenen varlıklar gibi, soyunun tükenmesi için rıza gösterilen, görülmeyen bir soykırım altında tutulan bir halk. Bu soykırımın en azgın temsilcileri elele verip, ittifaklar yaparak, yeni yeni kendine gelmeye başlayan bu halkın üzerine son bir kez yürümek istiyorlar. Bunların en barbarı faşist Türk sömürgeciliği, tümüyle bir emperyalist sistem arkasında olduğu halde, yerel gerici güçleri de milisleştirerek, yeni saldırı'ara hazırlanıyor ve tüm bunlar, ulusal değerlerinden, her türlü ekonomik, demokratik, siyasal haklardan –ki bu haklar zaten şimdiye kadar varlığı kabul edilmeyen bir halk için düşünülecek değildir– söz edilmesinin bile kabul edilemediği bir halka dayatılıyor. Bu halk için verilen yargı inkar ve bu inkar mutlaka ona da kabul ettirilmek isteniyor. "Ben ölmüş-bitmişim" dedirtilmek ve bu yargının altına imzası attırılmak isteniyor.Bu durum, polisin işkence altındaki bir devrimciye önüne uzatılan kağıtta yazılı olan *"devrimcilikten nedamet duyuyorum"* sözü altına imza attırmaya çalışmasına ne kadar da benziyor. İşkence altındaki devrimciye polis, bu kağıdı imzalamasının yaşamak için tek yol olduğunu söyler. Buna imza atanlar da çıkar, ama onlar tükenişin eşiğinde olan soysuzlardır. İşte, işkence altındaki halkımıza dayatılan da, nedamet duygusuyla istenilen bu imzadır. *"Ben yokum, kendimden nedamet duyuyorum, ismim-cismim yoktur"* sözü altına imza attırılmak istenmektedir. Fakat bu imza kabul edilmiyor, direniliyor, ve işte bu direnişe saldırı vardır. Düzenin eşkiya başları, tasfiyeci, reformcu, komplocu aydın bozuntuları, bu direnişe saldırıyor ve en açık biçimiyle kendilerini PKK gerçeği karşısında ele veriyorlar.

Burada tarih bir kez daha dile getiriliyor. Yaşaması gerekenle yaşaması gereken, ilerici insanlık açısından desteklenmesi gerekenle karşı çıkılması gereken nedir? Bunlar insanlık kitabı biraz açılarak ortaya konulmalı, orada haklı olan hakkını alabilmelidir. Dünya halklarının az çok almış olduğu haklar, bu halk için de geçerlidir. Biraz insanlık yurtseverlik ve devrimciliğin kalıntıları temsil ediliyorsa, kişisel ve örgütsel endişelere kapılmadan sezarın hakkını sezara vermeyi göze alarak yargıda bulunmak, konuşmak ve tavır almak gerekiyor. Sadece Kürdistan açısından da değil, tüm bölge ve çağımız halklarının ilerici, demokratik, sosyalist tüm güçlerinin, ne kadar hesaba katmamazlık ederlerse etsinler yine de, insan soyunun çok geri bir parçası karşısında namuslu bir tavır almalarında zaruriyet vardır.

ÇAPULCU VE EŞKİYA ÇETELERİ KİMLERDİR?

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş güçleri, düzenin temsilcileri tarafından "bir avuç eşkiya ve çapulcu" olarak gösterilmek isteniyor. Yine Türk sömürgecileri, arkalarındaki emperyalist efendileriyle aynı ağızdan "terörizm" vaygaraları koparıyorlar. Türk egemen sınıflarının günümüzdeki temsilcilerine, çapulculuk ve barbarlığın ne olduğunu, kimin eşkiya olduğunu, bizzat kendi tarihlerinden derslerle öğreteceğiz. Ve bunun gereken karşılığını, günümüzde gücümüz oranında vereceğiz. Bu kavramların kime yakıştığını, ortalığı fazla kargaşaya vermeden kısaca da olsa hatırlatmaya ihtiyaç vardır.

Barbarlığın yukarı aşamasında Türk egemen sınıfı oluştuğunda, Ortadoğu'yu XI. yy'dan beri istila ettiğini tüm tarihçiler söylemektedirler. İran yaylalarından Mezopotamya ve Kafkasya'ya bir kol biçiminde sarkan tepeden tırnağa silahlı ve atlı olan bu kesimler, tarihe barbar sürüleri olarak geçmişlerdir. Tüm işleri çapulculuk olan bunlar, İran ve Ortadoğu uygarlığını kılıçla harap etmiş, uygarlık adına oluşan bir çok değeri gaspetmiş, eşkiyaların yaptığı bir çapulculuğun bile çok ilerisinde bir çapulculuk yapmışlardır. Bu çapulculuğun İran, Irak, Mezopotamya, Kafkasya, Anadolu ve Balkanlar'da adım adım nasıl geliştirildiğinden bahsetmeye gerek yoktur. Tarih bilgisi çok sınırlı olanlar bile bunu bilirler. Türk hakim sınıfları bunu kılıçla gerçekleştirmişlerdir.

Soruyoruz: Bu barbarların kılıçla herşeyi elde etme hakları var mıdır? Düzenin bugünkü sahiplerine göre, kılıçla istediğin kadar keser, imha eder, çapulculuğu sonuna kadar geliştirebilirsin. Bu, onlar açısından, egemenlerin köleci dönemden günümüze kadar iddia ettikleri bir haktır. "Aldat, silahla cezalandır, elindekini al kuralı, uygarlığın bir gereğidir" TC, bu tür uygarlıkların en belli başlısının mirasını devralan bir güçtür. Tarihte hiç bir egemen güç, Türk egemen sınıfları kadar barbarlığa baş vurmamıştır. Türk egemen sınıfları, daha Orta-Asya bozkırlarından Çin'e, Hindistan'a, Sibirya'ya ve Ortadoğu'ya yöneldiğinde tam bir barbarlıkla işe başlamıştır. Çapulculuk, hiç bir egemen sınıf tarafından Türk egemen sınıfları kadar yapılmamış; imha, hiç bir egemen sınıf tarafından Türk egemen sınıfları kadar yürütülmemiştir. Selçukluların ve Osmanlı tarihi biraz incelenince görülecektir ki, tarihlerinde çapulculuk ve barbarlıktan başka bir şey yoktur. Yaratılan her şey ele geçirilmek istenmiş, yaratılanın gaspıyla uğraşılmış, yeni bir şey yaratılmamıştır. Bir Selçuklular ve Osmanlıların talanının bölgemizde nasıl geliştiğini kendi başlarına getirilenlerden halklar bilmektedir. Osmanlılar, yakın bir zamana kadar Avrupa'yı kılıç ve vahşetle tehdit eden barbarlar olarak damgalanmışlardır. Bu nedenle, bu egemen sınıfın tarihinden fazla bahsetmeyeceğiz. Yine, Türk burjuvazisinin doğuşu, gelişimi ve iktidara yükselişinin hangi entrika ve komplolarla dolu olduğundan da bahset meyeceğiz. Bilinenleri uzun uzun anlatmaya gerek kalmamıştır. Hafızalar biraz zorlanırsa gerçekler dile getirilir. Emperyalizm adına kendisini bölgede istikrarın bir modeli olarak sunan ve emperyalizmin yeni "Hitler"i Reagen tarafından örnek olarak gösterilen bu rejimin şeflerinin eşkiyalık, çapulculuk ve barbarlıkla ilişkisinin değerlendirilmesini ilerici insanlığa bırakıyoruz.

Kürdistan'da yürütülen açık bir vahşet ve barbarlık vardır. Çin'den Atlas Okyanusuna, Baltık Denizinden Hint Okyanusuna kadar halkların az çok nasibini aldığı barbarlıktan halkımız da nasibini aldı. Bu dehşet rejiminden en acılı bir pay da halkımıza düştü. Daha önceki yüzyılların işgal ve istilasından bir türlü yakasını kurtaramayan halkımız, Persler, Asurlar, İskender, Makedonyalılar, Bizans, Sasaniler ve Araplar'dan sonra daha 10. yy'da

Türk barbarlığının egemenliğine girdi. Ve tarih, bu yıllar boyunca **Celalettin Abdul Şah'tan Alpaslan**, Cengiz ve Timur'lara kadar, halklara boydan boya kan kusturan isimlere tanıktır. Turgut Özal'ın son gezisinde, Alpaslan'ın Bizans'a karşı kazandığı savaşın yeri olan Malazgirt'e gitmesi ve Kürdistan seferini Malazgirt ruhuyla başlatması anlamlıdır. Oradan yeniden bir fetih harekatı içine giriliyor. 10. yy'dan beri normal uygarlık ortamına bile girememiş ve Ortadoğu'nun en dağlık kesiminde yer alan bu halka karşı, şimdi sonu gelmez seferler yeniden gündemdedir. Dağların her tarafında bir eşkiya avı başlatılmıştır. Çapulculuk alabildiğine geliştirilmekte, halkın elinde varolan her şey talan edilmektedir. Açık ki, tüm bunlar halkımızı zapturapt altına almak için yapılıyor.

Böyle bir süreç, daha önce de yaşanmıştır. Alpaslan, on binlerle Kürdistan'ı işgal etmiş, Selçuklu şefleri Kürdistan'ı boydan boya kana bulamış, Osmanlı Sultanı Yavuz, kırkbinleri kuyulara doldurmuş, IV. Murat Bağdat'a girerken Kürdistan yine aç kurtların dişleri arasında talan edilmiş, kana bulanmıştır. Hatırlanacaktır, meşrutiyetin ilk seferi de yine Van'dan başlatılmıştır. Kenan Evren'in son seferinin de Van'dan başlaması gibi. Türk hakim sınıflarının tarih boyunca Kürdistan'da sergiledikleri barbarlık, talan, vahşet ve eşkiyalığa bolca örnek verilebilir. Özdemir Osman Paşalarla, Kenan Paşalar arasında böyle kanlı bir tarihsel ilişki vardır. Kürdistan, Türk burjuvazisinin toy ve azgın temsilcileri "ittihat-ı teraki" şeflerinin **temsilcileri elinde kan revan içinde bırakılmıştır. Mecburi iskanlar ve katliamlar Kürdistan'ın üzerinden** eksik olmamış ve hemen ardından Mustafa Kemal'in istilacılığı başlamıştır. 20. yy'da insanlığın karşısında, **artık maddi-manevi alanda** geliştirilen tüm imha taktikleriyle tecrite alınan, askeri, politik, ekonomik, **kültürel alanda cendereye alınarak, mutlaka teslim alınıp bitirilmek** istenen bir halk gerçekliği vardır. Ve bu, sadece fiziki bir katliam da değildir. Bu halkın dili, kültürü ve hatta adı katledilmiş, maddi yaşam imkanları talan edilmiş ve dünyada yaşayıp yaşamadığının bilincinde olmayan bir halk ortaya çıkarılmıştır. Çağın neresinde, tarihin hangi aşamasında olduğunun farkında olmayan, üstü betonlanmış, ama bu beton altında bile hala ölmeyen bir halk. Tıpkı mezara gömülen, fakat mezarda yaşayan birisi gibi bir halk gerçekliği yaşanmaya başlanmıştır.

Bu halkın bazı temsilcileri başlarını vura vura mezar taşlarını parçalarken, bitkinin kayayı çatlatıp filiz vererek yaşama hakkını araması gibi, halk da öncüsü arkasında mezarında bazı çatlaklar yaratarak başını uzatıp yaşamak ister. Fakat, o görülmemiş dehşetli barbar kılıç yeniden belirir, uzanan bu başı hemen biçmek ister. *"Çıkmayacaksın mezarından"* der.*"İnim inim inleyerek de olsa orada öleceksin, senin kaderin bu"* der. Ve bu barbar kılıcın günümüzdeki temsilcileri, bir de bu işe "demokrasi" karıştırırlar. Eşkiyanın elebaşısı, son Kürdistan seferinde Hakkari'de ***"biz bu şakilerle parlementer demokrasi içinde de mücadele ederiz, hiç merak etmeyin"*** diye fetva verir. Bir halkın bitirilişinin "demokrasi" **içindeki hallinin şerefi nedir?** Ama, bir devletin temsilcisi çağımızın gerçekleri içerisinde, insanları başına toplayarak böyle bir imha kararını avaz avaz bağırmaktadır. **Karşısına toplattığı bu halkın insanlarının göğsüne silahları dayayarak "Ne Mutlu Türküm Diyene" diyeceksiniz diye tehditler yağdırmakta, halkın tümünü bu yokoluş batağına zorla çekmek istemekte**dir. **Kadınları da çağırmayı ihmal** etmemekte, *"onlar da gelsin bağırsınlar"* demektedir. Ve o, tüm eylemiyle demokrasiyle birlikte bir halkın yokluğunu böylece ilan etmektedir. Ama, tedirgin ve telaşlıdır.

Kürdistan'da büyük bir insanlık savaşımı yürütülüyor. Sıradan bir onur ve namus sahibi olmak için bile direnmekten başka en küçük bir imkanın kalmadığı bu ülkede, insanlar, belki de dünyada en az rastlanacak bir fedakarlıkla adım adım yürümeye çalışıyorlar. Ve tam da bu noktada, yeniden inkar ve imha dayatılıyor. Ama, işte yine burada sömürgeci çete, kendi kendisiyle bile çelişkiye düşüyor, yalanlarına kendisini bile inandıramıyor. Bir yandan *"bir avuç eşkiyaya papuç bırakmayacağız"* derken, öte yandan ***"kendinizi yok sayın"*** diyor. Halkımıza, ülkemize ve her türlü yaşam hakkımıza karşı, herhangi bir dönemdekinden daha barbar bir biçimde zorla başka bir şey onaylatılmak isteniyor. Tek ulus, tek dil, tek kültür zorla ve hem de emperyalizm adına en gerici bir tarzda onaylattırılmaya çalışılıyor. Bu ise, tek yol olarak gösteriliyor.

FAŞİST SÖMÜRGECİ ELEBAŞILARININ SON KÜRDİSTAN SEFERLERİ SU ALAN DEVLET GEMİSİNİ BATMAKTAN ALIKOYAMAYACAKTIR!

Halkımıza zorla dayatılmak istenen bu yolun, devletin en üst yetkilileri tarafından tehdit, şantaj ve açık bir zorbalıkla bir kez daha ilan edilmesi karşısında, artık hiçkimse şaşırmamaktadır. Eşkiya elebaşları, özellikle 15 Ağustos eylemleri sonrasında, tam bir telaş ve korku içinde yeniden bir Kürdistan seferi başlattılar. Ama bu seferki Kürdistan gezileri biraz daha değişik özellikler taşıyor. Generaller ve uşak takımı, çağımızın yakın tarihinde Mustafa Kemal'lerin, İnönü'lerin, Bayar, Demirel ve Ecevit'lerin gezilerinden farklı bir biçimde gezmeye başladılar. Onlar, teslim alınmış bir halkın üzerinde biraz korkusuz gezer, aldatır ve alkış toplarlardı. Bunlar, bu sefer **korkuyorlar. Daha konuşmaları bitmeden hemen yanıbaşlarında silah sesleri patlayan, kolluk kuvvetlerinden ölüm haberleri geliyor.** Bu seferki gezilerinde biraz tedirginler ve bu tedirginliklerini açıktan itiraf ediyorlar. Daha dün "ezdik bitirdik" dedikleri halde, şimdi *"gelişmelerin tırmanmasından korktuklarını"*, *"eşkiyalar tarafından yapılan bu baskının zamanı gelince yok edileceğini, ancak bunun vakit alacağını"* söylüyorlar. Fakat, hala adını koymaktan kaçınıyor, bunun nasıl bir gelişme olduğunu söyleme cesaretini dahi gösteremiyorlar. İşin içine başka güçleri katarak mücadelenin neyin mücadelesi olduğunu gizleyebileceklerini, kamuoyu nezdinde çarpıtabileceklerini zannediyorlar. Tek bir Ermeni'nin olmadığını, yine mücadelenin tümüyle öz güce dayanarak geliştiğini **gerçekte onlar da bilmektedirler.** Ama, Kürt halkının yaşadığı ve kurtuluşu için mücadele ettiği bu alanda yalanlar söyleyerek, gerçeklerin üstünü örtmek istemektedirler.

Onların, bu seferki Kürdistan seferlerinin, tümüyle kendi aleyhlerine işleyen gelişmeler içerisinde gerçekleştiğini telaşlı beyanlarında da görmek mümkündür. Olayların gelişimini durdurmak için *"özel planlar hazırladıklarını"* söylüyor, *"şimdiye kadar ihmal ettiğimiz bu yörelere ağırlık vereceğiz"* diyorlar. Açıkça yalan söylüyor ve başka şeyler yapmak istiyorlar. Buna en açık örnek olarak, 1923'de çıkarılan "izale-i şekavet" (eşkiyalığın yok edilmesi) ile ilgili bir kanunun yeniden gündem konusu haline getirilmesi var. Bu "kanun"a göre, *"jandarmanın ulaşamadığı köylerde halka silah dağıtılacağı"* söylenmektedir. Bunun anlamı çok açıktır. Birazdan da açıklanacağı gibi alınması düşünülen yeni tedbirler, TC'nin kendisini tümüyle savaş düzenine göre hazırlamasından başka birşey değildir. Sömürgeci faşist burjuvazinin asker ve sivil tüm sözcüleri ve emperyalistler kafa kafaya vererek, Kürdistan'da gelişen Ulusal Direniş Mücadelesini bastırma planları üzerinde çalışmakta ve vakit geçirmeksizin uygu**lamanın telaş ve sabırsızlığı içinde** bulunmaktadırlar. TV, radyo ve basın son günlerde özellikle bu konuları işlemekte, cuntanın yazar takımı o "dahiyane" kafalarını hep bu işe yormakta, öneri üzerine öneri sunmaktadırlar. Ama görülen o ki, tümü de tek bir noktada birleşmektedir. Bu direniş bastırılmalıdır ve hem de ne pahasına olursa olsun. Bunun için gerekirse hemen tampon bölgeler oluşturulmalı, köylerdeki uşak takımı ve ajanlar-muhbirler silahlandırılarak milis örgütlendirilmeli, devletin hakim olamadığı dağ köyleri boşaltılarak zoraki göç dayatılmalı, içte bu ve benzeri girişimlerde bulunurken dışta da direniş güçlerinin yararlandıkları ortam mutlaka ortadan kaldırılmalı, gerekirse yeni işgal seferleriyle sürek avı sınırlar ötesine çıkarılmalıdır. En genel ifadelerle, düzenin sözcüleri şimdi el ele bu planlar üzerinde durmakta ve önemli oranda görüş birliği içinde olduklarını kanıtlamak istercesine aynı ağızdan avazları çıktığınca bağırmaktadırlar.

TC'nin elinde bugün zor'dan başka bir araç kalmamıştır. Ama bu politikanın da ucu görünmüş, iflas etmiştir. "Doğu'ya yardım" vs. gibi sözler ise bir palavra olmanın ötesinde anlam ifade etmemektedir. Cumhurbaşkanından, karakol komutanına kadar düzenin tüm sözcü ve piyonları feryad etmektedir. Ama, başta Kenan Evren olmak üzere, düzenin sözcülerinin bu feryadları, kendi düzenlerinin iflasını kanıtlamaktadır. Çapul ve talanın dışında bir ekonomik politikadan bahsedilemeyen Kürdistan'da, askeri zor'un da yapabileceği fazla bir şey kalmamıştır. "Ekonomik kalkınma planları", "ordumuz" dedikleri şeyler iflas ve çürümelerini sergilemektedir. En uç noktasına kadar vardırılan zor politikası iflas etmiştir. Bundan böyle olsa olsa ölüm mangaları türetecekler, bunlara bolca para akıtacaklardır. Yatırım dedikleri budur. ANAP'a dayalı olarak oluşturulan bu yeni faşist milislere silah ve para verilecek, bu çapul takımı tıpkı geçmişte Hamidiye Alaylarında olduğu gibi direniş hareketine saldırtılacaktır. Kürdistan'da hareketsiz kalan ordu, coğrafyası ve insanını iyi tanıyan bu yerli milislerle takviye edilmek istenmektedir. Yatırım vb. adı altında aslında bu faşist milisler kanunlaştırılmaktadır. Ermeni meselesi de yine bu dönemde yeniden hortlatılmaktadır. TC'de tarih adeta yeniden sahneleniyor gibidir. Fakat açık olan şey, karşı-devrimci terörün değişik kılıklar altında geliştirilmesidir. Ama bu, bir diğer yanıyla devrimin de geliştiğini gösterir. Eğer karşı-devrim, bütün plan ve uygulamalarında iflasa uğramış ve günden güne daha çılgın bir konuma giriyorsa, bu, devrimci gelişmenin bir sonucudur. "Tedbir" mutlaka bir gelişme karşısında alınır. Sömürgeci-faşist burjuvazi, ne kadar ad koymamaya çalışırsa çalışsın, bugün bir savaş halinde olduğunu itiraf etmek zorunda bırakılmıştır. PKK önderliğine 7 yıl boyunca süren direniş mücadelesi, bugün daha da gelişmiş olarak onun sinir merkezlerini her gün dövmekte ve çılgına çevirmektedir. Bu nedenledir ki, daha şimdiden, en gelişmiş karşı-devrim yöntem ve tedbirlerine telaşla sarılmak ihtiyacını duymaktadır. Kürdistan sahasında devrim ile karşı-devrimin amansız bir hesaplaşması yaşanmaktadır. Bütün politikaları iflas etmiş olan karşı-devrimci güçler, ellerinde kalan tek, ama kendilerinin sonunu getirecek olan zor'a dayanmakta, "yeni tedbir" "politika" adı altında adeta devrime karşı yarış yapmaktadırlar. Açık ki, bunun karşısına çıkarılacak politika da tek olacaktır: Devrimci şiddeti dayatmak ve bütün bilinç ve enerjiyle devrim için yarış.

Türk stolipinciliğine soyunmuş olan Özal'ın ekonomik tedbirleri ise bugünden yüzü açığa çıkmış Kürdistan'ı talan ve dar ağaçları politikasıdır. Daha önce de belirtildiği gibi, ekonomik yatırım denilen şey, sömürgeci faşist terörün tırmandırılmasına hizmet edecek yol vb'nin yapımına yönelik olacak ve tabi ki bunun yanında milyonlar yerli milis çetelerin oluşturulmasına akıtılacaktır. Ancak, bunları uygulamaya geçirirken bile ne büyük bir tedirginlik çinde olduklarını görmemek olası değildir. Sömürgecilerin Kürdistan'da attıkları her adımda artık korku ve kaygı **vardır. Silah olarak ellerine aldıkları şeylerin ne zaman ters tepeceğini** kendileri de bilememektedirler. Bunun içindir ki, telaş içinde ani kararlar almakta, hemen ardından korkuyla irkilerek "acaba" sorusunu sormaktan kendilerini alamamaktadırlar. Cumhurbaşkanı'ndan, Genel Kurmay Başkan'ı ve Başbakan'ına kadar sıraya girerek düzenledikleri son Kürdistan seferleri ve tedbir diye açıkladıkları karşı-devrimin bayatlamış taktikleri konusunda takındıkları tutum bunun en son ve açık örnekleridir.

Bu geziler, toplantılar ve karşılıklı verilen demeçler daha da uzayacağa benzemektedir. Onların ne kadar sefil bir durumda oldukları, 15 Ağustos adımıyla çok güzel bir biçimde sergilenmiştir. Geliştirilecek daha güçlü ve büyük direniş eylemlerinin bir ilk adımı olan 15 Ağustos eylemleri ardından, demeçler birbirini izlemiş, *"kaçmak isteyen teröristler kıstırıldı"*, *"eşkiyayı kıskıvrak çevirdik"*, *"72 saatlik direnmeleri kaldı"* vb. gibi beyanlarla direnişin gücü gizlenmeye, saatlik-anlık bir olay gibi gösterilmeye çalışılmış, ama bizzat gelişmelerin yalanladığı bu açıklamalar nedeniyle TC kendisini tüm dünya kamuoyunun önünde gülünç bir duruma düşürmüştür. Dağları boydan boya kuşattıklarını söylemektedirler. Şırnak, Eruh, Muş, Kars, Van, sürekli gezilere tabi tutulmaktadır. Muhalefet partisi sıfatıyla demeç vermekten ve gezilere çıkmaktan geri kalmayan diğer kukla liderler de, dehşet içinde *"olaylar çok ciddi ve önemli"*, *"halk da harekete geçirilmeli"* diye feryat etmekte, sahte parlamento dahi cılız haliyle temel gündem maddesi haline getirdiği "Doğu'ya sefer" sorununda en işgüzar tutumlarla ahkam kesmektedir.

Ama, tarih bu sefer değişik yazılacağa benziyor. Artık günümüzde varılan noktada, düzene karşıt güçler içinde görevler ve çözüm yolları söz konusudur. Düzenin tüm resmi ve gayri resmi şeflerinin bu seferlerini yadırgamıyoruz. Tarihi bilinç biraz yoklandığında, Kürdistan'ın böyle seferlere çokça tanık olduğunu görmekteyiz. Özellikle Van, tarihte bu seferlerin başlangıç noktası haline getirilmişti, Kanuni'den 4. Murat'a kadar hemen tüm Osmanlı Sultanları önemli tarihsel anlarda bu illerimize seferler yapmışlar, Van'a gelmiş ve buradan Kürdistan'a dağılmışlardır. Mustafa Kemal de Van'a bir üniversite yapılmasını istiyor. 100. doğum yıldönümünde bu üniversite yapıldı ve Kenan Evren bu üniversiteyi son Kürdistan seferinde açtı. Sözüm ona üniversiteyi öğretime açmak için Van'a gelen Kenan Evren, gerçekte başka bir seferi açtı. Van'a savaş halindeki askeri birliklerle girdi. Ağzından çıkan her sözünde yaşanan bu savaştan bahsederek, halkımıza gözdağı vermeye çalıştı.

Bu seferlerin tarihteki diğer seferlere benzemeyeceğinden bahsetmiştik. Gerçekten de biz bu seferleri, başka bir sefer haline getireceğiz. Halkımız yüzyıllardan beri bu barbar eşkiyaların elinden bir türlü yakasını kurtaramıyor, öz çıkarlarıyla direnemiyordu. Fakat çağımız, artık eski çağlara benzememektedir. Halkımızın da içinde yaşadığı proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında, henüz kaynaşamadığı çağla köprüleri kurmak, dişini tırnağına takarak halka verdiği sözü yerine getirmek ve dönemi eskisinden farklı kılmak için, bu sefer kendi öz tarih sayfasını yeniden yazmak için bir doğuş olayı vardır. Kısaca Kürdistan halkının kendi öz tarih sayfalarının yazıya dökülmesi söz konusudur. Yeni bir olay, devrimler çağı olayı, bir halkın yeni yeni açtığı sayfalar düzenleniyor. Kim ne derse desin, Kürdistan halkı çağa adımını atmıştır. Ve bu adımın altında PKK imzası vardır. Bütün eksiklik ve yetersizliğiyle bu inkar edilemez bir gerçektir.

PKK, 1978'lerden beri dehşetli sömürgeci şiddet ortamında silahlı **direniş temelinde doğmuştur.** Burada önemli olan taşınan yüce amaçlardır. Küçük bir grup bile, elden silahı bırakmadan direnirse, geleceğin büyük ordularının tohumunu sağlam bir biçimde atmış olur. Başlangıçtan itibaren, sömürgeci dehşet ortamına halkın direnişiyle karşı konulmuş; bir Hilvan ve Siverek'de olduğu gibi küçük de olsa adımlar atılmışsa ve bu adım**lardan geriye dönmemek için eldeki** imkanlar sonuna kadar kullanılmak istenmiş ve yapılmışsa, geleceğin zafer tohumları elbette vardır, **ve bunlarda gizlidir. PKK, bunun** yaratıcısıdır. O, hiç bir gerekçeyle halkımız hakkında biçilen yargıyı kabul etmemiş, bu dehşet ve yokluk statüsü parçalanmalıdır demiştir. Büyük sözlü ajitasyon ve propaganda çok az bir donanıma rağmen bu kararlılıkla başlatılmıştır. Ama öte yandan, bundan bile büyük korku duyanlar olmuş, yüzyılların yüreksiz bırakılmış beyinleri bağımsız bir Kürdistan adına ilk sözler ağızdan çıktığında *"iki-üç ayda sizi toz ederler, ilk mermiyi patlatırsanız sonu katliamdır, Doğu yerine Kürdistan derseniz bu bir provakasyondur, bir faşisti vurursanız bu halk yok olur"* demişlerdir. Onun için de, teslimiyetçi bir biçimde düzenin soldan yamanmasını önerme cüretini göstermişlerdi. Her an, her dakika neşteri boğazımızda olan düşmana karşı, pamuk eldivenle mücadele edilmesini istemişlerdir. Kürdistan adı yüzünden ceza görmemek için, yüzyılların en eski ülkesine adını vermemişlerdir. Örgütlerine ad **koymamışlar, koydukları ise ancak** poliste açığa çıkmıştır. Ve yüreğindeki son çarpışı bile Kürdistan'a **adayan, bu onursuzluğa küçücük de** olsa darbe vurmak için kendini katık edenlere "aceleci, provakatör" vb. deme soysuzluğunu **göstermişlerdir. Sömürgecilikten** daha alçakça saldırmışlardır. Dü**zenin resmi temsilcileri gibi geçmişi** gösterip, ipi hatırlatarak bundan dersler çıkarılmasını istemişlerdir. Sömürgeciler de, Dersim'den Ağrıya kadar geçmişi hatırlatarak, yakın tarihten ders çıkarılmasını istediler. Darağaçları ve kılıçla tehdit ettiler. Bütün güçleri ve uşaklarıyla birlikte saldırdılar. PKK, bu çıkışlara karşı, yüce insanlık ira-

Devamı 19. sayfada

Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan da PÊŞMERGE sayı 6'da yayınlanmıştır.

KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELESİ GELİŞİYOR!

15 Ağustos 1984 günü, dünya radyoları ve çeşitli yabancı haber ajansları Siirt'in Eruh ve Hakkari'nin Şemdinli ilçelerinde PKK partizanlarının sömürgeci Türk ordusuna vurduğu darbeleri kendi halklarına duyuruyorlardı. Değişik yorumlarla verilen haberlerde sömürgeci ordunun kayıplarının büyük olduğu belirtiliyordu.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin silahlı direniş düzeyine vardırılmasının müjdecisi olan Eruh ve Şemdinli eylemleri, Kürdistan sorununu ve kurtuluş mücadelesini en yakıcı tarzda gündeme getirdi. Eylemlerin nedenleri ve yolaçtığı sonuçlar bu açıdan tarihsel bir önemde oldu. Eylemlerin şu şekilde geliştiği bildirildi:

15 Ağustos akşamı PKK önderliğindeki Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) güçleri, Eruh ve Şemdinli ilçelerinde sömürgeci ordu birliklerine ve işbirlikçilerine bir dizi seri baskınlar düzenlediler.

Eruh ilçesinin bütün giriş-çıkış noktalarını denetim altına aldıktan sonra yıldırım hızıyla ilçe içine dalan devrimci kurtuluş güçleri, önce bölük binasını kuşattılar. Bir gurup savaşçı isabet roket atışıyla bölük binasına darbe vurdu. Ardından otomatik silah atışları ve el bombalarıyla bölüğün tümünü etkisizleştiren kurtuluş güçleri, dört saat süreyle ilçeyi ellerinde tuttular. Operasyon süresi boyunca devrimci kurtuluş güçleri yaralanma dahil hiçbir kayıp vermediler. Bu süre içinde kahvelerde toplu bulunan halkla toplantılar yapıldı; eylemin amaçları anlatıldı. Bütün ilçede HRK'nin kuruluş bildirisi dağıtıldı. Aynı bildiri caminin hoparlöründen okundu, direniş sloganları atıldı. Sloganlara halkın da yaygın olarak katıldığı gözlemlendi. Olaylar sırasında biri nöbetçi olan bir askerle bir başçavuş öldürüldü, üçü bir yüzbaşının çocukları ve altısı da asker olmak üzere dokuz kişi yaralandı. Bölük binası ve hükûmet konağı tahrip edildi. Üzerinde **"Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği, Yaşasın PKK, Yaşasın HRK"** ve PKK önderlerinden Haki KARER, Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Mehmet KARASUNGUR yoldaşların resimlerinin bulunduğu iki bombalı pankart ilçenin merkezi yerlerine asıldı. Çoğu halktan gaspedilen 70 civarında tüfek (mavzer, G-3 ve AK-47), 10 adet tabanca, 4500 adet mermi, askeri telsiz ve elbise, halktan gaspedilen iki teyp, radyo vb. kamulaştırıldı. Eylem boyunca halktan hiç kimse yaralanmadı, ya da zarar görmedi. Eylemin hemen ardından etkisiz kılınan askerler, hiçbir direnme göstermeden teslim oldular. Bir saatten fazla bir süre askerlerle konuşan partizanlar eylemin amacını ve TC ordusunun Kürdistan'daki konumunu anlattılar ve ardından askerleri terhis ettiler. Eylem anında kaçmaya çalışan bir başçavuş dur ihtarına uymayınca vurularak cezalandırıldı. Cesedi ertesi gün ilçenin dışında bulundu. Dört saat kadar devam eden işgal eyleminden sonra, HRK güçleri elkoydukları malzemelerle halkın coşkun sevgi gösterileri arasında sloganlar haykırarak kazadan ayrıldılar.

Aynı gün takriben saat 21^{30}'da başka bir HRK savaşçıları grubu Şemdinli ilçesinin giriş çıkışlarını tutarak askeri binalara baskınlar düzenledi. Askeri komuta merkezine roketli saldırı sonucu biri yüzbaşı, ikisi üsteğmen, ikisi uzatmalı başçavuş ve üçü er olmak üzere toplam dokuz kişi vuruldu; bunlardan beşi öldürüldü. 450 kişilik jandarma taburu ve 80 kişilik jandarma bölüğü partizanların seri atışlarıyla safdışı edildi. Kalabalık bir gurup halinde ilçeye dalan başka bir savaşçı birliği de kahvelerdeki halkı toplayarak HRK'nin kuruluş bildirisini okudu ve eylemlerin amacını açıkladı. Bildiri okunurken atılan sloganlara tüm kitle katıldı. Dikkati çeken bir nokta da, kahvede oturan ilçe kaymakamının kendini gizlemesi ve slogan atması oldu. İlçenin merkezi yerine Mazlum DOĞAN yoldaşın bir posteri ve parti sloganları bulunan pankartları asan savaşçılar, hiçbir kayıp vermeden sloganlar atarak ilçeden ayrıldılar. Eruh'ta olduğu gibi Şemdinli'de de panik içinde kalan sömürgeci ordu kuvvetleri, kurtuluş güçleri karşısında hiçbir direniş göstermedi.

16-17 Ağustos günlerinde Mardin, Siirt, Hakkari, Van, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Dersim, Bingöl ve Elazığ ile Doğu ve Güney Kürdistan'da dağıtılan **HRK Kuruluş Bildirisi**'yle faşist Türk sömürgeciliğine karşı silahlı direniş mücadelesinin başladığı müjdelendi.

Eylemlerin hemen ardından faşist Türk sömürgeciliği büyük bir panik ve şaşkınlık içinde saldırıya geçti. Olayların kitleler tarafından genişçe duyulması ve dünya haber ajanslarınca verilmesi üzerine, faşist TRT olayı çarpıtarak vermeye başladı. Sömürgecilerin kayıplarını gizlemeleri özellikle dikkati çekti. 50 yıldır böylesine bir darbe yememiş olan sömürgeci ordu hemen harekete geçti. Genel Kurmay Başkanı ve sıkıyönetim komutanları Diyarbakır'da toplanarak saldırı taktiklerini saptamaya çalıştılar. Ama tamamen soyut istihbarat bilgileri doğrultusunda hareket ettiler. Binlerce komando Eruh, Şırnak ve Şemdinli yörelerine gönderildi. Geçit yerlerini tutmaya çalışan faşist ordunun bu harekâtına çok sayıda savaş uçağı ve helikopter de katıldı. Ordu kurmayları ayaklanma olasılığına karşı Şırnak, Eruh, Uludere, Beytüşşebap, Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli'ye binlerce asker, onlarca tank ve zırhlı araç yığdılar. Şimdiye kadar devam eden sömürgeci-faşist ordunun harekâtına 30 bin civarında komando ve askerin katıldığı tahmin edilmektedir.

Faşist ordunun harekâtlarında büyük bir panik gözlemlendi. Oldukça hantal davranan faşist ordu güçleri dağlara tırmanma cesaretini gösteremediler. Operasyonlar sırasında sürekli halkın tepkisi ile karşılaşan sömürgeci ordu güçleri, görünüşte halka yumuşak davranmaya çalıştılarsa da her yerde barbarlıklarını sergilemekten geri durmadılar. Çok sayıda yoksul köylü insanımızı yakalayarak sözümona suçluları yakaladıklarını göstermeye çalıştılar. Ancak eylemlerin sevincini yaşayan halk çoğu yerde dağa çıkarak sömürgeci operasyonları boşa çıkardı. Eylemlerden sonra sömürgeciler karakolları terkettiler, çoğu yerde köylülere nöbet tutturdular. Büyük güçlerle yollarda geçit yerlerini tutarak, halkı tedirgin etmeye çalıştılar. Muhtar ve azalara zorla silah vermek istediler. Özellikle Beytülşebap ve Uludere'de en yetkili ordu mensupları aşiretleri gezerek, devrimcileri öldürmeleri ve silahlarını almaları isteminde bulundular. Ama halk faşist sömürgecilerin acizliğine gülmekten kendini alamadı.

15 Ağustos'un tutuşturduğu kıvılcım, dağlarımız ve bozkırlarımızı kısa zamanda dev bir alevle saracaktır.

Faşist ordunun beceriksizlik ve korkaklığına, ordunun üst yetkililerinin ve hükûmetin başının paniği de eşlik etti. Genel Kurmay Başkanı Eruh ve Şemdinli'de yaptığı konuşmalarda sürekli TC ordusunun "büyüklüğü ve gücü"nden dem vurdu. Başbakan Turgut Özal ise, Kenan Evren'le yaptığı toplantıdan sonra gazetecilere verdiği bir demeçte, yedikleri darbenin telaşıyla, "eylemler basit olaylardır" dedi. Ancak halk tarafından geniş ölçüde kavranan, ulusal kurtuluş eylemlerinin itirafından başka bir şey değildir.

Faşist ordu yetkilileri, TRT ve faşizmin borazanı basın sürekli "suçlular yakalanmak üzere" yalan haberleriyle güçsüzlüklerini gizlemeye çalışırken, eylemlerin coşkunluğunu yaşayan devrimci kurtuluş güçleri (eylem grupları) ve partinin örgüt birimleri, eylemlerin sevincini yaşayan halk kitleleri içinde ajitasyon çalışmalarını derinleştirerek yeni eylemlerin hazırlıklarını hızlandırmışlardır. Sömürgeci-faşist ordunun operasyonları şimdiden başarısızlığa uğramıştır. Ordu yetkililerinin "kuşattık" dedikleri Herekol dağının Eruh, Şırnak, Pervari ve Beytüşşebap alanlarını kapsayan, ancak 50 bin askerin kuşatabileceği ve bir ayda bile dolaşılamayacak olan bir dağ olduğu gözönüne getirilirse, ordunun yalan haberleri de ortaya çıkacaktır. Yakalanan halktan insanları eylemci olarak göstermeleri, inançsız ve köhne ordunun güçsüzlüğünü gizleme sahtekârlığından başka bir şey değildir.

Eylemlerin ardından olayları açıklamak zorunda kalan BBC radyosu, hemen arkasından faşist generallerle ağızbirliği yapmaya, eylemlerin özünü çarpıtmaya, eylemleri suistimal etmeye ve faşist cuntaya hedefler göstermeye başladı. Faşist orduya Güney Kürdistan'ı hedef göstererek emperyalizmin planlarında ona yüklenen rolü hızlandırmaya çalıştı.

İşin başka bir ilginç yanı da TKP'nin önderlik ettiği reformist kampın eylemlerin hemen ardından sorumsuzca eylemleri "provakasyon" olarak değerlendirmesidir. 1925'te Palu-Genç-Hani isyanı için, Kemalizmin "Doğu'ya uygarlık" götürmesine karşı girişilmiş gerici bir hareket değerlendirmesinde bulunan o dönemin TKP'nin devrimci eylemlerimiz için de yaptığı bu yorum faşizme ortaklıktan başka bir şey değildir. Sömürgeciliğe karşı zaferin iki halkın eylem birliğinin zorunluluğunu dayattığı göz önündeyken ve faşist zulme karşı devrimci direniş ve eylemler halkın tek talebiyken, TKP'nin böyle sorumsuzca bir değerlendirme yapması reformizmin devrim ve halk gerçeğinden ne kadar uzak olduğunu, şovenizmin batağına ne denli battığını göstermektedir.

* * *

Çeşitli güçlerin bu denli net tavır almalarını sağlayan ve konumlarının daha da belirginleşmesine yolaçan ulusal kurtuluş direniş eylemlerimiz, halkımızın yüzyıllardır üzerine çöken sömürgeci baskıya duyduğu soylu kinin, halkımızın direnişçi geleneğinin, PKK'nin marksist-leninist devrim hattının doğruluğunun, Kürdistan halkının pratikte gerçekleşmek isteyen umut ve özlemlerinin, devrimci militanlığın ve ulusal kurtuluşa yürüme kararlılığının ürünü olmuşlardır.

Yıllardan beri faşist Türk sömürgecileri tarafından Kürdistan'a egemen kılınan köle yaşamını yerle bir ederek yükselen ve Kürdistan'da yeni bir yaşamın boy vereceği dönemi açan devrimci direniş eylemlerimiz, Partimizin geçmiş direniş mücadelesinin sağlam temelleri üzerinde, mevcut gelişmelerin bir dayatması olarak gündeme gelmiştir. Devrimci direniş eylemlerimiz, PKK'nin Kürdistan'da ilk defa yarattığı 1975 modern direnmesinin temellerine, 1975-80 devrimci atılımına ve 1980-84 ülke içinde ve dışında yürütülen hazırlık faaliyetleriyle yaratılan örgütsel-politik zemine dayanmaktadır.

İlk defa Kürdistan'da, faşist Türk burjuvazisinin ulusal imha politikasına karşı 1975'lerde geliştirdiği devrimci direniş mücadelesiyle Kürdistan'ı kısa sürede ulusal devrimci gelişmelere açan PKK'nin, daha başından devrimci direnişe ve eylemlere sarılması, sömürgeci faşist politikaların yanısıra o dönemde Kürdistan'da "solculuk" yapan her türden reformist, oportünist, teslimiyetçi, milliyetçi, sosyalşoven ideoloji ve politikalara karşı tavizsiz olması, devrimin nesnel koşullarının bir dayatmasıydı. Ve doğruydu. Kendi halk, ulus, ülke gerçeğinden endişe verici oranda uzaklaştırılan, binbir gerici düşünceyle ufku karartılarak "uysal köleler topluluğu" haline getirilen bir halkın canlanması, ayağa kalkması ve kurtuluşu için silaha sarılması başka türlü mümkün olamazdı. Kürdistan'da ulusal imha sürecine hizmet eden her türden sapık politikalara karşı, yurtsever devrimci politika başka türlü egemen kılınamaz, halk kitlelerine benimsetilemezdi. Tarihin Kürdistan'da geriye dönen çarkları ancak böylelikle ileriye doğru işletilebilinirdi. Bu nedenle daha başından silaha sarılmak, direnişi geliştirmek ve devrimci eylemleri gerçekleştirmek sonderece doğruydu, tarihsel bir anlama sahipti. Nitekim, daha sonraki gelişmeler, bunun ne kadar devrimci bir adım olduğunu defalarca, hem de en açık şekilde ortaya koydu. Böylelikle tarih PKK'nin başlattığı 1975 direnmesi temelinde Kürdistan'da yeniden yazılmaya başlandı. Kürdistan'da geçmişten bugüne, Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemlerine uzanan direniş yolu böyle yaratıldı.

1975'lerde başlatılan ve 1980'e kadar süren bu ilk devrimci direniş atılımımız, Kürdistan'da muazzam gelişmeler yarattı. Herşeyden önce kendilerinden umut kesilmiş olan kitleleri ulusal kurtuluş sürecine sokarak ayağa kaldırdı. Siverek, Hilvan, Batman, Mardin vb. yerlerde şehir ve kasabalarda, PKK önderliğinde kurtuluşlarının bilincine varan kitleler, faşit-sömürgeci güçlere ve yerli uşaklarına karşı şaha kalktılar. Faşist güçlere, ajanlara, işkencecilere karşı geliştirdiğimiz devrimci eylemlerimiz karşısında, başta işçiler ve köylüler olmak üzere kitleler silaha daha o zamandan sarıldılar. Devrimci eylemlerimiz, çeşitli sınıf ve tabakaların Partimizin önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesi saflarında yoğunlaşmalarına yolaçtı. Ulusal kurtuluş mücadelemiz daha o zamandan cephesel bir nitelik kazandı. Çünkü, PKK, bütün yurtsever sınıf ve tabakaların çıkarlarını formüle etmiş ve kendisinde somutlaştırmıştır.

Bütün bu gelişmeler, faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki çıkarlarını altüst etti, sömürgeci otorite çatırdamaya, yıllardır üzerinde saltanat kurduğu Kürdistan, ayağının altından kaymaya başladı. İşte 12 Eylül askeri-faşist darbesi daha çok da bu kayışı durdurmak, ulusal kurtuluşçu gelişmeleri ezmek için düzenlendi. Faşist diktatörlüğün tezgâhlanışıyla birlikte gemi azıya alan saldırılar karşısında hazırlıklarını yeterince yapamayan Partimiz, uzun süre mücadelesini sürdüremezdi. 12 Eylül faşizminin gelişiyle birlikte güçlerinin önemli bir bölümü yurtdışına çıkan Partimiz için yeni bir dönem başladı.

Bu yeni dönem devrime hazırlık dönemiydi. Eğer küçük-burjuva devrim kaçkınlarının durumuna düşülmek istenilmiyorsa, eğer o güne kadar yüzlerce militanın, halkın kanı, canı, emeği pahasına yaratılan değerler korunmak, ulusal kurtuluş zafere götürülmek isteniyorsa, geri çekilme dönemini, devrime daha güçlü yürümek

için bir hazırlık dönemine dönüştürmek zorunluydu. Faşizmin gelişini, yurtdışına kapağı atmanın, mücadeleden, görevlerden kaçmanın, en soysuz yaşam için halka sırt dönmenin vesilesi olarak gören ve sahtekârlıkları bu dönemde daha iyi görülen "sol" geçinen pek çok örgüt ve grupların içine girdikleri bu karşı-devrimci tutum karşısında, PKK, bu dönemi amacına uygun şekilde geçirerek, en zor koşullarda yaptığı hazırlık faaliyetlerini 1982 Temmuz'unda toplanan Parti II. Kongresi'yle tamamladığını duyurdu. Kongre, yeni bir dönemin açıldığını ilan ederken, Partimiz üslenmek ve geri kalan hazırlıklarını sürdürmek için ülkenin elverişli alanlarına geri dönüş harekâtını başlattı. Bütün bu hazırlık çalışmaları ve ülkeye yeniden dönüş sırasında onlarca militan yoldaşımız şehit düştü.

Genç bir HRK savaşçısı bir köylü evinde.

PKK'nin ülkeye yeniden, hem de hazırlıklı bir biçimde dönüş harekâtı düşmanı telaş içine düşürürken, Partimizin imha olmasını bekleyecek kadar iğrenç emeller içinde olan çeşitli küçük-burjuva soysuzlarına da büyük darbe oldu. Onlar, bu yıllar boyunca bir daha ülkeye dönülemeyeceğinin hesabını yaptılar. Geri dönüş harekâtımız, bu güçleri aralarında "kutsal ittifaklar" kurarak Partimize karşı daha da saldırganlaştırdı. Ve her yeni direniş atılımımız, bu güçlerin Kürdistan Devrimi karşısındaki gerçek rollerini biraz daha açığa çıkarmaktadır.

Geri çekilme dönemi boyunca Partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi ezmeyi başaramayan düşman, cezaevlerindeki savaş esiri yoldaşlarımız üzerine giderek, kinini buralarda kustu. Teslimiyet ve ihaneti buralarda hakim kılarak oradan Partimize uzatmak istedi. Fakat en başta büyük önderlerimiz Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR olmak üzere yüzlerce yoldaşımız, düşmanın bu uygulamalarına karşı büyük direnişler geliştirdiler ve düşmanı yenilgiye uğrattılar. Partimiz içerden ve dışardan tasfiye edilmek istendi. Fakat provakatörler, komplocular ortaya çıkarılarak ezildiler, etkisizleştirildiler. Parti içindeki reformizm, teslimiyet ve kaçkınlık büyük darbe yedi ve etkisizleştirildi. Geri çekilme dönemi boyunca içten ve dıştan yöneltilen her türlü yıkıcılığa, provakasyona, kaçkınlığa ve teslimiyete karşı verdiği kararlı mücadeleyle, Partimiz bu dönemi güçlü bir şekilde kapattı.

Ülkeye yeniden girişin başladığı 1982 yılından günümüze kadar Partimizin ülke içinde yürüttüğü faaliyetleri, tümüyle güçlü örgütlenme ve eylemlerin yaratılması bir ön adım oldu. Düşmanın aralıksız süren saldırılarına, reformist, oportünist, teslimiyetçi dayatmalara rağmen, tarihimizin bu kritik döneminde Partimiz, ülkede hazırlık, manevra, üslenme ve örgütsel atılım faaliyetlerini başarıyla yerine getirerek, düşmanın yeni dönemdeki bütün planlarını ve çabalarını boşa çıkardı. Özellikle, Partimizin geri çekiliş ve hazırlık dönemi boyunca düşmanın yaygın olarak örgütlediği ve dayandığı ajan-muhbir örgütlenmesine karşı geliştirilen eylemlerle, devrimci faaliyetlerimizin önü temizlendi. Ajan yapıya karşı devrimci eylemlerimiz, düşmanı, faaliyetlerimiz ve halkla ilişkilerimiz karşısında oldukça çaresiz bıraktı. Kürdistan'da tek sosyal dayanakları olan bu yapının dağılmasıyla, sömürgeciler desteksiz kaldılar.

Şimdi Kürdistan'da her çalı ardında, ve taşın arkasında bir partizan olabilir. Ve işte düşmanı çılgına çeviren de budur.

Ajan-muhbir örgütlenmesine karşı gerçekleştirilen eylemler, aynı zamanda halk kitlelerinin de durdurulmaz arzusu haline gelmişti. Halkımız bu yapıdan çok zarar gördü, çok acı çekti. Bunların temizlenmesi ön faaliyetlerimizin atılım yapması için de zorunluydu. 1982-84 dönemi boyunca, halkın da talepleri doğrultusunda hareket eden devrimciler, ajan yapının etkin olduğu Şemdinli, Eruh, Uludere, Çukurca, Yüksekova, Şırnak, Silvan, Batman, Mardin vb. yerlerde peşpeşe devrimci eylemler gerçekleştirerek, ajanların elebaşlarını cezalandırdılar. Eylemlerimize halk kitleleri de çeşitli biçimlerde katıldı. Önemli oranda dağıtılan bu yapı, artık, işlememektedir; çoğu ajanlıktan vazgeçerek Partimize teslim olmuş durumdadır. Halkta Partimize karşı büyük güven yaratan bu eylemlerle, yürütülen kitle faaliyetleriyle, başarılı üslenme ve manevra ile yeni dönemde önemli mevziler kazanıldı. Halkımızdan tecrit olmuş ve artık yeni ve güçlü iç dayanaklar bulamayan düşmanın, Kürdistan'ın her yerinde oluşmaya başlayan kurtuluş birlikleri ve halkımızla savaşmaktan başka yapabileceği hiçbir şeyi kalmamıştır.

Bu süreç boyunca yapılan örgütsel-politik çalışmalarla halk kitleleri PKK'nin önderlik ettiği silahlı direniş mücadelesi saflarına akın ederek, gerçek kurtuluşlarını PKK'de gördüklerini, artık açıktan söylemekte ve Türk sömürgeciliğine ve faşizme karşı savaşacaklarını pratikleriyle göstermekte ve görev talep etmektedirler. Yeni dönemde atılan adımlarla ulusal kurtuluş mücadelesi ülkenin her yerinde kitleleri kucaklayarak yükselmektedir. Faşizm altında artık mevcut durumuyla yaşamak istemeyen halkımız, öncüsüne daha çok sarılmaktadır. Yürütülen faaliyetlerle kitlelerin bilinç, istek ve yardımları önemli bir düzeye çıkmaktadır. Politik ve örgütsel faaliyetlerimiz, kitlelerin politik düzeyleri ve Kürdistan'daki maddi ortam silahlı mücadele için uygun koşullar yaratmıştır. 15 Ağustos Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemleri bunun kanıtıdır.

Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemlerimiz, devrimci kabarış dönemini, Kürdistan'ın her yerinde devrimci kurtuluş güçlerinin örgütlendiği, devrimci direniş eylemlerinin yükseldiği bir dönemi başlatmıştır. Eylemlerimiz aynı zamanda, ülkemizin her yerinde devrimci direniş eylemlerine, her alanda kurtuluş birliklerinin doğmasına, halk kitlelerinin bir tek cephede; ulusal direniş savaş cephesinde birleşmesine bir çağrı niteliği taşımaktadır.

Eruh ve Şemdinli eylemlerimizin sonuçları bir kez daha; düşmanı ve her türden küçük-burjuva devrim kaçkınlığını, ihaneti, reformist ve teslimiyetçi anlayışları kararsızlığı, yılgınlığı, sefil mülteciliği, direnişe engel olmak isteyen tüm kişi, örgüt, ve kuruluşları en ölümcül şekilde kahretmeye yetmiştir. Onlar kahırlarından yeni çılgınlıklara başvurmadursunlar, PKK ve halkımız kutsal isyan bayrağını Kürdistan'ın burçlarına dikmek için emin adımlarla ilerlemektedir.

15 Ağustos eylemlerimiz bir kez daha şu gerçekleri en yakıcı biçimde ortaya koymuştur.

Daha önceden yapılan çalışmalarla yaratılan belli bir örgütsel-politik zemin üzerinde gerçekleştirilen silahlı eylemler; halka dayanılarak, onların yardımlarıyla gerçekleşmiş ve bizzat halk kitleleri eylemlerin içinde yer almışlardır. (Keşif, istihbarat, silah, para, güç, düşmanı şaşırtma vb.) Eylemler, halk kitlelerini daha çok ulusal kurtuluş mücadelesine çekmiş, ulusal kurtuluşçu güçlerle birleştirmiş, toparlamış ve bilinçlendirmiştir. Düşmanın kitleleri mücadeleden uzaklaştırma çabaları sonuçsuzluğa mahkum olmuştur.

Eylemlerimiz, sadece Partimizi değil, bir an önce özgürlüğüne kavuşmak isteyen yurtsever halkımızın da taleplerinin ve özlemlerinin bir ifadesi olmuştur. Halkımız, taleplerinin ulusal kurtuluş birlikleri tarafından yerine getirildiğini gördükçe öncüsüne ve kendi gücüne daha çok güvenmiş, düşmanın kofluğuna ve acizliğine yakından tanık olmuştur. Eylemlerden duyduğu sevinci ve coşkuyu ulusal direniş bayrağı altında toplanarak göstermektedir.

HRK Partizanları bir eylem planı üzerinde tartışırken.

Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemlerimiz, yıllardan beri, küçük-burjuva soysuz takımının gözden düşürmeye çalıştıkları PKK'nin siyasal hattının doğruluğunu ve yenilmezliğini bir kez daha en somut biçimde göstermiştir. Yeni dönemdeki devrimci atılım ve eylemlerimiz devrimci taktiğimizin doğruluğunu sınamış ve halkın ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsü PKK'ye olan güven ve inancını zirveye çıkarmıştır.

Eylemlerimiz, yıllardan beri halkımıza ve bölge halklarına korkulu bir canavar olarak gösterilen faşist TC ordusunun kofluğunu, çürümüşlüğünü, beceriksizlik ve yeteneksizliğini, halkımızdan ve onun silahlı güçlerinden duyduğu korkuyu en açık biçimde halkımıza ve tüm dünyaya göstermiştir. Ortadoğu'nun bu en "güçlü ve muhteşem" ordusunun silahlı birlikleri "bir avuç silahlı güç" karşısında varlıklarını dahi duyuramamışlardır. Türk burjuvazisinin "kahraman mehmetçikleri"nin herşeye muktedir olmadığı açığa çıkmıştır. Ve eylem sırasında ve sonrasında TC ordusunun çıkmazına yakından tanık olan halkımız, Türk ordusunun, Kürdistan halk savaşı karşısında uzun süre savaşamayacağına emin olmuştur.

Devrimci eylemlerimiz, reformizme, oportünizme, mücadele kaçkınlığına, yılgınlığa, korkaklığa, kararsızlığa, ihanete, provakasyon ve komplocu niyetlere, "Kenan Evren solu"na, emperyalist sosyal-demokrasinin uşaklarına, PKK'nin ve direnişçiliğinin imha olmasını bekleyen, bunun için çabalayan tüm güçlere ölümcül darbeler indirmiştir. Telaşın bir başka biçimi de bu çevrelerde görülmüştür. Onların gelecek için kurdukları hayalleri, Eruh ve Şemdinli eylemleriyle tuzla-buz olmuştur. Bu nedenle alelacele eylemlerimiz karşısında, efendilerinden önce tavır belirlemişlerdir. Yaptıkları açıklamalar ve eylemlerle kraldan daha çok kralcı kesilerek, halkımızın kurtuluşa duyduğu özlemin somut ifadesi olan eylemlerimizi "kışkırtıcılık" olarak göstermişlerdir. Onlar, karşı-devrimci olarak nitelendirebileceğimiz bu tavırlarıyla Kürdistan halkının faşist Türk sömürgeciliğine ve uşaklarına karşı yıllardır verdiği mücadeleyi protesto ederek, faşist Türk burjuvazisinin ve generallerinin saflarında yer almışlardır. Direnişinde kararlı olan halkımız, onun silahlı kurtuluş güçleri ve öncüsü PKK, tüm ilerici insanlık, onları bu tutumlarından dolayı şiddetle lanetleyecek ve hesap soracaktır.

15 Ağustos Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemlerimiz, halk savaşının yolunu açmıştır. Halkımız ve öncüsü PKK, bu yolda kararlı şekilde ilerlerken, önüne çıkacak, çıkarılacak her türlü engeli, soylu ulusal kurtuluş eylemiyle acımasızca ezerek ilerleyecek ve zaferi mutlaka kazanacaktır.

Kürdistan'da yükselen direniş, güçlü atılan adımlar, yaratılan örgütsel-politik zemin tüm Parti militan ve sempatizanlarına, kurtuluş güçlerine, sempatizan ve taraftarlara, yiğit halkımıza büyük görevler yüklemektedir. Yurtsever Kürdistan halkını direniş yolunda güçlü şekilde yürütebilmek, savaştırmak, hiç şüphesiz onun siyasal ve askeri birliğini ve gücünü yaratmakla mümkündür. Devrimci eylemlerimiz yeni bir gelişme dönemini müjdelerken, aynı zamanda böyle bir görevin bir an önce yerine getirilmesini de dayatmaktadır. Tüm militanlar, kurtuluş birlikleri, Eruh ve Şemdinli devrimci direniş eylemlerimizin anlamını güçlü şekilde kavrayarak, sonuçlarını daha örgütlü, daha kitlesel ve daha eylemsel bir mücadeleye dönüştürmek için bir kez daha kendilerini gözden geçirmek durumundadırlar. Bu temelde bütün güç, bilinç ve yeteneklerini kitleler içinde örgütlenmeye sarfederek bütün benlikleriyle korkusuzca pratiğe girmelidirler.

Yeni devrimci direniş dönemini, faşist Türk sömürgecilerine ve uşaklarına karşı güçlü bir halk savaşına dönüştürmek için bütün militanlar, sempatizanlar, kadın-erkek, genç-yaşlı tüm Kürdistan halkını dört elle ulusal kurtuluş görevlerine sarılmaya çağırıyoruz.

Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan da PÊŞMERGE sayı 6'da yayınlanmıştır.

ULUSAL KURTULUŞ KAVGASINDA YENİ BİR SİLAHA DAHA KAVUŞAN KÜRDİSTAN HALKININ BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ DURDURULAMAZ!

HESAP SORMA ZAMANI GELMİŞTİR!

F. Bawer

15 Ağustos günü, *"faşist sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla"* kurulan **Kürdistan Kurtuluş Birliği (Hêzên Rizgarîya Kurdistan-HRK)**, aynı gün Eruh ve Şemdinli ilçelerinde gerçekleştirdiği güçlü ve anlamlı eylemlerle, doğuşunu Kürdistan halkına ve dünya ilerici kamuoyuna duyurdu. HRK'nin doğuşu ve örgütsel varlığını ilan etmesine vesile olan eylemler, böylece sömürgeci-faşist yönetimin devrimci hareketi bitirdiğine ilişkin çirkin demogojisinin bütün sahteliğini açığa çıkarırken, Kürdistan halkı da bağımsızlık ve özgürlük için mücadelesinde yeni ve güçlü bir silaha daha kavuştu.

HRK'nin kuruluşu ile birlikte geliştirdiği eylemlere çeşitli güçlerden değişik tepkiler geldi. Eylemlerin hemen ardından, çeşitli uluslararası haber ajansları, basın-yayın kuruluşları kendi haber bültenleri ve yorum köşelerinde Kürdistan'daki olaylara geniş yer ayırdılar. Eylemlerin "Apocu militanlar" ya da "Kürdistan İşçi Partisi eylemcileri" tarafından gerçekleştirildiği belirtildi. Yeterli olmasa da, eylemlerin amacı ve niteliği böylece dünya kamuoyuna yansıtılmış oldu.

Türkiye'de ise, HRK'nin eylemleri hükûmet ve ordu çevrelerinde adeta şok etkisi yarattı. Gelişmeler üzerine, faşist Turgut Özal hükûmetinin bakanlar kurulunun ve Milli Güvenlik Kurulu'nun derhal olağanüstü toplantıya çağrıldığı yabancı haber ajanslarınca duyuruldu. Toplantının hemen sonrasında hükûmeti temsilen içişleri bakanı Kürdistan'a hareket etti. Öte yandan faşist TC ordusunun genelkurmay başkanının başkanlığında jandarma kuvvetleri komutanı, ikinci ordu ve yedinci kolordu komutanlarından, üst düzeydeki öteki askeri ve idari yetkililerden oluşan kalabalık bir savaş kurmay heyeti –en iri kan emicilerden müteşekkil bir eşkiya güruhu–, "yerinde incelemelerde bulunmak üzere" eylemlerin meydana geldiği alanlara geldi. Aynı anda onbinlerce kişilik yeni birliklerle de takviye edilen alandaki sömürgeci Türk ordu gücü ülkenin çok geniş kesiminde –ve bu yazının kaleme alındığı ana dek aralıksız sürdürülen– yoğun askeri operasyonlara girişti. Keşif ve savaş uçakları ile helikopterlerin desteğindeki TC ordusunun en seçme komando birlikleri, devrimci kurtuluş kuvvetlerine karşı misli görülmemiş saldırılar başlattı. Yine bazı yabancı haber ajansları gerillaların saklandıklarını söyledikleri yüksek dağların savaş uçakları ve helikopterler tarafından bombalandığını bildirdiler. Operasyonların yerinde ve doğrudan yönetimini belli bir süre için faşist ordunun başı, genelkurmay başkanı üstlendi. Sömürgeci-faşist ordunun bu en üst düzeydeki yetkilisi sadece devrimci kurtuluş kuvvetlerine karşı başlatılan savaşa komuta etmekle yetinmeyerek, bazı yerleşim alanlarında yaptığı konuşmalarda halka gözdağı vermeye çalıştı. Devrimci kurtuluş kuvvetlerinden bir tek kişiye bile zarar vermeye güç **yetiremeyen faşist sömürgeciler, her zaman** olduğu gibi bu kez de yine yaygın kitle tutuklamalarına giriştiler. Olaylarla hiçbir ilişkisi bulunmayan yüzlerce insan gözaltına alındı. Bunlardan birçoğu eylemlerin failleri gibi gösterilmek istendi. Ama faşist ordu ve hükûmet sözcüleri, gerek yakalanma ve gerekse imha etme biçiminde olsun, resmi olarak Kurtuluş Kuvvetlerine darbe vurduklarına ilişkin herhangi bir açıklamada bulunmaktan ısrarla kaçındılar.

Faşist Türk sömürgecileri, bütün çabalarına rağmen, devrimci eylemler karşısında içine düştükleri aczi ve derin çıkmazı açığa vurdular. İç ve dış kamuoyunda ciddi gelişmelerle karşı karşıya bulunmadıkları ve duruma tümden egemen oldukları kanısını egemen kılmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Faşist TC hükûmetinin başbakanı gazetecilere verdiği bir demeçte, eylemcilerin "propaganda amacıyla birkaç küçük çaplı saldırıya giriştikten sonra "kaçtıkları"nı belirterek, "olayların fazla büyütülmemesi gerektiği" talebinde bulundu. Ama başbakanın bu açıklaması elbette doğru değildi; gerçekleri yansıtmaktan uzaktı ve faşist TC ordusunun Kürdistan'daki pratik uygulamaları ile tam bir tezat teşkil etmekteydi. Halbuki hükûmetin başı "olayların fazla büyütülmemesi gerekir" biçiminde bir talepte bulunduğu bir sırada, Eruh ilçesinde karargah kuran TC ordusunun savaş kurmay heyeti, devrimci kurtuluş kuvvetlerine karşı başlatılan savaşı yönetmekteydi. Aynı tedirginlik, telaş ve acz cuntanın şefinin konuşmalarına da yansıdı. Cuntanın şefi bir konuşmasında, *"gerçi Türk askeri parayla savaşmaz, ama ne de olsa insandır, bakmakla yükümlü olduğu yakınlarının geleceğini düşünür; bu yüzden şimdiye dek yapılmamış olanı yapmamız, harp mallulleri ve şehit ailelerine yapılan maddi yardımı arttırmamız gerekir"* diyerek, dolaylı da olsa TC ordusunun kurtuluş kuvvetlerine karşı savaştaki acizliğini sergilemekteydi. Daha bir-iki küçük devrimci eylem karşısında TC korkunç bir paniğe kapılmış ve kendi kaçınılmaz sonunu görmüştü.

Bu süre içinde meydana gelen gelişmelerde dikkati çeken diğer önemli bir nokta da, hemen her alandaki uygulamalarında eskiyi taklit eden ve Kemalizmin bir karikatürünü çizen sömürgeci-faşist yönetimin, devrimci kurtuluş kuvvetlerini nitelendirmede de Kemalizmin geçmişte kullandığı ağzı ödünç almasıydı. Bilindiği üzere geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan isyanlar ve ayaklanmalar Kemalizm tarafından "vahşi Kürtlerin başkaldırısı, irticaın hortlaması, uygarlık düşmanlığı" vb. olarak lanse edilmiş; TC ise "barbarlığa karşı mücadelede kapitalist uygarlığın taşıyıcısı" konumunda gösterilmeye çalışılmıştı. 1925-40 yılları arasındaki dönemde aynı TC "uygarlık" adına Kürdistan'ı baştanbaşa kana boyamış, yüzbinlerin imhası ile sonuçlanan vahşi soykırımlar düzenlemiş, milyonlarca Kürt insanını yerinden yurdundan ederek mecburi iskâna tabi tutmuştu. Şimdi de faşist generaller çetesinin yönetimindeki TC, geçmişi yeniden yaşatmak istermiş gibi bir tavırla devrimci kurtuluş kuvvetlerini "bölücü teröristler, vatan hainleri, eşkiya artıkları" vb. yaftalarla damgalamakta; Kürdistan halkına karşı geliştirmek istediği yeni soykırımlara meşruluk zeminini kazandırmaya çalışmaktadır.

HRK'nin eylemlerine Türkiye "sol" çevrelerinden ilk tepki ise, şimdilik kaydıyla görebildiğimiz kadarıyla altmış yıldan beri taşıdığı kutsal sıfatı bolca çamura batırmaktan öteye hiçbir iş yapmayan TKP'den geldi. TKP'nin Sesi Radyosu, olaylar hakkında henüz yeterli bilgi edinemediğini belirtmesine rağmen, HRK'nin devrimci çıkışını "provakasyon" olarak nitelendirecek kadar alçakça bir tutum içine girdi. Kürdistan'daki olayların Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'da barış ve istikrar arama çabalarına ciddi darbeler vuracağını öne süren TKP'nin Sesi, generaller yönetiminin bu olayları komşu ülkelerin içişlerine müdahalede bulunmak ve topraklarını işgal etmek için elverişli bir fırsat olarak kullanacağını iddia etti. Kuruluşundan beri bütün politikasını kölelerin köle sahipleri ile en rezilce barışı üzerine inşa eden ve genç TC'nin üzerine iktidardaki Kemalizmden daha çok titreyen TKP'den daha olumlu bir tavır içine girmesini beklemek zaten olanaksızdı. Çünkü öteki şeyler bir yana, özellikle 1970'li yıllara gelinceye kadar TKP'nin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politika, kemalist sömürgecilik politikasıyla çok tipik bir paralellik arzetti. Öyle bir paralellikti ki bu, Kemalizm "irtica ve barbarlığa karşı uygarlık için" Kürdistan'da en canice uygulamalara girişmek üzere harekete mi geçti. TKP alkış tuttu. Kemalizm Kürdistan sorununun üzerini betonlayarak, artık böyle bir gerçekliğin varolmadığını kanıtlamaya mı çalıştı. TKP'nin tutumu yine çok açık; gölgesi de hemen iktidardaki aslından aldığı sinyale uyarak bir kalem darbesiyle ulusal gerçekliğimizi defterden sildi. Öz olarak TKP'nin Kürdistan sorununa yaklaşımında benimsediği tutum sadece ve sadece maymuncasına Kemalizmi soldan taklit etmek oldu.

Geçerken hemen belirtelim ki, Mustafa Suphi ve öteki seçkin kadrolarının kemalistler tarafından katledilmeleri, zaten çok genç olan ve içinde bir yığın hastalıklı unsuru bulunduran TKP'yi epeyce güçsüz düşürdü. Kısa zamanda bu hastalıklı unsurlar partiyi ele geçirdiler. Komünizmi bir inanç sistemi olarak değil de, Türkiye'yi onur kırıcı emperyalist işgal koşullarından kurtararak bağımsızlığa götürecek bir araç olarak değerlendiren TKP'nin yönetici kadrolarının önemli bir bölümü, ulusal devrim tamamlandıktan sonra kendilerini amaçlarına ulaşmış varsaydılar. İkinci adımın atılmasına, yani demokratik devrim sürecine girilmesine fazla ihtiyaç duymadılar. Bu nedenle Kemalizmin sınırlı sıkıştırmaları karşısında bu partinin kadrolarının çoğunluğu dünyada hemen hemen ilk kez kendi partilerini gönüllü bir biçimde tasfiye etme geleneğini başlattılar. Komünist Enternasyonal saflarında yeralan komünist partileri içinde burjuva milliyetçiliğinin saflarında ilk geliştiği parti olma onursuzluğuna erişmek TKP'ye nasip oldu. TKP'nin Komintern'deki temsilcisi olan Şefik Hüsnü'nün verdiği yanlış bilgilere rağmen, TKP'nin Kemalizme tam bir kuyrukçuluk yapma anlayışı Komintern'in dikkatinden kaçmadı. 30 Haziran 1924 tarihinde yapılan Komintern'in Beşinci Kongresi'nde konuşan D.Z. Manuilsky, TKP'yi eleştirerek, *"gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliğini savunan* **Aydınlıkçı** *yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya imparatorluğunun Ukraynalı Sosyal-Demokratlarının ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışının köklerinin* İkinci Enternasyonal'in sosyal-patriyotik (sosyal-şoven, b.n.) *ideolojisinde olduğunu anlayacaktır."* (1) diyordu. Manuilsky'nin bu değerlendirmesi, o zaman için TKP'nin işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyruğu haline getirmesi gerçeğinden yola çıkmaktaydı. TKP'nin 1925'lerden başlayarak Kürt hareketi karşısındaki tutumu da en kaba türünden bir sosyal-şovenizm oldu. Elbette 1924'lerden bu yana çok şeyler değişti. Ama Komintern tarafından bu partiye yakıştırılan sosyal-şovenizm ve Struvecilik damgası geçerliliğini günümüze kadar bütünüyle korudu. Ve ne yazık ki TKP alnına sürülen bu utanç lekesini silmek için en küçük bir çaba harcamadı.

TKP, Leninizmin ulusal soruna ilişkin tezlerini aklına bile getirmek istemedi. Komünist (enternasyonalist) olmak bir yana, demokrat olabilmenin ilk adımının bile ezilen ulusun devrimci kurtuluş hareketine en aktif desteği sağlamaktan geçtiğini sürekli unuttu. Devrimin üzerinden atlamak gibi onulmaz bir hastalık düzeyine ulaşan bu unutkanlık, onu kemalist cumhuriyet içinde erimeye kadar götürdü. HRK'nin eylemleri karşısında TKP'nin takındığı son tutum da bu görüşlerin doğruluğunun en dolaysız kanıtıdır. Bu tutumu ile TKP kendisini devrimci kurtuluş hareketinin yanında değil, sömürgeci-faşist cunta ile yanyana, bu harekete karşı olan saflarda bulmuştur. Elbette onun bu tutumunun proletarya enternasyonalizmi ile, sosyalizmle zerre kadar bir ilişkisi yoktur. TKP'nin sosyalizm anlayışı da olsa olsa *"idealizm ve ihtirastan yoksun, saygıdeğer bir pederşahi aile babası işkembesine ve bir devlet memuru tavırlarına sahip olan tatlı su sosyalizmi! Cüretsiz ve durgun bir sosyalizm, istatistik kurtuluşu yapan, boğazına kadar kapitalizmle dostane uzlaşmaya batmış bir sosyalizm; varlığını bir meteliğe okutmuş bir sosyalizm; kitlelerin sabırsızlığını burjuvaziye yardım amacı ile kontrol eden – proleter eylemlerin coşkunluğuna karşı bir çeşit otomatik fren görevini yapan sosyalizm."* (2) olabilir. Gerçekten de özel olarak TKP'nin ve genel olarak Türkiye "sol"unun sosyal-şovenizminin sosyalizmi işte tam da böylesi bir sosyalizmdir!

Kürdistan halkının gelişmelere nasıl bir tepki gösterdiği sorununa gelince, halkın tutumu zaten eylemlerin çok daha öncesinde belli olmuştu. Kitleler arasında devrimci faaliyette bulunan arkadaşlar, halkın devrimci çalışmalara muazzam ilgi gösterdiğini yakından görmüşler; çalışmalar ilerlediğinde de mücadelenin mevcut düzeyinin kitleleri artık tatmin etmediğine ve kitlelerin daha gelişkin mücadele biçimlerinin gündeme getirilmesi isteminde bulunduklarına bizzat tanık olmuşlardı. Bazı faaliyet alanlarında kitleler, "hep hazırlık hazırlık diyorsunuz, bu hazırlıklar ne zaman tamamlanacak? Bizim de katıldığımız devrimci savaş ne zaman başlayacak?" diye soruyorlardı. Dolayısıyla HRK'nin eylemleri bir bakıma kitlelerin yerinde beklentilerine devrimcilerin verdiği olumlu bir cevap niteliğini de taşımaktaydı. 12 Eylül faşist askeri darbesi ile birlikte devrimciler ve yurtsever halk yığınları üzerinde estirilen yoğun karşı-devrimci terör ortamında kitleler belli bir süre için yılgınlığa ve karamsarlığa düşmüşler; kitlesel direniş eylemlerinde muazzam bir düşüş meydana gelmişti. Ama sonraları bu ruh halinden giderek yavaş yavaş sıyrılmaya başlamışlar ve düzene karşı hoşnutsuzluklarını açıkça dile getirmişlerdi. Bu hoşnutsuzluk, küçük çaplı da olsa, en açık biçimiyle tutuklu yakınlarının direnişlerinde görüldüğü gibi, kimi alanlarda sömürgeci-faşist uygulamalara karşı açık kitlesel çıkışlar haline dönüşmüştü. Bir yandan dozunu her geçen gün daha da arttıran ve nihayet gidebileceği en son sınıra kadar varan sömürgeci-faşist terör, öte yandan halkın yakasına yapışan açlık, yokluk ve yoksulluk kitlelerde faşist sömürgeciliğe karşı direnme isteğinin gelişmesine yolaçmıştı. Yurtdışındaki hazırlıklarını tamamlayarak ulusal direniş mücadelesini bir üst evrede yeniden başlatmak için ülkeye dönüş hareketini başarıyla gerçekleştiren PKK kadrolarının tekrar halkımızın arasına karışması, bu mücadele istemini daha da yükseltmişti. Böylece kitlelerin yığınsal direniş eylemlerinin ilk belirtileri yeniden uç vermeye başladığında proletaryanın devrimci öncüsü de devreye girmiş; kitleler tam zamanında gerçek önderlerini yanıbaşlarında bulmuşlardı. Bu yüzden çok rahatça denilebilir ki, HRK'nin eylemleri kitlelerin kendi önderlerine karşı duydukları güven ve bağlılığı daha da pekiştirdi. Onların daha güçlü bir biçimde mücadele saflarına akmalarını, kendi öncülerine daha fazla yakınlaşmalarını ve PKK'nin açtığı bağımsızlık ve özgürlük bayrağı altında saf tutarak faşist sömürgecilikle ve uzantılarıyla tayin edici bir devrimci kurtuluş savaşına girişmelerini sağlayacak olan koşulları son derece elverişli bir hale getirdi.

Şimdi de Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin bu yeni evresinde ortaya çıkan bu yeni örgütlenmenin, HRK'nin doğuşunun anlamı ve eylemlerinin içeriği üzerinde durmak istiyoruz.

HRK nedir? Böyle bir örgütlenmenin varlığına neden gereksinim duyuldu? PKK ile HRK arasındaki ilişki nasıl bir ilişkidir? HRK'nin eylemlerinin içeriği nedir? Böyle bir örgütlenmenin ilanı sömürgeci-faşist Türk ordusunun Devrimci Kurtuluş Hareketine karşı saldırılarını daha da şiddetlendirmesine yolaçmayacak mı? Faşist TC Kürdistan'da yeni katliamlara girişmeyecek mi? vb. Öyle inanıyoruz ki, bunlar ve buna benzer daha başka sorular PKK dışındaki kimi "sol" çevrelerin sordukları ve kendilerince yanıt bulmaya çalıştıkları sorular olacaktır. Şimdi biz kendi payımıza, kısaca bu soruları yanıtlamaya çalışacağız. Ama daha önce, böyle bir örgütlenmenin doğuşunu kaçınılmaz bir zorunluluk haline getiren nedenlere değinmekte yarar görüyoruz.

Herşeyden önce HRK, faşist TC'nin egemenliği altındaki sömürge ve yarı-feodal bir ülke olan Kürdistan'da ortaya çıkan devrimci bir askeri örgüttür. Böyle bir ülkede gerçekleştirilmesi gereken devrimin temel niteliği Ulusal Demokratik Halk Devrimidir. Bu devrim, ilk etapta her türlü geri bıraktırılmışlığın, halkın yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getirilen her türlü işkence, zulüm ve zorbalığın, açlığın, yokluğun ve yoksulluğun, halkımızın yüzyıllardan beri çekmekte olduğu sınırsız acıların temel nedeni ve kaynağı olan ve sırtını günümüzün en azgın emperyalist güçlerine dayayan sömürgeci egemenliği yıkmayı; bu egemenliğin içteki dayanağı olan güçlerin baskı ve sömürüsüne son vermeyi amaçlamaktadır. Devrim, bütün dayanakları ile birlikte faşist Türk sömürgecilerini topraklarımızdan söküp atarak ve her türlü ortaçağ karanlığına son vererek, bağımsız ve özgür bir ülke ve toplum yaratmayı ulaşılması gereken ilk hedef olarak önüne koymuştur. Somut koşulların somut tahlilinden ortaya çıkan bu gerçekçi tesbitler, PKK'nin asgari programında özlü bir biçimde dile getirilmiştir.

Ama açıktır ki, devrim programının ortaya çıkarılmış ve program amaçlarının net bir biçimde ortaya konmuş olması kendi başına ele alındığında ciddi bir anlam ifade etmemektedir. Proletaryanın devrimci partisinin, programını pratikte maddi bir gerçeklik haline dönüştürmesi için, programın amaçlarına ulaşabilecek en kısa yolu göstermesi de zorunludur. Bu da temel mücadele biçiminin açıkça saptanmasını gerektirir. Kürdistan Devriminin temel mücadele biçimi nedir? Belli ki *"Kürdistan'da ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal her alandaki bağımsız gelişme sömürgeci zorla durdurulmuştur. Kürdistan toplumunun bağımsız gelişme içine girebilmesinin tek yolu bu gerici zora karşı halkın devrimci zorunu çıkarmaktır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir... Devrimci ulusal kurtuluş siyasetinin pratiğe uygulanması ve kitlelere mal edilmesi halkın devrimci şiddeti temelinde olacaktır; bu siyasetin pratik bir olgu olarak gelişmesi halkın devrimci savaşı biçiminde somutlaşacaktır. Kürdistan'da silahlı mücadele olmadan ve böyle bir mücadeleye dayanmadan proletarya partisi varolamaz; silahlı mücadele yürütmeden Kürdistan proletaryası kendisi için bir sınıf haline gelemez. Kürdistan proletaryası ve öncü müfrezesi silahlı mücadele yürütmeden devrimci görevlerini yerine getiremez."* (3) Böyle bir silahlı mücadele ise, bütün halkın katıldığı, çeşitli biçimlerde örgütlendirilerek seferber edildiği ve değişik evrelerden geçecek olan uzun süreli bir halk savaşı biçiminde gelişecektir.

Sorun çok açıktır. PKK Hareketi, ilk şekillendiği günlerden başlayarak, önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesini halk savaşı aşamasına ulaştırmak, faşist Türk sömürgecileri ile tayin edici bir savaşa girmenin koşullarını hazırlamak için yoğun çaba harcamıştır. Ama o koşullarda devrimciler için sadece bir özlem ve bir amaç olan bu savaş bugün gerçeğe dönüşmüş durumdadır. Artık halkımız, çağımızın bu en çilekeş halkı yüzyıllardan beri çektiği acıların ve Türk sömürgeci egemenliği tarafından uğratıldığı zulüm ve sömürünün bedelini katbekat ödettirebilecek koşullara kavuşmuştur. Bagajında sadece halkımızın yakın tarihinin değil, binlerce yıllık geçmişinin bütün acılarını bulunduran PKK, her zaman ve daima halkımızın bu özlemlerine tercüman olmayı, ülkemizin kurtuluşunu sağlayacak olan uzun süreli halk savaşını başlatmayı, örgütlemeyi, yönetmeyi ve zafere ulaştırmayı kendisi için en

kutsal görev olarak bilmiştir. Böyle bir görevin tarihsel sorumluluğu altına girmekten ve gereklerini yerine getirmekten daha şerefli ve onur verici bir şey düşünmek mümkün değildir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi halk savaşı aşamasına ulaşmıştır. Bu durumda gündeme gelen temel sorunlardan biri, halk savaşının askeri planda hangi örgütsel biçimler altında yürütüleceğidir. *"Hemen belirtelim ki, böyle bir devrimci ulusal kurtuluş siyaseti, örgütsel planda ifadesini ancak öncü bir proletarya partisinde bulur... Ulusal kurtuluş siyasetinin öncülük planında proletaryanın devrimci-partisi, kitlelerin siyasi gücü planında ulusal kurtuluş cephesi, ve askeri planda halk ordusu biçiminde örgütsel şekillenmesini bulacağı; bu siyasetin ancak böylesi örgütsel biçimlerle pratikte uygulamaya geçeceği açıktır."* Parti, cephe ve ordu: işte ulusal kurtuluş devrimimizin üç temel silahı bunlardır. HRK de, Partimizin siyasal çizgisini hayata geçirmek amacıyla faşist Türk sömürgeciliğinin azgın terörüne karşı halkımızın devrimci şiddetini uygulayacak, *"halkımızın devrimci gücünü bu alanda ortaya çıkarıp örgütleyecek"* olan devrimci silahlı kuvvetlerdir. HRK güçleri halk ordusunun temel çekirdekleridir; HRK halk ordusunun örgütsel iskeletidir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin savaşçı gücünün belkemiğini oluşturan köylülüğü örgütleyip silahlandırmak ve faşist Türk sömürgeciliğinin karşısına dikmek, uygun biçimlerde faşist sömürgeciliğe karşı silahlı direniş mücadelesini geliştirmek, düzene karşı hoşnutsuzluğu silahlı direniş düzeyine yükseltmek HRK'nin en temel görevleri arasındadır.

HRK, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi yürütmek amacıyla kurulan bir askeri örgüt olmasına rağmen, özellikle içinde bulunduğumuz koşullarda silahlı mücadeleyi salt bir silahlı eylem olarak ele almak son derece hatalı bir tutumdur. Dönemin taktiği, silahlı propaganda faaliyetinin örgütlendirilmesidir; böyle bir evre halk savaşının temel ögelerinin örgütlendirilmesi sürecidir. Silahlı propaganda, temel olarak siyasal mücadeleyi geliştirmeyi hedeflemekle, esas olarak düşman güçlerini adım adım imha etmeyi amaçlayan gelişmiş gerilladan ayrılır. *"Kürdistan'da temel bir mücadele biçimi olarak uygulanacak silahlı propaganda, daha çok küçük silahlı guruplarn, gizlilik ve hareketlilik temelinde devrimci faaliyet yürütmesi biçiminde olacak; ve, kitlelere yönelik siyasal ajitasyon çalışmasıyla kitlelerin siyasal bilinçlenmesi, devrimci örgütlenme önünde engel oluşturan ajan-muhbir ağının dağıtılması, Parti örgütlerinin asgari düzeyde kurulması, geliştirilmesi ve çelikleştirilmesi, ulusal kurtuluş için kitlelerin örgütlendirilmesinin başlatılması, gelişmiş gerilla savaşı yürütmek için askeri hazırlıkların yapılması gibi görevleri gerçekleştirecektir."*([4]) Ama besbelli ki, örgütsüz bir silahlı mücadele (silahlı propaganda) yürütmek ve geliştirmek mümkün değildir. Silahlı mücadelemizin propaganda ve ajitasyon görevini yerine getirmesinin en temel aracı ancak askeri bir örgütlenme olabilirdi. Çünkü, *"herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir."* Dolayısıyla silahlı eylemlerden çok propaganda ve örgüt çalışması yapan bir askeri örgütlenmeye duyulan gereksinme HRK'yi yarattı. Silahlı kuvvetler siyasal çalışma yapan güçler olarak ele alındığı sürece, ellerine güçlü araçların verilmesi zorunluydu. Bu araçların içinde en önemlisi ise hiç kuşkusuz örgüttü. Öte yandan parti çizgisi ve taktiğini hayata geçirmek, silahlı mücadele için gerekli olan örgütlenme ve planlamayı yapmak da, HRK'nin doğuşunu gerekli kılan etkenler arasındaydı. Böyle bir zorunluluktan kaçmak, silahlı güçleri örgütsüz olarak savaş alanına sürmek, şekilsiz bir yapı içinde kalacak olan bu güçlerin üzerlerine gelen düşman kuvvetleri karşısında imha olmalarına gözyummak demekti. Böylesi örgütsüz ve sonderece ciddi tehlikelere açık bir yapı ise asla kabul edilemezdi.

Kısacası HRK'nin kuruluşu ve eylemleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin silahlı direniş aşamasına ulaşmasının bir ürünü ve sonucuydu.

HRK'nin kuruluşunun düşman saldırılarının daha da yoğunlaşmasına neden olacağı söylenebilir mi? Bunun Kürdistan'da yeni katliamlar için zemin yaratacağı iddia edilebilir mi? TKP'nin ve önderlik ettiği reformist kampın –devrimci ve demokratlıkla ideolojik, politik ve giderek örgütsel bağlarını koparmak yolunda müthiş bir mesafe katetmiş olan bu kampın– iddia ettiği gibi, faşist generallerin yönetimindeki TC, HRK'nin kuruluşunu ve eylemlerini bahane ederek, komşu ülkelerin topraklarını işgal etmeye yönelebilir mi?

Bu sorulara olumlu ya da olumsuz cevaplar vermeden önce, böylesi soruların, **başta** genel olarak faşizmin öteki halklara karşı azgın bir şovenizm ve dizginsiz bir saldırı hareketi olduğunu **bilinçlice** görmemezlikten gelen, **ikincisi** barbarlıkta kendi öncellerinin tüm rekorlarını altüst eden sömürgeci Türk faşizminin temel özelliklerini görmek istemeyen, sömürgeci Türk faşizminin Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı çılgınlık ölçülerine varan terörünü en azından dolaylı olarak destekleyen çevrelerce, ve **üçüncüsü** "kitlelerin sabırsızlığını burjuvaziye yardım amacı ile kontrol eden–proleter eylemlerin coşkunluğuna karşı bir çeşit otomatik fren görevini yapan" oportünistler tarafından sorulabileceğini hemen belirtelim. Evet, sömürgeci Türk faşizmi 12 Eylül darbesinin üzerinden geçen dört yıl gibi uzun bir süreden beri, emekçi halklarımıza karşı ilan edilmemiş tek taraflı bir savaşı **zaten sürdürüyor**. Devrimciler ve bütün halk kesimleri üzerinde vahşet ölçülerinde bir zulüm ve zorbalık uyguluyor. Bu savaş belirtildiği gibi tek taraflı bir savaştı. Çünkü, Türkiye'de devrimcilik adına yola çıkan güçler ve Kürdistan'daki küçükburjuva reformistleri 12 Eylül faşizmi tarafından hazırlıksız yakalandıklarından, 12 Eylül rejiminin devrimcilere ve halka karşı başlattığı karşı-devrimci savaşa devrimci savaşla karşılık veremediler. (Savaş sözcüğü bu sonuncuların literatüründe hiçbir zaman yer almadı zaten). Ayağa kaldırdıkları onbinlerce insanı faşizm karşısında –en büyük silah olan– örgüt silahından yoksun bırakarak, 12 Eylül rejiminin insafına terkettiler. O zamana kadar yapılmayan şeyin, bundan sonra gerçekleştirilmesi gerekirdi. Bundan böyle devrimcileri bekleyen görev, devrimci savaşa hazırlanmak amacıyla güçlerini uygun bir biçimde geri çekmek, geçmiş mücadele pratiğini marksist-leninist eleştiri süzgecinden geçirerek kendi hata ve eksikliklerini doğru bir biçimde irdelemek ve bu temelde geleceğin yeni döneminin bütün isterlerini karşılayacak mücadele ve örgüt biçimlerini bulup ortaya çıkarmaktı. Ama küçük-burjuva sınıf temelinden kopuşu başaramayan Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketi, dönemin acil görevlerinin üstesinden gelmek bir yana, faşizm karşısında ağır bir yenilgiye uğradı; tam bir çöküş ve dağılma sürecine girdi. (Burada hemen şunu belirtelim: Türkiye'de faşizm karşısında yenilen gerçek sosyalizm değildir. Paul Golay'ın yerinde deyişiyle *"şu anda can çekişen genel olarak sosyalizm değil, özel olarak sosyalizmin bir çeşididir."* Yenilen çürüyen oportünizmdir. Bu nedenle reformcu sosyalizmin, oportünizmin sözcüleri, "Türkiye devrimci hareketi yenildi" diye avaz avaz bağırırlarken gerçekte "çok aceleci" davranıyorlar. Aslında kendilerinin yenilgisi ve "ölümü", Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin doğru temellerde gelişmesi için, bir bakıma elverişli koşulları yaratıyor ve olgunlaştırıyor; onun gelişmesinin yolunu düzlüyor.)

Gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da faşizmin dayattığı gericiliğin karanlığını delerek, dönemi devrimci tarzda karşılayacak hazırlıkları tamamlayan tek güç PKK Hareketi oldu. Ve bugün de, PKK, sadece devrimcilerin faşist sömürgecilikle (ve faşizmle) savaşamama durumlarına son vermekle kalmamakta; gerek 12 Eylül öncesinde ve gerekse sonrasında küçük-burjuva sosyalistleri tarafından lekelenen devrimciliğin onurunu da kurtarmaya çalışmakta, kurtarmaktadır. Bir kez daha yinelemek gerekirse, saldırıda olan, azgın bir savaş yürüten faşizmdir. Ama küçükburjuva sosyalistleri ve bir bütün olarak reformcu kamp faşizme karşı savaşmasını bilememekte, devrimci savaşın geliştirilmesini istememektedir. Devrimcileri bekleyen en başta gelen görev ise, faşizme karşı silahlı direnişi, devrimci savaşı örgütlemektir. Görev bu denli açık olduğu halde, dizgin tanımayan sömürgeci-faşist teröre karşı devrimci şiddetle karşı koymayı "provakasyon", "kışkırtma" olarak nitelemek, en hafif deyimiyle, 12 Eylül rejiminin devamına hizmet etmektir.

HRK'nin eylemlerinin, sömürgeci-faşist yönetimin Türkiye'ye komşu ülkelere müdahalede bulunması için uygun bir fırsat yaratacağı bölgede "barış ve istikrar" arama çabalarına darbe vuracağı anlayışı, faşizmin saldırganlığına kölece boyun eğmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Bu anlayış, geleceğe ilişkin bütün umutlarını faşizmin işbirlikçisi burjuva partilerinin sahte muhalefetine bağlayan, onların sözüm ona ilerde kuracakları sivil toplumun "sol"unda yer edinme hayalleri ile avunan küçük-burjuva reformistlerinin anlayışıdır. Kaldı ki, 12 Eylül darbesinin tezgâhlanışının ardında ABD emperyalizminin kirli elinin bulunduğu, bugün artık sokaktaki sıradan apolitik insanlar tarafından bile bilinmektedir. Darbenin yapılış nedenleri açıktır. Halkların kasabı olmaya yemin etmiş olan Reagan yönetiminin, Ortadoğu'da kendi emperyalist çıkarlarını korumak ve gelişen devrimci kurtuluş hareketlerini engellemek için, TC faşizmini tüm bölge gericiliğini birleştirmek amacıyla en güvenilir uşağı olarak kullandığını hiç kimse inkâr edemez. TC faşizmi, sadece Türkiye ve Kürdistan halkları için değil, bölge halklarının devrimci kurtuluş hareketleri ve radikal yönetimler açısından da ciddi bir tehdit unsurudur. Bu durum, ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalist sistem tarafından kendisine yüklenmiş olan işlevlere tamamen uygundur. Emperyalizmin Ortadoğu'ya ilişkin yayılmacı politikalarının hayata geçirilmesinde baş rol TC faşizmine oynattırılacaktır. Ve emperyalizm olası bir "Ortadoğu müdahalesinde" TC faşizmini silah başına çağıracaktır. Bu tehdidi ortadan kaldırmanın yolu ise, bir Kürt efsanesinde de dile getirildiği gibi, faşist canavarı ürkütmemek için kendisine "halkların beynini yedirmek"ten değil, bu canavarın kellesini uçurmaktan geçer. PKK'nin ve önderliğindeki HRK'nin yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Elbette canavarın ölümü kolay kolay kabullenmeyeceğini biliyoruz. Ama, uzun süreli olmalarına, genellikle yavaş gelişmelerine ve çok büyük fedakarlıkları gerektirmelerine rağmen, zafer kazanacak tarafın mutlaka ulusal kurtuluş hareketleri olacağının da bilincindeyiz. HRK'nin eylemleri, mücadelemizin ilerde ulaşacağı boyutlar gözönüne getirildiğinde, bir hayli küçük çaplı eylemler gibi görünebilir. Vietnamlı devrimcilerin deyişiyle, belki de küçücük bir çekirge kocaman bir fili tekmelemektedir; ama varsın öyle olsun filin bağırsaklarının yerlere saçıldığı günler de mutlaka gelecektir.

Geçerken bir iki cümle ile aynı konuya ilişkin başka bir noktaya daha değinelim.

Geçmişte, yani bundan yaklaşık bir yıl önce, TC faşizminin (sosyal-şovenizmin "komşu ülkelerin toprakları" adını verdiği) Doğu ve özellikle Güney Kürdistan'a müdahalede bulunması için koşullar çok daha elverişliydi. Hatta sömürgeci-faşist yönetim 1983'ün Mayıs ayında fiili olarak Güney Kürdistan'ı işgal harekâtına girişmişti. Ama o dönemin istila harekâtının üzerinden geçen onaltı aylık bir süre içinde PKK Hareketinin Kuzey-Batı Kürdistan'da yürüttüğü devrimci çalışma faşist yönetimin yeni istila arzularını ciddi ölçüde frenledi; onu kendi "iç sorunlar"ı ile uğraşmak zorunda bıraktı. Bu yüzden, giderek yükseltilecek olan ulusal direniş mücadelemizin, faşist sömürgeciliği daha da geriletерek bu tehdidi önemli ölçüde sınırlandırabileceğini söylemek hatalı olmayacaktır. Savaşa karşı savaş; sömürgeci-faşist savaşa karşı halklarımızın birleşik devrimci direniş savaşı – faşizmi (ve faşist sömürgeciliği) yerlebir etmenin yolu budur. Elbette TC faşizminin halklara yönelik tehditlerinin tümden bertaraf edilmesi, TC devrimle ortadan kaldırılmadan zaten mümkün değildir. Ama gelinen noktada, faşist yönetim böylesi müdahalelerde bulunma zorunluluğunu duyduğu an, en azından sonu pek de parlak olmayan bir maceraya atıldığını bilerek hareket edecektir. Ve özellikle bu tür yeni bir Kürdistan'ı istila macerasını yaşamak istediği zaman, kendi eliyle birleştirdiği bir Kürdistan halkı karşısında, TC faşizmi kendi kaçınılmaz sonunu daha da yakınlaştırmış olacaktır.

Silahlı direniş mücadelesinin başlamış olması, reformist kampın iddia ettiği gibi faşist sömürgeciliğin Kürdistan halkına karşı yeni katliamlara girişmesi için zemin hazırlayacak mıdır? Belli ki, HRK'nin eylemlerinin ardından Türk ve Kürt reformist çevreleri eski nakarata yeniden dönecekler; "biz her zaman ve her yerde PKK'nin Kürt halkını katliamlar ortamına sürüklemekte olduğunu söylemedik mi? Bakın işte, öngörümüz pratikte nasıl doğrulanıyor?" diyerek gözyaşı dökecekler. Burunlarını çeke çeke ellerini havaya açarak, faşist ordunun operasyonlarının başarısı için tanrıya dua edeceklerdir. Peki, Kürdistan halkı onların kendi dostları olduğuna, kendisi için gözyaşı döktüğüne inanacak mıdır? İnanacağını hiç sanmıyoruz. Halkımız arasında da anlatılan küçük ama çok güzel bir hikâye vardır: "Soğuk ve dondurucu bir kış gününde bir ağacın dalına konmuş olan iki serçe, elinde tüfeği ile bir avcının kendilerine doğru geldiğini görürler. Küçüğü, soğukta yanaklarından gözyaşı damlaları süzülen avcıyı göstererek, 'bak anne' der, 'zavallı avcı nasıl da ağlıyor.' Ana serçe, 'sen onun gözlerinin yaşına değil, kardeşlerimizin kanına bulanmış ellerine bak" diye cevap verir. Evet, aslında bu küçücük hikâyet küçükburjuva reformist kampın içinde bulunduğu durumu çok güzel izah etmektedir. Onlar silahlı direniş hareketine küfretmekle, faşist terörün cezaevlerinde ve dışarda geliştirdiği insanlıkdışı uygulamalar karşısında sessiz kalmakla, faşizme boyun eğmekle ve başkalarını da boyun eğmeye zorlamakla, 12 Eylül faşizminin kurşunladığı, işkence tezgahlarında katlettiği ve idam sehpalarına çıkardığı sınıf kardeşlerimizin akıtılan kanlarında ellerini yıkamışlardır. Onlar faşizme değil, her zaman devrimci direnişe lanet okumuşlardır. Faşizmin kendilerine yönelmesinin müsebbibi olarak **devrimci direnişi görmüşler ve bu yüzden de** faşizmi değil, devrimi öldürmeye çalışmışlardır. Ama devrim faşist sömürgeciliğin saldırı ve komplolarının yanısıra, dolaylı ya da dolaysız onunla işbirliği halindeki reformist küçükburjuva kampın her türden engellemelerini de boşa çıkarmış, varlık hakkını savunmuş ve yaşamıştır. *"Yaşamda her zaman yeni bir şey doğmaktadır. Ama doğmakta olan şey, dünyaya sessizce gelmez: haykırarak ve bağırarak, varlık hakkını savunarak gelir."* Devrim Hareketi de doğuşunu sessizce gerçekleştirmemiş, Eruh ve Şemdinli'de gürleyen ilk silah sesleriyle yaşadığını bütün dünyaya haykırmıştır.

PKK'nin doğuşu ile birlikte başlayan ulusal kurtuluş mücadelesi dönemine gelinceye kadar, halkımız sürekli olarak dış güçlerin işgallerine, istilalarına ve sömürgeci imha savaşlarına hedef oldu. Ama bunları savaş olarak adlandırmak bile doğru değildi. Çünkü, bu dış güçlerin her türlü hayvanca uygulamalarının hedefi haline getirilen örgütsüz, silahsız ve savunmasız bir halktı. Bunlar düpedüz en vahşi soykırımlar ve katliamlardı. Yine de halkımız örgütsüz ve önderlikten yoksun olsa da yabancı güçlerin vahşet uygulamalarına karşı kahramanca direndi, sessizce boyun eğmeyi daima reddetti, döğüşerek yenildi. Kürt egemen sınıflarına gelince, bu güçler halkımızı düşman karşısında yalnız bırakarak teslimiyeti ve ihaneti seçtiler. Bu güçlerin alçakça ihaneti yüzünden, halkımız aşağılanmanın uçurumuna yuvarlandı, köleliğe mahkum edildi. Yabancı egemenliğin en sonuncusu olan Türk sömürgeciliği altında da önce kurşun, süngü ve sürgünden geçirilen Kürt halkı, ardından hain feodallerin ve feodal-kompradorların sömürgecilerle yaptıkları "Tilsit" barışından bin kez daha onur kırıcı bir "barış" koşullarında sessiz bir ölüme terkedildi. Ama herkesin "bitti, bundan sonra artık ayağa kalkamaz" dediği bir anda, halkımızın kurtuluş iradesi, kölelik zincirlerini kırarak bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşma özlemi kendi sinesinden PKK'yi ortaya çıkardı. Halkın umut ve özlemlerinin tercümanı olan PKK, bu umut ve özlemleri gerçeğe dönüştürmek, bunun için de soykırımlar ve katliamlar dönemine son vererek halkın devrimci savaşını yaratmak amacıyla Türk sömürgeciliğinin ve işbirlikçilerinin karşısına dikildi. Sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı dişediş bir mücadele içinde büyük kahramanlıklar, ve engin fedakârlıklar göstererek, bağrından halkımızın en değerli evlatlarını şehit vererek, düşmanın imhayı amaçlayan bütün saldırılarını boşa çıkararak, her türlü yıkıcı, bozguncu ve komplocu oluşumları ve çabaları altederek, ulusal direniş mücadelemizi halkımızın acılarını dindirecek bir aşamaya, halk savaşı aşamasına ulaştırdı. Açıktır ki, halkımız artık bundan böyle faşist sömürgeciliğin olası katliam girişimlerini örgütsüz, silahsız ve savunmasız karşılamayacaktır. Faşist sömürgecilerin her saldırısı, karşısında PKK önderliğinde birlesmis Kürdistan halkını bulacaktır. Tarihin akış yönü değişmiş, hesap sorma sırası halkımıza gelmiştir. Artık gün Kürdistan halkı için hesap sorma, faşist Türk sömürgecileri için hesap verme günüdür.

Evet, Ulusal Direniş Mücadelemiz HRK'nin eylemleriyle eylemsel alanda da güçlü bir çıkış yapmış, bu alanda da başarılı olacağını kanıtlamıştır. Eylemler sırasında devrimci kurtuluş güçlerinin hiçbir kayıp vermeyişi, HRK savaşçılarının önlerine koydukları hedeflere ulaşmada başarılı olmaları savaşçıların ve halkımızın moralini son derece yükseltmiş, düşmanı ise tam bir çaresizlik içine düşürmüştür.

HRK'nin eylemleri askeri örgüte güç vermiş, düşmanın pasifikasyon zincirini kırarak halkın mücadele azmini ve düşmana karşı öfkesini bilemiş, Türk sömürgeciliğinin neden olduğu acıların hesabını sorma arzusunu coşturmuş, bu sömürgeciliğe karşı savaşmak üzere PKK ve önderlik ettiği HRK çatısı altında toplanma istemini yükseltmiştir.

HRK'nin eylemlerinde seçilen hedeflerin isabetli oluşu ve eylem biçimlerinin güçlülüğü pratikte de kanıtlanmış, faşist TC'nin bütün çabalarına rağmen, uluslararası ve "ulusal" kamuoyunun eylemlerden haberdar olması engellenememiştir. İlçelerde kalabalık yerleşim merkezlerinde silahlı mitinglerin düzenlenmesi, bildirilerin dağıtılması, duvarlara afişlerin yapıştırılması, tüm halka mücadele çağrısında bulunulması, sömürgeci ordu birimlerinin etkisizleştirilmesi, faşist subayların idam edilmesi ve askerlerin silahsızlandırıldıktan sonra serbest bırakılması, cezaevi kapılarının açılması ve tutukluların salıverilmesi, bazı ilçelerde tüm sömürgeci kuruluşların geçici de olsa ele geçirilmesi –bütün bu olaylar hep kitlelerin yakından tanık olduğu gelişmeler olmuştur. Kitleler engin bir coşku içinde devrimci sloganlar haykırarak, önderleri PKK'ye sonsuz bağlılıklarını ve faşist sömürgeciliğe nefretlerini açıkça dile getirmişlerdir. Bu durum, HRK'nin eylemlerinin, esas olarak devrimci şiddet ögesine dayansalar da, silahlı eylem yanlarından çok propaganda, kitleleri politize etme, mücadeleye çekme ve örgütleme yanlarının ağır bastığının dolaysız kanıtı olmuştur. Eylemlerin amacının canalıcı noktası da zaten budur ve bunda başarılı olunmuştur. Parti taktiğimiz doğru tarzda hayata geçirilmiştir. HRK'nin eylemleri, güçlü bir biçimde hayata geçirildiğinde, parti taktiğimizin, silahlı propagandanın muazzam gelişmelere yolaçacağını bir kez daha ortaya koymuştur.

HRK'nin eylemlerinin, küçük-burjuva reformizminin faşist TC ile önemli ölçüde uzlaştığı ve onunla her alanda bütünleşmek için hızla yol aldığı, FKBDC'yi tamamen işlemez bir duruma getirmeye çalıştığı, reformist kampla elele vererek PKK'yi tasfiye etmeye yönelen provakasyon çizgisinin çabalarını en son noktasına vardırdığı ve gerçek yüzünün açığa çıktığı bir döneme denk düşmesi, bu eylemlerin önemini ve anlamını bir kat daha arttırmıştır. HRK'nin eylemleri, reformist kampın devrime ihanet etmiş yüzünü kitlelerin gözleri önüne sermiş, kitlelerde reformizme, teslimiyete ve ihanete karşı büyük bir öfke dalgasının kabarmasına neden olmuştur. HRK'nin eylemleri göstermiştir ki, *"oportünizm çürümüştür; sosyal-şovenizme dönüşüp, kesinlikle burjuva saflarına geçmiştir. Sosyal-demokrasiyle* (devrimcilikle- bn.) *düşünsel ve politik bağlarını koparmıştır. Örgütsel bağlarını da koparacaktır. İşçiler daha şimdiden 'illegal bildiriler'* (silahlı mücadelenin geliştirilmesi– bn.) *ve 'yasak toplantılar'* istemektedirler. *Bu da devrimci kitle hareketini destekleyecek yeraltı örgütleri demektir. Ne zaman ki 'savaşa karşı savaş' bu satırlar üzerine dökülür, ancak o zaman bunlar boş laf olmaktan çıkıp, sosyal-demokrat* (devrimci– bn.) *çalışma haline gelir. Tüm güçlükler, engellemeler, hileler, hatalar, bozgunculuklar bir yana, bu çalışmadır ki,*

Devamı 18. sayfada

CUNTA "HUZUR OPERASYONU" İLE KARARAN YÜREĞİNİ "GÜNEŞ OPERASYONU" İLE Mİ AYDINLATMAK İSTİYOR?

PKK önderliğindeki HRK güçlerinin 15 Ağustos 1984 de Kürdistan'ın çeşitli il, ilçe ve köylerinde askeri garnizon, karakol, devlet kurumları, ajan ve muhbirlere yönelik geniş çaplı saldırı eylemleri ve bu eylemlerin daha sonraki günlerde de yaygın bir biçimde devam ettirilmesi, sömürgeci faşist Türk burjuvazisi ve generaller çetesini çılgına çevirdi. Halk kitleleri tarafından büyük coşkuyla karşılanan direniş ve saldırı eylemleri, dört yıldır iktidarda bulunan ve istikrarı sağladıklarını, devrimcileri ezdiklerini söyleyen generaller cuntasını, içte ve dışta gerçek yüzünü saklayamaz bir konuma getirdi. Hiç beklemedikleri bir anda, HRK güçlerinin bir fırtınayı andıran eylemleriyle karşı karşıya kalan sömürgeci-faşist ordunun saldırıya uğrayan askerleri korku ve panik içinde ya mevzilerini bırakarak kaçtılar, ya teslim oldular, ya da bu eylemlerden güç alarak silahlarıyla birlikte direniş güçlerine katıldılar. T.C tarihinde ilk kez gerçekleşen böyle bir olay, doğal olarak sömürgeci–faşist ordu saflarında yılgınlık ve moral çöküntüsünü artırırken olaylar karşısında korkusunu gizleyemeyen burjuvazi de Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğini koruma savaşını dünya kamuoyuna açıktan ilan etmek zorunda kaldı.

15 Ağustos sonrası, sömürgeciler safında tam bir panik, telaş ve korku havası esiyordu. Komutanlar devlet binasını saran yangını yerinde görmek, gerekirse kurşun ve bombalarıyla "söndürmek " için eylem sahalarına koşuyor, halka gözdağı vermek amacıyla savaş uçakları ve helikopterler yalçın dağlarımız üzerinde tüm cafcaflı sözlere rağmen korkuyla dolaşıyorlardı. Dünyanın gözleri birden Kürdistan'a ve PKK' ye çevrildi.

15 Ağustos 1984 günü HRK partizanları Eruh ve Şemdinli ilçeleri başta olmak üzere bir çok ilçede sömürgeci ordu birliklerine karşı saldırıya geçmiş, en az 9 asker ve subayı imha ederken, çok sayıda silah ve mermiyi de beraberlerinde götürmüşlerdi. Bu saldırılarda, sömürgeci ordu içindeki demokrat ve yurtsever askerlerden bazıları da HRK' nin çağrısına uyarak silahlarıyla birlikte direniş güçlerine katılmışlardı. Eylemler, başta cunta olmak üzere, emperyalist ve gerici çevrelerde tam bir şok etkisi yarattı.

16 Ağustos günü olaya el koyan Genel Kurmaylık, direniş güçlerinin saldırısı karşısında bozguna uğrayan birliklerindeki tüm subay ve asker kadrosunu geri çekerek, yeni takviye birlikleri gönderdi. Ordu herekete geçirildi. Genel Kurmay Başkanı Necdet Üruğ, yanında Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Mehmet Buyruk olduğu halde, sürdürdükleri operasyonlarla ilgili incelemelerde bulunmak üzere özel bir uçakla Diyarbakır'a gitti. Orada kendisine verilen bir brifingden sonra ikinci durak noktası askeri bir helikopterle gittiği Eruh oldu.

27 Ağustos tarihli gazeteler, Irak Maslahatgüzarı Tarık Hamendı'nın Saddam Hüseyin'in bir mesajını Özal'a getirdiğini yazıyorlardı. Mesajın içeriği açıklanmadı. Ancak, daha ilk günden Irak faşist Saddam yönetimiyle Türk faşist yönetimi arasında bölgeye yönelik saldırgan amaçları ortaya koyan bu mesajın, açıklanmasına da zaten gerek yoktu.

Generaller çetesi, 15 Ağustos gecesinden ititbaren toplantı halinde bulunuyordu ve tüm harekat bir merkezden yönetildiği gibi, basında yine aynı merkezin emirleri doğrultusunda propagandalarını sürdürdü.

1 Eylül tarihli gazeteler, büyük manşetlerle "Huzur Operasyonu"-nun sürdüğü haberini veriyor ve çok sayıda "ayrılıkçı terörist"in yakalandığını ya da yakalanmalarının an meselesi olduğunu yazıyorlardı. Önceki günlerde olduğu gibi, muteakip günlerde de basının temel konusu "Doğu ve Güneydoğu"daki eylemler oldu.

Dağlarda değil Partizanları yakalamak, yükselen yalçın kayalar karşısında yaklaşma cesaretini bile gösteremeyen faşist ordu birliklerinin bu bozgun hali, demogojik laflarla gizlenmeye çalışıldı. Operasyonların sürdüğünü, "kahraman mehmetçiğin aman tanımadığı"nı yazıyordu gazeteler. Aynı zamanda "Doğu'nun ekonomik kalkınma" sorunu da yeniden gazetelerin manşeti haline geldi. 31 Ağustos günü TV'de yayınlanan "Doğu ve Güneydoğu Anadolunun kalkınması" adlı bir program ardından, Milliyet yazarı Mehmet Barlas, "başarmalıyız" diye feryat ediyordu.

Evren ise, ilk mesajını 30 Ağustos konuşmasında verdi. Çökmüş ruh hali ile adeta bir enkazı andıran bedeninde, kelimeler boğazına yapışıyordu. Kendi söylediğine kendisini bile inandıramayan çete başı, "*eşkiya artıklarına gereken ders verilecektir.*" diyerek, daha düne kadar ki "*yokettik*" biçimindeki iddialarını bizzat yalanladı. Aynı gün gazeteler, Evren'in konuşmasına eşlik edercesine "*Türkiye-İran sınır bölgesindeki Çebelişahin Dağında başlatılan operasyonlar sonucu bir grup 'eşkiya' çembere alındı*" diye yazıyordu ve "kahraman mehmetçik"in, Eruh, Şırnak, Pervari arasındaki Herekol Dağında "teröristle"rin mermi menziline kadar yoklaşma cesaretini göstermesinden övgü ile bahsediliyordu.

Gazete haberlerinin tek teması, "*kaçamayacaklar*" başlığında özetlenebilir. HRK güçlerinin Irak ve İran sınırından içeriye girdiklerini ve tekrar bu sınırdan geri çekildikleri için ele geçirilemediklerini yazdıklarında, bu tema kısa zamanda "yakalayamayacağız"a dönüştü.

Evren, 30 Ağustos günü TV'den kin ve husumet kusarken, Yüksekova'da üç sömürgeci asker daha imha edildi. Helikopterden inen askerleri tarayan bir yurtsever, en az dört sömürgeci askeri yaralayarak, çemberi yarmayı başardı.

3 Eylül günü "kahraman mehmetçik" efsanesi sönmüştü. 600 bin kişilik, bölgenin "en güçlü" ordusu, eski "şaki"lere sığındı. Belediye Meclis üyeliğine getirilmiş ve kendi deyimleriyle eski bir şaki, "dağların kralı Hamido" oluverdi. Aynı tarihli gazeteler, saldırganların çoğu teslim oldu diye yazıyordu.

Şaşkın bir biçimde aklına gelen her sözü propaganda diye sarfeden sömürgeci basın, bu kez devrimcilerle halkın güçlü kaynaşımını gözden saklamak için kargaları bile güldürecek sahtekarlıklarla halkı aldatabileceğini zannettiği yayınları hızlandırdı. "*Teröristlerin hedefi göçer aşiretleri*" diye yazıyordu 4 Eylül tarihli Milliyet gazetesi.Milliyet gazetesi aynen şöyle yazıyor: "*12 Eylül'den sonra köylü halk tarafından tecrit edilen ayrılıkçılar ise, bu köy ve mezralara gidip yardım alamadıklarından, göçer kabilelerini, aşiretlerini hedef haline getirdiler. Zaman zaman savunmasız bu insanların kamplarına saldırıp, hayvanlarını çalıyor ve eşyalarını gaspediyorlar.*" Ancak, Milliyet yazarı da çok iyi bilmekteydi ki, bu yazdıkları, dün Vietnam'da, Küba'da, Nikaragua, vd. de kullanılan ve en küçük bir inandırıcılığı dahi olmayan bayatlamış bir taktiktir.

"Başarılı" operasyonlar sürerken, Hakkari'nin ANAP'lı belediye başkanı Şükrü Çallı'nin evi, "kimliği belirlenemeyen kişilerce" kurşunlandı. "Başarılı" operasyonlarda düzenin savunucularını saldırıdan kurtaramıyordu.

Operasyonların 28. gününde, "*operasyonların Kurban Bayramı süresince de devam edeceği ve 'çapulcunun kökü kazınana dek' sona ermeyeceği*" yetkililerin dilinden gazetelere yansıyordu. Gazeteler, halkın sepetler içinde meyve, peynir ve ekmek getirdiğini ve kuşkulu kişileri bizzat ihbar ettiklerini yazmaktan da geri durmadılar. Yaratılmak istenen intiba belliydi. Kürdistan ve özelde de bu yöre *halkının sömürgeci Türk devletine* olan kin ve öfkesini, tam tersinden yansıtmaya çalışan sömürgeciler, halkın devletle olduğu yalanına askerlerini inandırmaya çalışıyorlardı. Ancak, askerlerin operasyonlarda bizzat gördükleri gerçekler sonrasında, kime karşı ve ne için savaştırıldıklarını anlamamalarına ve bunun büyük ruh çöküntüsünü yaşamamalarına olanak yoktu. Nitekim, peş peşe ortaya çıkan firarlar da bunun açık bir kanıtı oldu. Silahlarıyla birlikte HRK güçlerine teslim olan ve onlara ulaşabilenler bu gerçeği çok açık biçimde yazıları ve sözlerinde sergilediler. Gazetemizin daha sonraki sayılarında HRK güçlerine katılan bu askerlerin yazılarına yer vereceğiz.

Ordu içindeki kaçınılmaz bozgunu önlemeye çalışan sömürgeci eşkiya başları, yalan ve sahtekarlıklarını daha sonraki günlerde de hızlandırarak sürdürdüler. 7 Eylül tarihli Tercüman, adına röportaj dediği düzmece bir senaryoyu yayınlamaya başladı. Türk faşist ordusunun bütün gücüyle arayıp da bulamadığı, Partizanları, Tercüman'ın zehir hafiye muhabirleri bir ağaç gölgeliğinde aniden buluvermişlerdi. Senaryo, dağda eli silahlı ve peşmerge kıyafetli iki aktörün fotoğrafıyla tamamlanıyordu.

Aynı günkü gazeteler, yalanlarına dünyayı da ortak etmeye çalıştılar. Tercüman, "*dünya basını, Eruh ve Şemdinli'yi basan 'eşkiya'yı zavallı diye tanıtıyor*" biçiminde bu çabaları ortaya koydu. Gerek adına röportaj dedikleri senaryo ile ve gerekse diğer haberlerde ASALA-PKK ilişkisi yeniden gündeme getirilip, artık ısıta ısıta kokuttukları propagandalarını "bir dış parmak" teorisine kanıt olarak göstermeye çalıştılar.

8 Eylül tarihli Tercüman, "*Ermenilerin eroin yolunu kestik*" başlığı altında PKK'nin ASALA ile ilişkili olduğu düşüncesini işliyor ve bir ulusal kurtuluş hareketi olduğu gerçeğini kirli propagandalarla örtme gayretini sergiliyordu.

12 Eylül günü, "Hedef Tam Huzur" diyor gazeteler. Ama, huzura ulaşamayacaklarını da bizzat kendileri itiraf ediyorlar. Operasyonların fiyaskoyla sonuçlandığı ve tek bir partizanın bile ele geçirilemediğini artık gizleyemez bir duruma düşen sömürgeci faşistler, kendilerini bile kandıramadıkları şu sözlerle bu bozgunu gizlemeye çalışıyorlar: "*Eşkiyayı ezmek için düzenlenen geniş çaplı operasyonun 'Silahlı Kuvvetler Harekatı' olmadığı, arama amacına yönelik 'Sıkıyönetim Harekatı' olduğu belirtildi.*"

Gazeteler, PKK savaşçılarının "*Irak ve İran'daki kamplarda eğitildikleri ve buralardan Türkiye'ye sızdıkları anlaşıldı*" diye yazarken, Orgeneral Necdet Üruğ, üç günlük bir incelemede bulunmak üzere olay bölgesine gidiyor. Şaşkın generaller, bu kez yine kendilerini ele veriyor ve askeri harekatın 350 km sınır üzerinde Van Gölü'nden Siirt ve Hakkari'ye kadar sürdürüldüğünü açıklıyorlar. "*Bölgede tek eşkiya bırakılmayacak, operasyon, bu sonuca ulaşıncaya kadar sürdürülecek. Bölgede tam huzurun tesisi için gerekirse Ekim ayına da uzanacak*" biçimindeki açıklamalarıyla, "*kıstırdık, enselerindeyiz*" dedikleri HRK güçleri karşısında ne kadar zavallı ve çaresiz kaldıklarını bir kez daha kanıtlıyorlar.

Operasyonlar, 19 Ağustos tarihli gazetelere göre Muş, Bingöl ve Diyarbakır'a kadar uzatılıyor.

PKK Partizanlarının halkla kaynaşmış gücü ve dağlara hakimiyeti karşısında hiç bir şey yapamayacaklarını anlayan, sömürgeci-faşist ordu, artık tam bir moral çöküntüsü içinde. Ordu birliklerine moral vermek ve gelişmeleri yerinde izlemek için Kürdistan'a gelen Evren, konuşmalarında bu gerçeği çok iyi işliyor. Askerlerine aynen şöyle seslendiğini yazıyor gazeteler; "*Cumhurbaşkanı, ülke koruyucularının 'en az onlar kadar cesur' kararlı ve mücadeleci olmalarını istedi.*"

Kenan Evren, Cumhurbaşkanlığı Konseyi Üyesi Tahsin Şahinkaya ve Nejat Tümer ile Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Vehbi Dinçerler'le birlikte sürdürdüğü gezilerinde 5 gün boyunca, Van'dan başlayarak Şemdinli, Yüksekova, Eruh, Tatvan Muş, Kars, Kağızman ve Erzurum'da bir dizi incelemelerde bulundu ve halka yönelik konuşmalar yaptı.

Devletin çürümüş yapısının gizlenememecesine ortaya çıktığını ve ordunun da artık onu ayakta tutmaya muktedir olmadığını çok iyi bilen Evren, gittiği her yerde, güçlü oldukları imajını yaratmaya çalı-

Bir yanda Doğu olayları, bir yanda yabancılara Türkiye'yi anlatma çabası

Dünya bizi izliyor..

Köyler boşalt... yor

SÖMÜRGECİ BASINDAN

BBC: "Türk birlikleri hava desteği ile Irak topraklarından 16 kilometre içeri girdi"

GUARDIAN: "Türk askerleri, ayrılıkçı teroristleri Irak'a doğru kovalıyor"

TIMES: "Türkler, ayrılıkçı teroristlere karşı Bağdat'la anlaştı"

Süddeutsche Zeitung: "Bölgede 17 bin Irak Kürt'ü ile 400 PKK teroristi ve 250 ASALA militanı üsleniyor"

Siyasal açıdan İŞİN CİDDİYETİ

● Ayrılıkçı teröristlere karşı başlatılan operasyonlar, dünya kamuoyunda yorum yapılmadan ilgiyle izlenirken, Türkiye, çeşitli organlarda da yapısal olarak incelenip tartışılıyor

● Özal'ın açıklamalarını yeterli bulmayan muhalefet, gizli oturum istedi

Suriye sınırına mayın döşenecek

● Birliklerin bir bölümü harekâtın yapıldığı bölgenin gerisine havadan indirilecek böylece teroristlerin içerlere kaçmaları önlenecek

● Bölgeyi ayrılıkçı teroristlerden temizlemek amacıyla 3 köy boşaltıldı, 50 köyün de boşaltılması için hazırlıklara başlandı

● Güneydoğu'da incelemelerde bulunan SODEP Genel Başkanı İnönü, "Olaylar bütünlüğümüze yönelik" dedi

İŞTE ... YAKALANDILAR SUÇLULAR, HAİNLER ...

TRT

SERBEST TAHLİYE BERAAT

"Çok sesli bir TRT" Tunca Toskay

Başka tek bir söz söylemeye, tek bir kelime yazmaya gerek var mı? Bu elleri başları üzerinde kenetlendirilmiş, yaşlısı-genci ile namluların gölgesinde yan yana dizilen insanlar kim? Ve neden? Sömürgecilerin ve "sol" geçinen birçok gücün bir türlü kabul etmek istemedikleri bir gerçek en çıplak biçimde bu resimde görülmüyor mu? İşte, görüldüğü gibi Kürdistan'da yaşanan bir savaş halidir. Savaşan tüm bir halkımız, kadını-erkeği, yaşlısı-çocuğuyla 20 milyonu birden onların deyimiyle "terörist", ama gerçek adı bağımsızlık için onuru için savaşan bir halk. Ve burada bir gerçek haykırılıyor: PKK, kölelik zincirlerini parçalayarak bağımsızlığı için savaşan Kürdistan halkıdır.

şarak, "*devletimiz güçlüdür, üç-beş çapulcuya papuç bırakacak devletlerden değildir*" teranesini işledi. Halk arasında, çok yemin eden birisinin yalancılığından şüphe duyulmaz. Evren'de tıpkı böyle, Türk burjuvazisinin yıllardır kendisine bile inandıramadığı yalanı, yeminler ederek halka kabul ettirmeye, tek bir kelime dahi Türkçe bilmeyen karşısındaki insanlara Türk olduklarına, "bölücülere" inanmamaları gerektiğine inandırmaya çalıştı. Evren, çaresizlik içinde şöyle haykırıyor; "*bu topraklar üzerinde yaşayan ve cumhuriyet kuran hepimiz, bütün vatandaşlarım Türk vatandaşlarıdır. Onun için diyoruz; 'Ne mutlu Türküm' diyene*"

Kürdistan seferine Evrenle birlikte giden gazetecilerden M. Ali Kışlalı, 4 Ekim tarihli yazısında, bir yetkilinin ağzından şunları yazmış "inanılmayacak" bir şey diyor,"-Burada köylüler eskiden sadece yol, su, elektrik isterlerdi, şimdi ise bunların önüne karakol isteriz, jandarma isteriz diyorlar" Yalancının her türlüsü görülmüştür ama, kendi kendisini de kandırmaya çalışan bir yalancı türü ilk defa Türk burjuvazisinin şahsında görülen bir gerçektir. Jandarma baskısı ve talanından yıllarca dağlarda elde silah yaşayan bu yöre halkı için söylendiğinde, tüm bu teraneler Türk burjuvazisini çok daha rezil bir konuma düşürmüyor mu?

Evren'nin gezisi de, tam bir fiyaskoyla sonuçlanmaktan kurtulamadı. Sözde birliklerine moral vermek ve harekata yerinde komuta etmek amacıyla bölgeye gelen Evren, "*kökünü kazıyacağız, devletimiz güçlüdür*" biçimindeki nutuklarını sürdürürken, 3 Ekim günü Şemdinli'ye dönmekte olan bir askeri araç, partizanların saldırısına uğradı ve araçta bulanan Evren'in özel kuryesi bir yüzbaşı ile bir üsteğmen, assubay ve bir er imha edildi. Partizanlar, daha sonra yaktıkları arabada bulunan iki G-3, bir MP-5 silahı, bir tabanca, bir portatif yatak ve bir de içinde gizli evrakların bulunduğu çantayı beraberlerinde götürdüler. Olay gazetelere şöyle geçti; "*Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Muş'ta yaptığı konuşma sırasında önceki gece saat* 20^{00} *sıralarında görevden Şemdinli'ye dönmekte olan askeri bir araç içindeki bir yüzbaşı ve bir erimizin ayrılıkçı solcu teröristlerce pusuya düşürülerek şehit edildiklerini açıkladı*" 4 Ekim tarihli gazeteler, aynı konuşmasında Evren'in, af konusuna da değinerek idamlardan vazgeçmeyeceklerini açıkladığını bildirdiler.

Kürdistan seferine eylemlerle karşılık verilen Evren, alelacele Erzurum, Kars ve Kağızman'a da uğrayarak 7 Ekim günü Ankara'ya döndü. Evren'in gezisine verilen bu cevap, ordu saflarında ve hükümetteki telaşı daha da büyüttü. Ankara'ya dönüşünde Cumhurbaşkanlığı Konseyini toplayan Evren, bir dizi görüşmeler ardından, olayları çok basit olarak gösterme taktiğinde ısrarlı davranan Özal'ı çağırarak, kendi başkanlığında bir bakanlar kurulu toplantısı düzenledi. Ve 10 Ekim günü de Özal, Evreni'in itibarını kurtarma seferine başladı. Yanında İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar, Milli Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk ve Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük olduğu halde Şemdinli, Eruh ve Şırnak'a gitti. Özal'da tıpkı çete başı Evren gibi, partizanların saldırısında bozguna uğrayan Şemdinli karakolunun önünü seçti ve konuşmasını burada yaptı. Özal kendince gözdağı verdiği konuşmasında şöyle diyordu; "*Zannettiler ki koskocaman Türk devletini bu basit gösterilerle yanlış yola sevk edebilecekler. Hiç bir zaman heyecana kapılmadık*" Oysa, Türkiye tarihinde ilk kez Cumhurbaşkan'ından, Genelkurmay Başkanı'na, Başbakan'dan bakanlara ve diğer parti liderlerine kadar devlet yetkilileri bir biri ardına Kürdistan'a geliyor ve bu gerçek bile sömürgeci faşist TC'nin nasıl bir telaşı yaşadığını ortaya koymak için yeterli bir kanıt oluşturuyordu.

Aynı gün Tuğgeneral Sancar da verdiği brifingde, PKK partizanlarını başka güçlerle ilişkide göstermeye çalışarak, yakalayamamalarının nedeni olarak İran-Irak savaşını ve bu güçlerin yardımlarını gösteriyordu.

Sömürgeci-faşist cunta 10 Ekim günü ağır bir şamar daha yedi. Çukurca'da partizanlar tarafından pusuya düşürülen askeri araç imha edildi. Araçta bulunan 8 er ölürken, bir assubayla bir er de yaralandı. Yaralı assubayın da daha sonra öldüğü açıklandı.

Özal 10 Ekim günü Eruh'da şöyle diyordu; "*şimdi herkesin dostluğunu aradığı güçlü Türkiye Cumhuriyeti, şuraya gelip de iki-üç kurşun sıkan beş-on tane baldırı çıplak karşında mı kalamayacak?*" TC'nin Başbakanı böyle konuşurken, bir askeri araçtaki askerleri partizanların saldırısına karşılık dahi veremeyecek bir korkaklık içinde ölüyordu.

Kenan Evren'in seferinde olduğu gibi, başbakanı Özal'ın seferine de eylemlerle cevap verilmesi, cunta şeflerinin "*teröristleri kıstırdık*" biçimindeki ve "güçlü" oldukları yolundaki tüm iddialarını yerle bir etti. Denetimi elinde tutmaya çalışan Evren, şurekasıyla sürekli toplantı yaparak, Kürdistan seferinde alınacağını söylediği tedbirler üzerinde çalışmalar başladı. Ancak bu "tedbirlerin" kendileri için nasıl bir sonuç doğuracağını kestiremediklerinden, telaşlarını ele vermekten de kurtulamadılar.

Alınması düşünülen tedbirler şöyleydi: a) Sınır boyunca tampon bölgelerin oluşturulması. b) Köylerdeki uşak ve muhbir takımının 1923'de çıkarılan "İzale-i Şekavet" kanunu adı altında silahlandırılarak, milislerin örgütlendirilmesi. c) Sınır köylerinin tümden boşaltılması. d) Sınırın ışıklandırılması ve gündüzleri de sürekli havadan uçaklarla denetlenmesi. Bunların yanısıra gündemde olan diğer bir tedbir de, Irak hükümetiyle anlaşarak Irak sınırlarına girilmesi ve Irak'ın sağlayamadığı denetimin tesis edilmesi idi.

Dünya kamuoyu, bu süreçte özellikle Türk ordusunun Irak sınırlarından girerek bir işgal hareketini başlatması ihtimali üzerinde durdu. Özal ve diğer devlet yetkilileri, bu haberleri anında yalanladılar. Ancak, gerek Irak ve gerekse İran'la bu amaçlı görüşmelerin sürdüğünü de belirttiler.

Operasyonlar, sanıldığının tersine, tümüyle Kuzey Kürdistan üzerinde yoğunlaştırıldı. Daha sonra Özal'ın, parlamento konuşmasında da açıkladığı gibi, askeri birlik sayısı üç katına çıkarıldı. Kenan Evren ve Özal, gelişmeler karşısında aldıkları bu tutumun nedeninin sadece 15 Ağustos eylemleri olmadığını, gerçekte halk kitleleri içinde sürdürülen siyasal-örgütsel çalışmaların yaratacağı sonuçlardan ürktüklerini kamuoyundan gizlemeye çalışsalar da, onların bu tutumları diğer kuklalar tarafından bile kabul görmedi. Olayların ertesi günü MDP genel başkanı Sunalp, Kürdistan'a bir gezi düzenlemiş ve durumu kavramıştı. Nitekim, Özal'ın ardından bölgeye giden Calp'da, dönüşünde yaptığı açıklamalarda, korkudan irileşmiş gözleriyle "*olayların boyutu anlatıldığı kadar küçük değil, çok ciddi ve tehlikeli gelişmelerle karşıkarşıyayız*" diyordu. Calp, daha sonra da konu üzerinde duracak ve yabancı basına da yansıyan konuşmalarında, "*basit bir eşkiyalık olayının olmadığını, bir gerilla mücadelesinin verildiğini, başbakanın ise olayı salt bir eşkiyalık biçiminde göstererek ciddi tedbirler almadığını*" söyleyecektir.

Partizan birlikleri, cunta sözcüleri arasında gelişmeleri bastırmaya yönelik hararetli tartışmalar sürerken, saldırı eylemlerine devam ettiler. Beytüşşebap'da feodalleri örgütlemeye çalışan MİT elemanı bir yüzbaşı ve yanındaki er, Hakkari'de Nevzat adında bir muhbir, Çukurca'da Toska adı ile tanınan bir muhbir, Siirt'de de Şirvanlı bir ajan'ın öldürüldüğü haberleri ulaştı. Van'ın Başkale kazası kaymakamının evi de tarandı. Çatak'ta bir helikopter düşürüldü. Gazetemize gelen haberlere göre, Kürdistan'da Kars'tan Adıyaman'a, Hakkari'den Dersim'e kadar yaygın bir biçimde eylemlerin yapıldığı, HRK bildirilerinin hemen tüm köy ve kazalarda dağıtıldığı öğrenildi. Halk içinde sürdürülen yoğun siyasal çalışmaların bir sonucu olarak halkın gelişmelere önceden hazır hale getirildiği ve bu çalışmalar üzerinde yükselen 15 Ağustos eylemlerinin coşku ile karşılık bulmasının da bunun bir kanıtı olduğu, gören her gözün teslim edeceği bir gerçek oldu.

Özal'ın "*çil yavrusu gibi dağıldılar*" dediği, nereden çıkıp, nereye ve ne zaman saldıracakları belli olmayan, eylem insiyatifini ellerinde tutan partizanlar karşısında, aldıklarını ve alacaklarını söyledikleri tüm tedbirleri boşa çıkan sömürgeciler, attıkları her adımın kendileri için bir batak olmaktan öteye geçemediğini açıkça görmekteydiler. Bu nedenle tüm çabalarını "güçlü" olduklarını, "bölücülüğü" ezeceklerini kanıtlamaya verdiler. Tek bir partizanı bile ele geçiremediklerinden, sıradan insanları yakalayarak "terörist-bölücü" diye ilan ettiler. Sırf bu amaçla TV programları düzenlediler. Ancak kendilerini rezil eden bu program, tam tersi bir sonuç yarattı. Gözleri bağlanarak esir muamelesi gören köylüleri, milyonlarca lira para harcanarak düzenlenen helikopter indirme provalarını, bir yıl önce yakaladıkları bir kişiyi olaylar içinde yakalanmış gibi gösterme sahtekarlıklarını, sözde partizanları yakaladıklarını kanıtlamak için düzenledikleri sahte yakalama operasyonunu TV'den seyreden herkes, istisnasız olarak devrimin gücünü ve rejimin güçsüzlüğünü görme şansına erişti.

Bu ara, Adıyaman'da bir ihbar sonucu iki partizanın şehit edilmesi, cunta için adeta bir kurtarma simidi gibi sarıldığı olay oldu. Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ adlı devrimciler, sığınaklarını gören bir muhbirin ihbarı sonucu 9 Ekim günü çok sayıda askeri birlik tarafından kuşatıldılar. Teslim ol çağrısına silahla karşılık veren partizanlar, olay yerinde son kurşunlarına kadar çarpışarak şehit düştüler. Alınan haberlerde en az dört subay ve askerin yaralı olduğu ve içlerinde ölülerin de bulunabileceği belirtilmektedir.

16 Ekim günü ise, Türkiye radyoları iki operasyonda 3 devrimcinin daha öldürüldüğü haberini verdi. Erzurum ilinin Şenkaya ilçesine bağlı Dokuzelma köyünde çıkan bir çatışmada 2 devrimci ölü, bir devrimci de yaralı olarak ele geçirilirken, Osmaniye'deki ikinci olayda da 1 devrimci ölü, 1 kişi de yaralı olarak ele geçirildi. Her iki yerde de, devrimcilerin teslim ol çağrısına uymadıkları ve çatışmaya girdikleri belirtildi. Sömürgeci basın ve haber kuruluşlarının çapını gizledikleri bu çatışmalarda da, çok sayıda asker ve subayın yaralandığının görüldüğü gazetemize ulaşan haberler arasında yeraldı.

Cunta sözcüleri, gelişmeleri salt Hakkari yöresine has bir olaymış gibi gösterme çabası içindeydiler. Ancak, gerek kendilerinin düzenledikleri operasyon sahaları ve gerekse meydana gelen bu son olaylarda bu iddiaların ne kadar temelsiz olduğunu ortaya koydu. Cunta kuvvetleri, Kürdistan'ın her karış toprağında partizanlarla karşılaşmanın korkusunu yaşamaktadırlar. Bu korku onların her eyleminde gözlenmektedir.

Nitekim, 17 Ekim 1984 günü yapılan parlamento toplantısında bu gerçek kendi ağızlarından itiraf edilmiştir. Gelişmeler hakkında bilgilendirilmediğini söyleyen parlamento, "*daha çok daha çok asker gönderilmeli... hemen yollar yapılmalı, milis güçler yaratılmalı, madem Irak'tan geliyorlar, Irak'a girmeliyiz*" sözlerinde özetlenebilecek olan "acil" tedbirleri hep bir ağızdan savunmuş, "*daha fazla daha fazlası*" nakaratında yaşanan tedirginlik ve korkuyu en üst seviyede açığa vermiştir.

Parlamento toplantısından iki gün önce dış basına yansıyan, Irak sınırına düzenlenecek bir saldırıdan parlamento bu toplantısında söz etmemiştir. Ancak, daha o gün, yabancı basın "Güneş Operasyonu" adı altında yeni bir harekatın başladığını duyurmuştur. Gazetecilerin bölgeye girmesi yasaklanmış ve basına da olayla ilgili yayın yasağı konulmuştur.

Ancak, gazetemizin, Kürdistan'dan aldığı haberlere göre, böyle bir işgal hareketinin olmadığı, tam tersine sömürgeci ordu birliklerinin operasyonları Kuzey Kürdistan'da derinleştirdikleri ve kitle katliamları düzenlemenin provalarını yaptıkları öğrenilmiştir. Eylem sonrası hiç bir partizanın sınır ötesine geçmediğini belirten aynı kaynaklar, partizanların küçük-gruplar halinde ülkenin dört bir tarafında yaygın siyasal çalışma içinde olduklarını ve düzenlenen operasyonların hiç bir sonuç yaratamayacağını belirtmektedirler. Cuntanın, bu çalışmaların daha sonraki güçlü gelişmelerin habercisi olduğunu çok iyi bildiği ve bu nedenle de özellikle söz konusu alanlarda bir milis gücünü yaratmak için çabalarını yoğunlaştırdığı, ancak hem siyasal ortam ve hem de mevcut sosyal yapının bunu şimdiden işlemez kıldığı, bu nedenle de tek alternatif olarak ordu eliyle şiddeti yoğunlaştıracağı ve kitlelere yönelerek pasifikasyon amaçlı sindirme operasyonlarına devam edeceği ulaştırılan haberler arasında yer almaktadır.

Cuntanın gündemindeki önemli tartışma konularından milislerin yaratılması planına ilişkin olarak, gazetemize ulaşan partizan mektuplarında şu değerlendirme yapılmaktadır; "*çok zayıf bir temele dayandırılmak istenen milis örgütlenmesinin başarı olanağı yoktur. Halk kitleleri cuntayı son dört yılda bütün yönleriyle tanımıştır. Cunta, böyle bir örgütlenme için ajan-muhbir ağından bir çevreye dayanacağı için, bu devletin resmi görevlileri arasında bile çelişkiye yol açmakta, ama zaten uzun süreden beri denediği bu politika baştan beri işlememektedir. Cunta, buna rağmen zorla silahlandırdığı bazı insanlarla suni hedefler yaratmak isterse de, bunun da geçerli olamayacağı ortadadır.*"

"Huzur Operasyonu"nun beklediği sonucun tersine işlemesi ve sömürgeci burjuvazi ve cunta içindeki huzursuzluğu derinleştirmesi ile başlatılan ikinci "Güneş Operasyonu"nun da Türk sömürgecileri için bekledikleri aydınlığı getirmeyeceği, tam tersine onları içinde bulundukları karanlığa daha fazla gömeceği artık kesindir.

15 Ağustos eylemleri, yıllardır sürdürülen yoğun devrimci faaliyetlerin, kitleler içerisindeki siyasal-örgütsel çalışmaların üzerinde yükselen ulusal kurtuluşun güçlü bir ön adımı olmuştur. Bu sadece bir başlangıçtır. Gelecek günler, daha güçlü gelişmelerin yaşandığı, savaşımızın daha ileri adımlarının atıldığı günler olacaktır. Şimdi gerçek aydınlığı halkımız PKK güneşiyle yaşamaktadır. Yarasaları korkutan ve çılgınca halkımıza saldırmalarına yol açan gerçek de budur.

Şuçlu Ayağa Kalk!

Baştarafı 1. sayfada

İşte böyle bir ortamda gerçekleştirilen 15 Ağustos devrimci hamlesi, sömürgeci Türk faşistleri ve onun tüm dayanakları üzerinde tam bir "şok" etkisi yaptı. Bu güçler onca tedbir, baskı ve katliama rağmen, ne devrimci hareketi ve ne de halkın devrimci özlemlerini bir türlü sindirememiş ve "devlet güvenliği" dedikleri şeyi bir türlü sağlayamamış olduklarını gördüklerinde hayretlerini gizleyemediler. Bunun için de gelişmelerin gerçek niteliği ve boyutlarıyla öğrenilmesini önlemek için, dört bir yandan gayretli bir çaba içine girdiler.

Bu konudaki ilk girişim Kenan Evren çetesinden bile önde Avrupa sosyal-demokratları ve akıl hocaları İsveç'ten geldi.

Kürdistan'daki son gelişmelerin 17 Ağustos tarihinde dünyaya duyurulduğu gün, akşam ikinci yayınında BBC olayları ikinci kez duyururken, hemen ardından KUKM ve PKK ile ilgili ısmarlama olduğu apaçık sırıtan Stockholm kaynaklı başka bir haber yayınlandı. Habere göre tam da o gün *"Almanya'da daha önce öldürülen bir Türk vatandaşı ile ilgili soruşturmada yeni ipuçları ve bilgiler bulunmuş ve dolayısı ile İsveç polisi yeni ipuçlarını çok önemli olarak değerlendiriyormuş!"*

Dürüst hiçbir fert bu tiksindirici oyunlar karşısında nefretini açıkça haykırmaktan uzak duramaz.

Sizi saman altında su yürütenler, ahtapotlar, sırtlanlar, sizi çakallar! Kimden neyi gizleyebileceğinizi sanıyorsunuz? Siz Kürdistan halkını ve dünya kamuoyunu sürü mü sandınız?

Almanya'da ve İsveç'te aylarca önce burnunuzun dibinde meydana gelen olaylar, Kürdistan'da direniş bayrakları zulmün burçlarına dikildiği zaman mı aklınıza geldi?

Açık ki değil. Gelişmeler hızlanınca uğradıkları kayıpların acısını daha derinden duyan bunlar, böyle bir açıklama ile devrimci hareket tarafından, ister manevi, isterse fiziksel olarak ölüme mahkum edilmiş olan uşaklarının anısına bir şeyler yetiştirmek, yüklerini hafifletmek ve böylece onlara karşı olan borçlarını bir nebze de olsa ödemek istemiş olabilirler. Ancak asıl meramlarının bu olmadığı gün gibi ortadadır. Sosyal-demokrat ve muhafazakarı ile bu emperyalist mihraklar ve uşakları, yayınladıkları sözkonusu düzmece haberlerle, Kürdistan ve dünya kamuoyuna demek istemektedirler ki; *"sakın bu gelişmelere kulak kabartıp Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu bir mücadelenin geliştiğini ve PKK denen gücün de buna önderlik eden devrimci ve etkin bir güç olduğunu zannetmeyin. Ne Kürdistan denen bir ülke ve halk ve ne de onların bir kurtuluş mücadelesi olabilir. Biz bunu başta Türk yönetimi olmak üzere çeşitli sömürgeci güçlere peşkeş çekerek çoktan hallettik. Bugün eğer bazıları ortaya çıkıyor, ulusal ve sosyal-kurtuluştan bahsediyorlar ve bu amaçla eylemler yapıyorlarsa buna inanmayın. Bu halk böyle bir şeyi başarabilecek yetenekten, bilinçten ve çağdaş gelişme düzeyinden çok uzaktır. Nitekim bunu bilen bu halkın egemen sınıfları, bize olan hayranlıklarına rağmen, böyle bir işe kalkışmıyor ve kendilerine verilenle yetinmesini biliyorlar. Devrimcilik için ortaya çıkanları ise, olsa olsa eşkiya ve en fazla da dünya komünizminin maşaları olabilirler. Bunlar bağnaz ve geridirler, iyi şeyler, doğru şeyler değil, her zaman en olmadık işleri yaparlar. Kendilerine ihanet edeni, işbirlikçilerimizi öldürürler. Hedefleri belli olmayan saldırganlardır bunlar."* vs. vs...

Evet bu güçler, bir halkın ve onun önder güçlerinin boyunlarına geçirilmiş çağın yüzkarası olan sömürgeci boyunduruğu parçalamak için canını dişine taktığı, oluk-oluk kan akıttığı ve varlığı çoktan unutulmuş olsa da; parmağını emperyalizmin gözbebeğine sokacak ve onu temellerinden sarsacak kadar bağımsızlık ve özgürlük tutkularını, çağdaş bilimle donanmış olarak şahlandırdığı bir dönemde; dikkatleri, "anlatılanlara kulak asmayın, PKK kendisinden ayrılanları öldürüyor" cümlesinde özetlenen, yukarıdaki emperyalist ve sömürgeci iddialara çekmek istemektedirler.

17 Ağustos ve onu takip eden günlerde, eylemlerin ve bu temeldeki gelişmelerin kamuoyunu etkilemeye devam ettiği süreçte, her renkten uluslararası gericiliğin faaliyetlerini ve niteliğini böylece açıkladıktan sonra, bu faaliyetlerin altında yatan daha özel bir takım nedenlere ve hedeflerine de değinmek gerekir:

Emperyalizmin ABD önderliğinde, Avrupa emperyalizminin muhafazakarları, bölge ve dünya çapındaki askeri-faşist diktatörlüklerle ırkçı ve gerici rejimlerden oluşan "Şahinler Kanadı", daha ilk günlerden bu yana, sömürgeci-faşist Türk cuntasının yanında yer almış, ve onun halklarımıza reva gördüğü tüm imha siyasetini ve uygulamalarını onaylamış ve savunmuşlardır. Ancak aynı uluslararası emperyalizmin ve gerici mihrakın bir başka kanadı daha vardır ki, kendisine liberal, sosyal-demokrat ve hatta sosyalist denilmektedir. Bunlar da oluşturulmasından uygulamalarına kadar Türk sömürgeci-faşizminin suçlarına şu veya bu biçimde ortak olmalarına ve "Şahinler Kanadı"yla aynı sonuçlara varmaya uğraşmalarına rağmen, bu sıfatlarının bir gereği olarak sömürgeci-faşist cuntayı günümüze dek utangaç bir eleştiriden de geri durmamış ve hatta zaman zaman onu İnsan Hakları Mahkemesi ve Uluslararası Af Örgütü nezdinde sorguya bile çekmeye çalışmıştır.

Esas olarak Avrupa sosyal-demokrasisi ve bunların örgütü "Sosyalist Enternasyonal" tarafından yürütülen bu iki yüzlü politikanın, iki nedenden kaynaklandığı bugün artık iyice bilinmektedir.

Birincisi; 12 Eylül askeri-faşist cuntası ile birlikte daha çok ABD tekellerinin istemleri doğrultusunda yönlendirilmeye başlanan Türk ekonomisi, ihracat ekonomisi adı altında tamamen talana ve havadan büyük kârlara dayandırılınca Avrupa emperyalistleri "yoğurdun kaymağı yanında, kendisinin de yalnızca ABD tarafından yutulmaya başlandığını" görmüş ve adil pay istemiyle muhalefete başlamıştır.

İkincisi; sömürgeci-faşist diktatörlüğün kaçınılmaz sonucu olarak çok geniş kesimler rejimin karşısına geçmiş ve bu yalnız bu alanda değil, tüm bölge çapında emperyalist politika ve hatta varlığı bile tehlikeye düşmüştür. Bu nedenle, emperyalizm açısından bu muhalefetin devrimci hareket tarafından yönlendirilmesini önlemek ve içeriğinden boşaltılmasını sağlamak için sahte bir muhalefet odağı yaratarak onu denetim altına almak zorunluluğu doğmuştur.

İşte bu nedenlerden ötürü 1980'lerden başlayarak Avrupa sosyal-demokrasisi ciddi bir mücadele platformu sunmadan, yaratılmasını ise çok çeşitli yollarla engelleyerek, üstelik ne Türkiye ve ne de Kürdistan Ulusal Demokratik Muhalefetini resmi ya da gayri resmi olarak tanımadan aktif siyasi bir çok kadro ve hareketi Avrupa'ya ve özellikle de Kuzey Kutbundaki İskandinavya'ya ve İsveç'e çekmeye başladı.

Yukarda da belirttiğimiz gibi Avrupa sosyal-demokratlarına göre *"bunlar geri bir halkın temsilcileriydi. Maddi açıdan biraz tatmin edilip, yabancı ve yoz bir kültür ortamıyla da gözleri boyanınca kolayca zararsız hale getirilebilirlerdi. Türk askeri yönetimi işi aşırıya vardırdığında ise belli ölçüde seslerini yükseltmelerine izin de verilebilirdi. Fakat bunun da sınırlarının yine Avrupa yönetimleri tarafından çizilmesi ve bunlar beklenmedik gelişmeleri önlemek için, gerektiğinde bazı eylem ve girişimlere önayak bile olmalıydılar. vs. vs. ..."* Esasen bu anlayış, reformist küçük-burjuva eğiliminin ta kendisi olduğundan gerek Türkiye ve gerekse Kürdistanlı bu eğilimin sahibi güçler, altında yatan gerçekleri sessizce geçiştirerek, mal bulmuş mağribi gibi, Avrupa'ya doluşmaya ve hatta buralarda "üslenmeye" başladılar. Ülkelerindeki sorunlara, dertlere ve görevlerine sırtlarını dönerek sosyal-demokrasinin kendilerine açtığı "rahat ve renkli yaşam" tuzağına bile bile ve alçakça düştüler. Tabii bu arada "dostlar alışverişte görsün" misali Avrupa'da bazı gösteri vb. eylemler de yaptılar. Uluslararası Af Örgütü'ne bol bol şikayetlerde bulundular ve Kürdistan sorununu BM'lere götürebilmek için çok çaba harcadılar(!). Başta İsveç sosyal-demokratları olmak üzere velinimetleri de boş durmadı ve üzerlerine düşenleri yaptılar tabii. Kürdistan ve Türkiye devrimci ve demokratik mücadelelerini ve güçlerini terörist diye suçlayıp faşist sömürgeciliğin "meşruiyetine" gölge düşürmemek için gerekli tedbiri aldıktan sonra, "Ecevit ve barış davası sanıklarına" yapılan muameleleri "usulüne uygun olarak kınadılar ve arasıra Türk cuntasını aşırılıklar yapmaması için uyardılar." Bunlar Türk faşist yönetimi "aleyhindeki" bu ve benzerleri faaliyetleri karşılığında, Türkiye ve Kürdistanlı küçük-burjuva reformistlerinin uşakça çabalarının da yardımıyla küçük-burjuvazinin büyük çoğunlukla devrimci bir konumda ve devrimci hareketin yedeğinde bulunması gerekirken, böyle bir dönemde devrimci hareketin çeşitli zorlukları ve yetersizliklerinden de yararlanarak bu gücü kuyruğuna takmayı, çürütmeyi ve dağıtmayı önemli oranda başardı.

Ve işbirlikçi reformist güçler günümüzde bu temelde öyle bir hale geldiler ki;

Tüm güçleri ile uğraştıkları, faşist Türk cuntasını İnsan Hakları Mahkemesi'nde mahkum ettirme çabaları, bu davayı açmış olan Avrupa sosyal-demokratlarının, faşist Türk yönetiminin insanlık dışı uygulamalarının korkunç boyutlara ulaştığı bir dönemde onunla uzlaşarak davadan vazgeçmesine; kapısından ayrılmadıkları Uluslararası Af Örgütü temsilcilerinin sonuçta zulmün kaleleri Diyarbakır ve Türkiye cezaevleri ile ilgili olarak faşist Türk sömürgecilerini aklamalarına varan alçakça tutum ve ikiyüzlülüklerine rağmen bunların bir uzantısı olmaktan vazgeçilmemiş ve ülke devrimini yükseltmek amacıyla gerekli devrimci birlik ve eylemleri geliştirmekten bucak bucak kaçmışlardır.

Daha da ötesi faşist Türk cuntası ve Avrupa emperyalizmine güven vermek için bu güçler, yeniden devrimci harekete ve onun önder güçlerine hep bir ağızdan küfür etmeye ve onu "emperyalizmin uyumuna gelmemekle(!)" suçlamaya başladılar.

Bu konuda dünyaya eşine ender rastlanan ibretler sundular. Örneğin çeşitli kuruluşlar nezdinde cunta aleyhinde açtırdıkları davalardan, Avrupa sosyal-demokrasisinin kuyruğundan vazgeçerek KUKM ve onun önderi PKK'yi İnsan Hakları Komisyonu'na ve Af Örgütü'ne şikayet ettiler(!)

Yine halklarımız katledilirken faşist Türk sömürgeciliğine karşı gösteri ve eylemleri bir yana bırakarak, PKK aleyhinde uluslararası kamuoyu yaratabilmek için bizzat halklarımızın katılımı ile gerçekleşen eylemleri protesto ettiler ve PKK'ye, yani halkımıza, onun iradesine karşı eylem düzenlediler(!)

15 Ağustos'da PKK'nin ideolojik-politik önderliğinde örgütlendiğini bir bildiri ve çeşitli eylemlerle duyuran Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin devrimci hamlesi, bu eylemlerin hedef ve sonuçları üzerine ilerde çok şey yazılıp çizilecek şüphesiz. Ancak bu eylemlerin daha bugünden ortaya çıkardığı en somut ve çarpıcı sonuç şudur ki: sömürgeci-faşist yönetimin iç ve dış bağlantılarını son derece çıplak bir tarzda bir kez daha ortaya koymuştur. Devrimden yana olan direnişçi ögelerin sağlamlığını pratik içinde sınarken, özellikle maskeli devrim düşmanları ile kaçkınları karakterlerini açıkça ortaya koymaya zorlamış ve karşı-devrimciler ile kaçkınların, kitlelerin gözünü boyamasını daha da güçleştirmiştir.

15 Ağustos eylemleriyle düşmana atılan şamarın acısının Stockholm sosyal-demokratların ve uşaklarının suratlarında duyulduğunu, attıkları acılı çığlıklarda gören herkesin gözü, faltaşı gibi açıldı. Şimdi tarihin şaşmaz yargısının bir ürünü olarak en büyük mahkeme karşısında halkımız ve onun adına PKK haykırıyor:

"Suçlu Ayağa kalk!"

Her Devrimcinin İdamı Yüzlerce . . .

Baştarafı 3. sayfada

lerine, uşak ve ihanetçi takımını örgütleyip, bozgunculuk ve tasfiyecilik silahıyla saldırmalarına rağmen mücadelemiz darşısındaki yenilgilerini görmekte ve kendilerinin bile itiraf etmekten korktukları bu gerçek onların kaçınamadıkları bir kabus olmaktadır.

15 Ağustos şanlı direnişi, bir sır gibi saklamaya çalıştıkları bu korkularını ele vermeye yetmiştir. Sosyal-demokrasinin de bir dayatması olan, ama kendilerinin de devrimin teslim alınması şartıyla onay verdikleri af sorununa yeniden değinmeleri bunun güzel bir örneğidir. *Cuntabaşı Kenan Evren bir* kocakarı çığırtkanlığıyla avaz avaz bağırmaktadır. "Eğer bu gelişmeler durdurulamazsa, elimdeki tutukluları idam etmekten kimse beni alıkoyamaz" demektedir. Ve eğer, bu tutukluların yaşaması isteniyorsa, direnişten ne pahasına olursa olsun vazgeçmenin şart olduğunu söylemektedir. Yani, hiç bir silaha sahip olmayan tutuklu devrimcileri, elinde devrime karşı rehin olarak tutmaktadır. Bu görülmemiş bir alçaklık ve korkaklık örneğidir.

Bu sözlere nasıl cevap verileceğini sormak bile abes olacaktır. Bazı alçaklar Kenan Evren'in bu tehditi karşısında boyun eğmeye çoktan hazır olsalarda, devrimcilerin tavrı bellidir.

Bugün cuntanın elinde olan sadece cezaevlerindeki tutuklular *değildir. Tüm halkımız, onun* elinde insanlığa karşı bir rehin olarak tutulmaktadır. Cunta, dünya halklarına da aynı tehditte bulunmakta, Türkiye ve Kürdistan'daki *devrimci güçleri desteklemeleri durumunda faşist zorbalığını daha* da yoğunlaştıracağını, gerekirse bölgenin diğer halklarına saldırmaktan dahi çekinmeyeceğini söylemektedir. Son eylemler sonrasında Türkiyeli iki devrimcinin idam edilmesinin anlamı da böyledir. Yani, devrimci amaçlardan vazgeçilmeyip, Kürdistan devrimci mücadelesinin önlenmesi için çaba harcanmadıkça Türkiyeli devrimcileri ve Türk halkını da katliam tehditi altında tutacağını açıkça beyan etmiş olmaktadır

Cuntanın, bugün halkımıza dayattığı *"ya ölüm-ya ölüm"* teorisidir. Çünkü ya teslim olunmasını, yoksa toptan imha edeceğini söylemekte ve bunu her günkü uygulamalarıyla kanıtlamak istemektedir. 15 Ağustos sonrası, azgın bir köpek gibi halkımıza saldırması, savaş uçakları ve helikopterleriyle dağlarımızı taraması, yakaladığı çobanlara kadar gözlerini bağlayarak elinde esir tutması, ve tüm bu alçaklıklarını televizyon ekranlarından dünyaya ilan etmesi, onun halkımız üzerindeki bu emellerinin bir belgesi olmuştur.

Ama, halkımızın da bir şiarı vardır. Bu şiar *"ya bağımsızlık-ya bağımsızlık"* şiarıdır. Tarihin karanlık sayfaları artık kapanmıştır.PKK önderliğinde mücadeleye atılan halkımız, gerekirse bu uğurda on binleri şehit vermekten çekinmeyecektir. İnsanlığın katledilişinin, insan haysiyet ve onurunun ayaklar altına alınışının intikamını, varlığına kasteden sömürgeci-faşist Türk devletinden ,onun vahşetinin eşi görülmemiş olması gibi, eşi görülmedik bir direnişle alacaktır.

Sömürgeci-faşistler, yine en kirli silahlarına sarılmakta, tek bir kurşun daha sıkılırsa, dağlardaki *isyan ateşi söndürülmezse, cezae*vindeki yoldaşlarımızı, Türkiye cezaevlerindeki devrimci tutukluları *idam edeceklerini, halkımızı kılıçtan* geçireceklerini, bebelerimizi daha gün yüzü bile görmeden süngülemekten çekinmeyeceklerini söyle*mekte ve geçmiş tarihi hatırlamamızı istemektedir.* Oysa buna hiç gerek yok, çünkü halkımızın maruz bırakıldığı bu katliam ve acıları unutmasına imkan yoktur. Tam tersine bunlar bilincimizde ve yüre*ğimizde taptazedir. Sömürgeci*-faşistler şunu iyi bilmek zorundadırlar ki, halkımızın şanlı ulusal direniş mücadelesi, aynı zamanda bir intikam hareketidir. Onlar, katlettikleri her yoldaşımız, ellerini uzattıkları her bebemiz ve hatta dağ çiçeklerimiz karşılığında korkunç bir direnişten başka bir şey beklememelidirler. Burada açıkça ilan ediyoruz ki, katlettikleri her yoldaşımız ve savaşçı için, yüzlerce askerlerini yitirecek, ellerini uzattıkları her ailemiz ve çocuğumuz karşılığında kendi ailelerinin yaşamına kastetmiş olacaklardır.

Hesap Sorma Zamanı Gelmiştir

Baştarafı 14. sayfada

insanlığı proleter devrimin zaferine götürecektir." (6)

HRK'nin eylemleri, Diyarbakır'dan Metris'e kadar dört yıldan bu yana cezaevlerinde en akılalmaz faşist zulüm ve zorbalığa karşı kahramanca direnen devrimci tutukluların devrimci direnişi dışarda da sürdürme istemlerine en üst düzeyde verilmiş bir cevap olmuştur. İçerde, cezaevlerinde yere düşürülmeyen direniş bayrağı Kürdistan dağlarında faşist sömürgeciliğe karşı başlatılan silahlı direniş mücadelesi ile dışarda da yükseltilmiştir. Artık halklarımızın mücadelesinin "yaşayan şehitleri" devrimin dışarda da yaşatıldığını görmüşler; yalnız bırakılmadıklarını, devrimciliğin dışarda da temsil edildiğini anlamışlardır.

Kürdistan'ın direniş mücadeleleri tarihinde direnişi öldüren tasfiyecilik ilk kez HRK'nin eylemleri ile **kesin olarak sonuçsuz kalmaya mahkum edilmiş;** PKK Hareketinin ortaya çıkışıyla Kürdistan'da başlayan modern ulusal kurtuluş mücadelesi, düşmanın ve her soydan uşaklarının her türden engelleme girişimlerinin bozguna uğratılmasıyla, **zaferin kesin etkenlerini bağrında taşıyan halk savaşı yoluna sokulmuştur.** Eskiden sadece bir amaç ve özlem olan şey şimdi gerçeğe dönüşmüştür. **Artık halkımızın tarihinde tanık olduğu sayısız soykırımlar, katliamlar ve acıların bedelinin devrimle ödettirileceği, düşmana karşı kinimizin şaha kaldırılacağı günler gelip çatmıştır. Gün faşist Türk sömürgeciliğinden hesap sorma günüdür; öç alma zamanı gelmiştir!**

O zaman,

– Çağımız gerçeklerinin ve halklarımızın, ölüme mahkum ettikleri faşist Türk sömürgeciliği hakkındaki kararlarını infaz etmek için;

– Sırtını çağımızın tüm gericiliğine ve öncellerinin tarihsel barbarlık geleneğine dayamış olan faşist sömürgecilerin, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin kesin mahkumiyeti doğrultusundaki alçakça kararlarını bozmak, ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe ulaştırmak için;

– Halklarımızın zora dayanan ve hem Kürt hem de Türk halkının çıkarlarına ters düşen "birliği" yerine, faşist sömürgecilerin "ülkenin bölünmezliği, ulusal bütünlük" adını verdikleri bu "birlik" yerine, halklarımızın eşit ve özgür temellerdeki gönüllü birliğini yaratmak için;

– Sömürgeci-faşist yönetimin Kürdistan'da aralıksız devam eden operasyonlarının, başka halklara karşı da ciddi bir tehdit oluşturan Türk ordusunun bölgenin devrimci kurtuluş mücadelelerini ezmek amacıyla eğitim gördüğü tatbikatlar haline gelmesini engellemek için;

– Emperyalizmin kanatları altına sığınan ve devrimi öldürmek amacıyla alçakça çabalara girişen küçük-burjuva reformistlerini kahretmek, oların beyaz mülteciler olarak emperyalizmin kucağında son nefeslerini vermelerini sağlamak için;

Devrimciler olarak kendimizi konuşturalım! Öncü devrimcilik kendisini layıkıyla konuşturduğu, proletarya devrimciliği kendi rolünü layıkıyla oynadığı zaman; "neşesizliği üzerinden atıp, sağın solun söylediklerine kulak asmayarak, dişleri kenetli bir şekilde, bütün gücünü toparlayıp, her kasını, her sinirini kullanmaya hazır hale" getirerek geleceğin üzerine yürüdüğümüz zaman, öncüsünün kendisine yol göstermesini bekleyen Kürdistan halkı son sözü söyleyecektir! O zaman çağımızın bu lanetlenmiş gericiliği, tarihinin tüm barbarlığının hesabını soracak olan halkımızın öfke seli karşısında yerlebir olacaktır.

*** Yaşasın Partimizin Şanlı Direniş Geleneği!**
*** Yaşasın Kürdistan Kurtuluş Birliği!**
*** Halk Savaşı Yolunda İleri!**

25 Ağustos 1984

---

(1) - Aktaran Yalçın Küçük, Türkiye Üzerine Tezler.
(2) - Paul Golay, Aktaran Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine.
(3) - Kürdistan'da Zorun Rolü, Syf: 286, 287.
(4) - Kürdistan'da Zorun Rolü, Syf: 301, 302.
(5) - Stalin, Troçkizm mi Leninizm mi, Syf: 428.
(6) - Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine, Syf: 165.

"Söz Veriyorum: Sonuna Kadar Mücadeleme Bağlı Kalacağım"

Baştarafı 20. sayfada

çalışmıyordum. Hergün bir haber bekliyordum. Nihayet, Mart 82'de beklediğim haber geldi ve bir sempatizan arkadaş Adana'ya gelerek hemen dönmemi, arkadaşların beni beklediğini söyledi. Hemen Adıyaman'a gelerek arkadaşları gördüm. Yapmam gerekenleri öğrendikten sonra sınavlara kadar Adana'da kaldım. ben oradayken ajan-muhbir M. Bozat'ın cezalandırıldığı haberini aldım. Sınavlardan sonra Adıyaman'a döndüğümde bir muhbirin beni ve diğer sempatizanları ihbar ettiğini öğrendim. Dikkat çekmemek ve legal faaliyet yürütebilmek için, karakola giderek ne istediklerini sordum. Bazı şeyler sordular ama ben o dönem dersaneye gittiğimden üzerinde durmadılar. Bana bir dizi öğütten sonra *"haydi git ama duyup gördüğün herşeyi bize haber ver"* diyerek ajanlık da teklif etmeyi unutmadılar. Ben ses çıkarmadım ve köye döndüm. Arasıra iki jandarma gönderip köyde olup olmadığımı soruyorlardı. (Çünkü Adıyaman dışına çıkmam yasaklanmıştı.)

. . .

Mart 83'te arkadaşlarla tekrar bağlantı kurdum. Bölgeye gelen arkadaşlara yardımcı olmaya çalışıyordum. Bazen dağda onlarla beraber kalıyordum. Üniversiteye kayıt yaptırmış olduğumdan çevre beni okula gidiyor sanıyordu. Bunun için de dikkat çekmiyordum.

Arkadaşlar siyasi çalışmalarını alabildiğine derinleştiriyorlar, her köyde ilişki yaratıyorlardı. Son iki yılın halkta yarattığı güvensizlik ve olumsuzluğa rağmen istenen bağlantıları sağlıyorlardı.

13 Mayıs günü bir arkadaşımızı ihbar sonucu yakalatan hain Ali Mezarcı cezalandırıldı. Bu olay çevrede büyük bir sevinç yarattı. Bir bayram havası esmeye başlamıştı adeta. Bu arada ben de kendimi güçlü bir eğitime hazırlıyordum. Arkadaşlarla görüştüğümde beni geliştireceklerini söylemişlerdi.

Birgün arkadaşlar beni çağırdılar. Ve *"bir yere gideceğiz, bu bir görevdir. İçinde ölüm de olabilir, gelmek ister misin?"* dediler. Ben, *"ne olursa olsun gelirim, benim amacım Partiye ve mücadeleye katkıda bulunmaktır. Herşeyde sizinleyim"* dedim. Bunun üzerine, *"yakında Partiye ulaşacağız, yani Parti bizi istemiş"* dedi. Bunu duyunca sevinçten coştum adeta, eve gidip hazırlığımı yaptıktan sonra tekrar dağa döndüm.

Yurtdışına çıkış için dağda 4-5 ay beklemek zorunda kaldık. Bu süre içerisinde birlikte olduğumuz arkadaşlarla sık sık tartışmalar yaparak, nasıl bir çalışma planı yapmalıyız diye konuşuyorduk. Cunta döneminde meydana gelen toplu yakalanmalardaki çözülmelerin halk üzerindeki olumsuz etkisini kırmak için çok etkin bir çalışma yapmak için birbirimize ve Partimize söz verdik.

Her akşam kitle faaliyetlerine çıkıyorduk. hemen her köyde birçok ilişki geliştirmiştik. Yine şehir içinde de önemli ilişkiler kurabilmiştik. Bir yığın insan bizimle görüşüp, konuşmak istiyordu. Ama biz fazla geniş ilişki kuramadığımızdan görüşemiyorduk. Herkeste bir coşku açıkça göze çarpıyordu.

Dağda barınma olanaklarımızı kendimiz yaratıyorduk ve yiyeceklerimizi de halktan temin ediyorduk. Tüm yoksulluğuna rağmen yurtsever halkımız bizi ihmal etmiyordu; elindeki lokmasını da bizimle paylaşıyordu. Bunun bilincinde olduğumuzdan çalışma ve mücadele azmimiz daha da artıyordu.

. . .

Yurtdışına çıktıktan sonra başta kendimi bir gözden geçirdim. Geçmişimi, hata ve eksikliklerimi değerlendirip, dersler çıkarmaya çalıştım. Partimizin bu süre zarfında oldukça büyük bir mesafe katetmiş olması beni çok sevindiriyordu. Önce çıkan tüm Parti yayınlarını okudum. Teorik olarak Partinin sunduğu olanaktan da yararlanarak önemli oranda kendimi geliştirdim.

Askeri eğitimimi de yaptım. Bazı eksikliklerle beraber bu eğitimi kavradığımı söyleyebilirim. Ülke pratiğinde de olanaklarımız var. Orada da kendimizi eğitebiliriz. Çünkü bizler hareketli olmalıyız. Bir yandan pratik faaliyetleri yürütürken, bir yandan da eğitimimizi yapmalıyız. Pratik yaşantının daha eğitici olacağı inancındayım.

Kollektif yaşamdan da çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim. Devrimci yaşamın ilkelerinin kavranması açısından çok verimli bir yaşantıdır bu. Bu 4-5 aylık kazanımlarımı ülkede daha da yetkinleştirerek uygulayabilirim. Gerçek PKK kişiliğine de ancak böyle ulaşabilirim.

Yakında tekrar ülke pratiğine döneceğiz. Eğer güçlü ve inançlı bir şekilde çalışırsak çok şeyler başarabiliriz. Bu bizlerin çabasına bağlı bir şeydir.

Ve kendim söz veriyorum: sonuna kadar, mücadeleme bağlı kalacağım, ve Partimin ve halkımın mücadelesine layık olmaya var gücümle çalışacağım. Bunu her koşul altında, tek de kalsam yıllarca Partiyle bağlantım kesilse dahi sömürgecilere karşı ülkemin bağımsızlığı için savaşacağım.

9.6.1984
Faik ALAGÖZ
Kayaönü Köyü Mezrası
(Kistan Köyü) Adıyaman

Faşist Sömürgeci Elebaşılarının Son Kürdistan Seferleri . . .

Baştarafı 10. sayfada

desine dayanmaktan başka bir gücü ne tanıdı ve ne de inandı. İnsanlığın vicdanının hiç bir gerekçeyle kabul edemeyeceği bu işkenceli yaşam ve yok oluşa hayır denildi. Ve bu yürekteki insanlarla birleşmek için her tarafa ağlar döşeniyor. PKK, o insanlığın duymamazlıktan ve görmemezlikten geldiği kendi gerçekliğine dikkati çekmek için inanılmaz bir cesaret ve dayanıklılık gösterdi. Bu korkunç duyarsızlığa karşı, en devrimci dayatmada bulundu, buna cesaret etti ve bugün artık Kürdistan halkının kendi öz tarihinin, hiçbir halkınkine benzemeyecek tarzda yazılma destanı yaratılmıştır. Bu tarihin geçmiş ve güncel yönleriyle kendine özgü yanları var. Namuslu ve olumlu insan bilinci, bunu tüm gerçekliği içinde kavrama zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Hiç bir ikircikliğe kaçmadan, hiç bir soysuzluğa sapmadan bu gerçek mutlaka kabul edilmek durumundadır. En başta aydınlar olmak üzere insanlar, yabancılaşmanın katmerlisinden artık soyunmalı ve gerçeği olduğu gibi görme cesaret ve onuruna erişmelidir. Başka yol yoktur.

Evet, küçük de olsa böylesine tarihi adımlar atılmıştır. Başkalarının gönüllerinde neyi besledikleri bundan böyle fazla önemli değildir. Dost ve düşman herkes, artık bu gerçeği görüyor, belki duymak istemiyor ama duyuyor, kabul etmek istemiyor, ama kabul etmek zorunda. Kısaca artık eşyaya doğru ad verilmek durumunda. Bu gerçekliğin altında ise bir Parti'nin kanla, işkenceyle, somut hayatta atılan imzası var. Ve bu imza, utanmaz takımının, Birleşmiş Milletler vb. gibi çeşitli uluslararası kuruluşlardan yalvararak istedikleri bir paçavranın altına atılan ve hiç bir değeri olmayan imza değildir. Gerekçelendirilecek olursa belki de çok az örneği bulunan, kanla, işkenceyle atılan ve halklar için geçerli tek imzadır. Kürdistan'da buna cesaret edilmiştir. Şimdi, görülmek, duyulmak, anlaşılmak istenmeyen budur. Fakat ne kadar kargaşaya getirilmek istenirse istensin, tarih hükmünü yürütecektir. Dünyanın en tecrit edilmiş bir halkı olan halkımız, en insani hakları dahil kendisine isim verilmesi bile çok görülen halkımız, kendisini adlandıracak, hakları için istemlerini ifade edecek, en başta da bu hakları kendisinden isteyecek, türetecek ve bu barbar devlete karşı dikilerek, çağdaş insanlığa bu çağdışı sömürgeciliğin hiç bir gerekçeyle kabul edilmezliğini ilan edecektir. İşte, PKK'nin 7 yıla sığdırdığı eylemlerin böylesine bir imza değeri vardır. Bunun en son halkası ise, 15 Ağustos şanlı adımı olmuştur. Bu adımın anlamı ve muhtemel sonuçları bilince iyi çıkarılmalıdır.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, faşist sömürgeciliğin kendini yeniden kurumlaştırdığı, içte ve dışta kendisini başarılı hissettiği, uluslararası ortam içinde Lozan sonrası meşruiyet kavgası verdiği gibi bir kavga verdiği ve sonuç aşamasına getirdiği, içerde ise denetim ve istikrarı tam sağladım dediği bir anda vurulan ağır bir şamar olmuştur. Burada devlet sarsılmış, ama daha doğrusu devlet gemisi artık su almıştır. Gövdesinde büyük gedik açılan devlet gemisinin, her gün büyüyen bu gedikle Nuh'un gemisi gibi yavaş yavaş kayalara bindirme olayı vardır. İşin garip bir yönüdür ki, aynı tarihte Ağrı'da Nuh'un gemisi de aranıyordu. Kürdistan denizinde yüzen ve hiç kayalara bindirmeyeceğine iddialı olan, ama yine de Nuh'un gemisi gibi çağdışı olan bu gemi su almaktan kurtulamamıştır. 15 Ağustos, böylesine bir gedik açma olayıdır. Açık ki, bu eylemler bir kaç karakolun basılması, bir kaç faşist-sömürgeci memurun veya görevlinin vurulması olayı değildir. Günümüzün ölçüleri içinde, Türk devletinin halklarımıza azgınca saldırdığı, tarihlerinde görülmemiş baskı ve sömürüyü dayattığı, yeni Hitler tarafından özellikle örnek gösterilen bu baskı ve sömürüyü dünya halklarının bir modeli haline getirmek istedikleri bir faşist gelişmeye karşı direnişle verilen bir karşılıktır. Bunun anlamı bugün yeterince takdir edilmeyebilir, ama gün geçtikçe anlamı daha iyi anlaşılacak bir adımdır bu. Eğer arkası getirilir, yeterli bir örgüt ve çabayla donanırsa önemli devrimci gelişmelerin yaşanmasını kaçınılmaz kılacak olan bir adımdır.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, artık hangi baskı ve şiddet yöntemini bir çare olarak yarasına basmak isterse istesin, sürekli deşilen bu yaranın iyileşme olasılığı kalmamıştır. Geleceğe atılan güçlü bir köprü olan 15 Ağustos şanlı direnişi bunun en açık kanıtı olmuş, ardından durmak bilmeyen direniş eylemleri bunun sürekliliğini şimdiden müjdelemiştir.

Ulusal Direniş Mücadelemizin İki Militanı Çatışarak Şehit Düştü

Baştarafı 1. sayfada

lar, kitleler içindeki çalışmalarıyla halkın saygı duyup, sevdiği ve bağrına bastığı devrimciler olmuşlardı. Sömürgeci-faşist cuntanın tüm ülkemiz üzerinde olduğu gibi, Adıyaman üzerindeki vahşet ve sömürüsü altında da olsalar, Partiye ve kurtuluşa olan inanç ve umutlarını daima canlı tutan yöre halkı, en zor koşullar altında bile direnişte kararlılığı biraz da bu fedakâr ve kararlı yoldaşlardan öğrenmişti.

Çok genç yaşta mücadeleyle tanışan ve Partimizin bir sempatizanı haline gelen yoldaşlardan biri olan Faik ALAGÖZ, kavrayışı, girişkenliği ve inançlı fedakar yapısıyla hem arkadaşlarının hem de çevresinin sevgisini kazanan bir özelliğe sahipti. Partimizin faaliyetlerinin bu yörede de gelişip, giderek maddi bir güce dönüştüğü yıllarda daha okul sıralarında olmasına rağmen yaşıtlarından çok farklı olarak devrimci düşüncelerle kısa sürede tanışmış ve ulusal kurtuluşçu düşünceyi özümsemek için yoğun bir çaba içerisine girmiştir. Çocuk denecek bir yaşta, yaşamın tüm acılarını omuzunda hisseden ve tek kurtuluş yolunun ulusal bağımsızlıktan geçtiğini kavrayan Faik yoldaş, askeri faşist cuntanın işbaşına getirilişine kadarki süre içerisinde aktif sempatizan olarak faaliyetlere katılmıştır.

Cuntanın işbaşına gelişiyle birlikte, ülke genelinde giriştiği operasyon ve katliamlar bu yöre üzerinde de yoğunlaştırılmıştı. Bölgede faaliyet sürdüren devrimcilerin oradan ayrılmaları ve Partinin bir bütün olarak geri çekilme sürecine girmesiyle birçok sempatizan ve taraftar gibi Faik yoldaş da uzun bir süre Partiyle ilişkisiz kalmıştı.

Bu koşullarda Parti ile halk yığınlarının ilişkisini canlı tutmada adeta bir köprü rolü oynayan Faik yoldaş, uzun bir dönem kitle çalışmalarını yürütmüş ve kırsal kesimde çoğu zaman tek başına sığınakta kalarak sömürgecilerin eline geçmemeyi başarmıştı. Örgütsel bir ilişkiden yoksun, yıllarca bir yandan Partiye ulaşma umuduyla çaba sarfederken, bir yandan da halkın mücadeleyle olan ilişkisini canlı tutmaya çalışmıştır. Bir tek bildiriden bile yoksun bir vaziyette, tamamen eski bildiklerinin hafızasında canlı tutulması sayesinde kitle arasında propaganda geliştiren, sömürgecilerin yoğun olarak başlattıkları teslim alma kampanyasında direnişin anlam ve önemini çevresine aşılamaya çalışan Faik yoldaş, bu süre zarfında ideolojik olarak olmasa da politik alanda oldukça tutarlı bir yapıya ulaşmayı başarmıştı. Ülke koşullarının en fazla ihtiyaç duyduğu kadro tipini kendi çabasıyla hiçbir yardım almadan yaratabilen, önderliğe olan bağlılığını maddi bir güce dönüştüren ve ailesinin tüm ısrarlarına, sömürgecilerin de aldatmacalarına hiçbir biçimde kanmayan yoldaşımız örnek devrimciliğin kıstası olan yıllarca Partiden uzak ve bağlantısız bir şekilde Partiye layık çalışma yürütmenin temsilcilerinden biri olmayı başarmıştır.

Güçlü bir yurtsever öze sahip olduğundan, Kürdistan'daki öncü gücün hiçbir koşul altında yenilemeyeceğini, ne zaman da olsa sömürgecilerle amansız bir savaşıma girileceğini iyi kavramış ve bunu sürekli çevresine de kavratmaya çalışmıştır. Partinin birgün mutlaka kendisiyle de ilişkiye geçeceğine olan inancını hiçbir biçimde yitirmemiştir.

Nihayet ülke zemininde yeniden örgütsel inşa çalışmalarını başlatan Hareketimiz, bu bölgeye de kadrolar göndermiş ve o güne kadar kendisini ve ilişkilerini korumayı başarmış olan Faik yoldaşla karşılaşmışlardı. Bu görüşmenin ardından o da kendisini yeni döneme hazırlamak amacıyla 1984'ün baharında Parti tarafından ülke dışına çıkarıldı.

Faik ALAGÖZ, görevli olarak tekrar aynı bölgeye gönderilmişti. Çok genç olmasına rağmen, inancı, kararlılığı, zorluklar karşısındaki yılmaz tutumu ve coşkun çalışma tarzıyla arkadaşları ve halk tarafından güvenle bakılan yoldaşımızı kendi kaleminden tanıtmayı daha uygun görüyoruz.

Yakın köylüsü ve çocukluğunu birlikte geçirdiği Faik'in silah ve dava arkadaşı Ali Rıza Söylemez de aynı köye bağlı Kazni Mezrasında 1965 yılında oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Ali Rıza Söylemez öğrenimine sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da yaygın olarak geliştirdiği asimilasyon yuvalarından olan yatılı bölge okulunda başladı. İlkokuldan ortaokul bitimine kadar sekiz yılını bu okullarda geçirmiştir. Oldukça genç yaşta köyündeki birkaç devrimcinin etkisiyle devrimci fikirlerden etkilenen Ali Rıza arkadaş, liseyi yatılı olarak devam edemeyince, kaydını Adıyaman'a alarak öğrenimini orada sürdürmeye başlamıştır. Okulunun bu ilk yılında çok sınırlı olarak okulda bulunan birkaç devrimci taraftarla ilişkiye geçmiş, *"yatılı okulda bizi tam bir Kemalizmin uşağı yapmışlardı. M. Kemal'in portrelerini görünce saygı duruşuna geçecek kadar uşaklaştırılmıştık"* dediği düşüncenin etkinliğinden yavaş yavaş sıyrılmaya başlamıştır. Tatilde köyüne döndüğünde okuldaki arkadaşlarının da etkisiyle alandaki devrimcilerle direkt ilişkiye geçip kendini geliştirmeye çalışmış, verilen görevleri de eksiksiz yerine getirmiştir. Kısa sürede Faik başta olmak üzere diğer arkadaşlarının da etkisiyle Kemalizmin yıllar boyunca kazandırdığı inkarcı ve uşaklaştırıcı etkinliğinden tümden sıyrılarak proleter yurtseverliğin etkinliğindeki bir kişiliği kendi şahsında somutlaştırmaya çalışmıştır.

Oldukça yoksul olan ailesi, Ali Rıza'ın devrimcilerle sürdürdüğü ilişkilerinden dolayı kendisini devam edeceği lisenin 2. sınıfına göndermeyerek metropole gidip çalışmasını söylemişlerdir. *"Okula göndermemelerinin asıl nedeni ise yoksulluk değil, devrimci olmamdır"* diyen Ali Rıza, ülkesinden uzak yaban ellere kölelik yapmayı bir Kürdistan aydını olarak kendisine yakıştırmadığını, çünkü ülkeye ve kurtuluş davasına vereceklerinin olduğunu, bunun için, okulu da bırakmayı düşündüğünü ve devrimci olma isteğini belirtince, arkadaşlar kendisini daha iyi geliştirebilmesi için yurtdışındaki Parti okullarına göndermek üzere yanlarına aldılar, ama aradan geçen çok kısa süre sonra Ali Rıza'nın da Faik Alagöz'le şehit olduğunu duyunca acımız ve üzüntümüz gerçekten sonsuz oldu.

Faik ALAGÖZ yoldaşın, görevli olarak gönderildiği Adıyaman'a gitmeden önce Partiye yazdığı 9.6.1984 tarihli raporunu arka sayfada yayınlıyoruz.

Bir Daha Teslimiyeti Teşhir Edelim Direnişe Sahip Çıkalım

Baştarafı 6. sayfada

Kasımlo gibi otonomi için müfrezeler oluşturacağız" mantığını mı taşıyorsunuz? Halka direnmemeyi ve katliam korkusuyla teslimiyeti aşılamanın ideolojik-politik özü nedir? Sömürgeci burjuvazinin kuyrukçuluğu değil midir? Bu mantıkla giderseniz Kürdistan'ı unutmanız gerekir. Çünkü direniş içinde şekillenen Kürdistan halkı, sizleri iyi tanımaktadır. Ve ülkesini sizlere karşı koruyacaktır ve korumaktadır.

PKK, şimdiye değin olduğu gibi, oportünizm, reformizm cephesi tarafından sergilenen ihanetleri sergileyecektir. Onların her türlü engellemelerine rağmen, Ulusal Direniş Mücadelemiz yolunda sağladığı gelişmelerin gururuyla daha azimle pratiğe yürüyecektir. Kürdistan emekçi halkının acısını, kurtuluşa umud ve mücadeleye desteklerini, onlarla paylaştığı mücadeleyaşamında heran hisseden PKK kadro ve savaşçısı cesaret ve inancını pekiştirerek, reformizmin ve oportünizmin halka benimsetmeğe çalıştığı teslimiyet ve direnmeme ruhunu, bozgunculuk ve her türlü yıkıcılığa dönüşen tasfiyecilik çabalarına karşı, militan devrimci mücadelesini daha yükselterek ezecektir. Partimiz ve halkımızın inançla yükselttikleri Ulusal Direniş Bayrağı, reformizm veoportünizmin Kürdistan'daki varlığını kurutacaktır.

*** Daha azimli ve daha inançlı Ulusal Direnişi ilerletelim!**

*** İnançlı pratiğimizle oportünist-reformist grupları teşhir edelim!**

*** Yaşasın 15 Ağustos örgütsel-eylemsel Ulusal Direniş Atılımı!**

GUMİKAN DİRENİŞİNİN ÖLÜMSÜZ KAHRAMANLARINI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

ONLAR İÇİN

Bizden alıkonduğunuz
Tam da o yerde
Daha dün...
Hep beraberdik
Yine yan yana
Geleceğimize
Duyulan sonsuz inançla
Yüzyüze bile gelmemiştik.

Şimdi sizlersiz
Kan kokuyor oralar
Dört bir yandan
Kızıl çiçekler yeşeriyor
Korkudan uzak
Özgürlüğüne doğru

Ölümsüzlüğe gömüldüğünüz
O dağ silsilelerinde
Çekiç-orak armalı
Parti bayrağımız
Dalgalanıyor
Kan gölünün
Orta yerinde
Gürleşen her kızıl çiçekle
Şimdi daha da yükseklerde

Daha bir gür
Daha bir hırçın
Bağımsızlık naralarımız
Doruklarında Nurhakların

Bir parça da olsa
Simalarda görünüyorsa
Eğer...
Gülümsememek ve hüzün

Bu geçici de olsa
Ansızlığındadır ayrılığın
Kadasına sevdalanılan
Tutkusundadır direnişin
Yoksa...
Can telaşında
Yığılıp kalmanın değildir.

İki eski dost gibi
Beraberiz ölümle
Davet edildiğimizde
Gülerek karşılarız her an

Yüreği ağzında
Pusudaki gerilla misali

Kâh türkülerle
bir nümayiş yerine
Kâh halaylarla
Bir kurtuluş alanına
Gidercesine varırız
Üstüne üstüne
Sonsuzluğuna yaşamın

"Hıncımızı jarjurlere basarak
Sınıf bilincimizi sürüp namluya"
Bazan sevdamın tetiğine
Bazan kaleme sarılarak
Her atakta dünyayı sarsarak
İlerlemek ne de güzel
Ölürken yaşamak gibi

İlerlemek güzel şey
Geleceğin...
Bağımsız ve özgür
Kürdistan'ına doğru
Ülkemde direnişin abidesi
PKK'nin önderliğinde

Güne kavuşamayan
Şafağın...
Alaca karanlığında
Kurşun sesleriyle
Çalındı Şikestün kapısı
Ve...
O anında tarihin
Davet ediliyordunuz
Yaşamda ölümsüzlüğe

Rahatlığın...
Sonsuzluğunda olun
Ulusal direnişin evlatları
Tarihimizin bir gününde
Ama mutlaka
ÇAMYURDU
Direnişin yurdu olacak
Fakat...
Siz yokken aramızda
Sizinle olanlarla

C. REWİ

Adıyaman'da İkinci Şikestun Yaratıcıları Faik Alagöz ve Ali Rıza Şöylemez'in Anısına

Okuyucu yazımızın başlığı ile altındaki isimlerin uyuşmazlığını görünce bir yanlışlık olmuştur diye düşünebilir, ki böyle düşünmekte de haklıdır. Çünkü yeni bir dönemin başlangıcında yani 28 Mart 1980 yılında Mardin ilimizin Derik ilçesine bağlı Şikestun köyünde, şehit edilen yoldaşların ölüm yıldönümleri olmamasına rağmen direnerek şehit edildikleri bu yerin ismiyle geçtiğimiz ayın başlarında kaldıkları yerde sömürgecilerin bir baskınına silahlarıyla karşılık verip ölümsüzleşerek aramızda ayrılan Faik Alagöz ve Ali Rıza Söylemez'in anılmalarında şüphesiz bir neden vardır.

Bilindiği gibi Faik Alagöz ve Ali Rıza Söylemez yoldaş Adıyaman ilimizin merkez köylerinden olan Gumikan'da (Çamyurdu) şehit edilmişlerdi. Fakat bu yoldaşların anısına bağlılığın bir gereği olarak onları Şikestun direnme merkezinin ismiyle anmak zorundayız; zorundayız diyoruz çünkü bu iki yoldaşımızın şehit edildiklerinde içerisinde kalmış oldukları barınağımızın ismini Şubat ayının sonlarında kar yağışı altında inşa ederken ŞİKESTUN koymuştuk. Ve o günden sonra bu barınağımızı ŞİKESTUN diye anardık, bölgede inşa ettiğimiz her barınağımıza direnme merkezlerimizden birisinin ismini koyduğumuzdan dolayı bu alanda inşa edilene de adı geçen direnme merkezinin ismini koymayı uygun gördük ve sürekli gidilecek ve kalınacak yer hiçbir zaman yöre halkı tarafından bilinen ismiyle anılmadığından hep oraki barınağa verilen direnme merkezinin adıyla anılırdı. Böylece bu isimler içerikleriyle sürekli konuşmalarımız arasında bulunduklarından, dilimizde bu isimlerin kullanılmasını adeta kendiliğinden alışkanlık haline getirmiştik.

Gumikan'ın çevresindeki dağ silsileleri üzerine genişçesine yabani olarak serpilmiş çamlıklar arasından ŞİKESTUN'u yaptığımızda kendi aramızda eğer bir gün burada sömürgecilerle istenilmeyen bir karşılaşmamız olursa kayıtsız şartsız barınaktan sağ çıkıp düşmana teslim olunmayacak; şartlar ne olursa olsun konulan isme layık olmak için mutlaka direnilecektir. Eğer bunda koşulların elverişsizliğini vs. ileri sürüp tereddüt gösterenler olursa o ilk kurşunu yanındakinden yiyecektir, şeklinde bir karara varmıştık. Aradan geçen epey zaman sonra Faik arkadaş gittiği yerden tekrar yanımıza döndü ve bizimle aynı barınakta kalmaya başladı. Birlikte kaldığımız arkadaşlardan birisi Faik arkadaşa alınan kararı açıkladı. Şu an harfiyle hatırımda olan cevabı aynen şöyle idi: «zaten direnmenin gösterilmesi yöre için de olsa bir zorunluluk, ayrıca bunu karar altına almamız daha olumlu, bari tereddüt gösteren de vurulacağını bildiğinden istemese de direnmek zorunda kalır. Çünkü teslimiyete yeltense vurulacağının bir karar gereği olduğunu bilir» şeklinde cevaplandırdığında, gerçekten gözlerindeki o kararlılık ve sonsuz cesaret rahatlıkla okunabiliniyordu. Arkasından çok kısa bir süre geçtikten sonra yukardaki sözleriyle karşıladığı karara ilişkin pratikteki tavrının ne olduğunu da açıkça gösterdi, tereddütsüzcesine alınan kararı harfiyen yerine getirip, bağımsızlık ve özgürlük sloganlarını haykırarak düşmanın Şikestun üzerine yağmur gibi gelen kurşunları altında dışarı çıkmayı başarıp onlardan bir haylisini yaralayıp öldürdükten sonra şehit edilen Faik ve Ali Rıza'yı "ŞİKESTUN DİRENİŞİNİN" ölümsüz kahramanları diye anmak da bizim için bir zorunluluk olmaktadır.

28 Mart 1980'de gösterdikleri görkemli direniş sonucunda ölümsüzleşen Ahmet, Mehmet ve Salman yoldaşların anısına bağlılık nasıl ki, sözde kalmayıp karşılığında can da istenildiğinde seve seve feda edilerek tarafınızdan gereken yerine getirilmişse, bunun haklı onuruna sizler sahip olmuşsanız, bizler de günü geldiğinde Amed'de, Gulan'da, Bloka'da veya bilinmeyen diğer yerlerden sizler başta olmak üzere direnme merkezlerimizin ve tüm şehitlerimizin anılarına, adlarına bağlılığımızı sizin gibi belirtmekte tereddüt etmeyeceğimizin sonsuz rahatlığı içinde olmanızı isteriz.

Mücadele Arkadaşları

Faik Alagöz yoldaşın kişisel raporundan alınmıştır.

"Söz Veriyorum: Sonuna Kadar Mücadeleme Bağlı Kalacağım!"

Ben, 5.5.1964 yılında Adıyaman'ın Kayaönü Mezrası Kıstan köyünde doğdum. Yoksul bir ailedenim. Ailem geçimini tütüncülük ve işçilik (amele veya ırgatçılık) yaparak sağlamaktadır. Genelde tüm köylümüzün durumu böyledir. Köy gençliği, geçimini sağlayabilmek için metropole gidip çalışır.

Ben, öğrenimimi köyde ve Adıyaman'da yaptım. Öğrenciliğimi amcamın yanında geçirdim. Tatillerde ise köyde çalışarak aileme yardım ediyordum. Babam büyük zorluklarla geçimimizi sağladığı halde, hep benim okumamı istiyordu. Genelde çevremizin düşüncesi de buydu. Çocuklarının devlet kapısında bir maaşa kavuşmasını istiyorlar ve kurtuluşu bunda arıyorlardı.

...

Çevremiz 70'li yıllarda ulusal değerlerin hızla tahrip edildiği bir alan haline geldi. Sömürgeciler özellikle gençlik üzerinde büyük tahribatlar yaratıyorlardı. Okullarda hızla beyinlere sokulan asimilasyon politikası yüzünden lise gençliği Türkçe bilmeyen ailesinden utanır hale gelmişti. Alabildiğine bir yozlaşma ve başaşağı gidiş başlamıştı. Bu olumsuz gidişat ancak Partimizin bu dönemde yaptığı güçlü çıkış sayesinde durdurulabildi. Partimiz, bize Kürt olduğumuzu, sömürge bir ülkede yani Kürdistan'da bulunduğumuzu, ulusal dil ve kültürümüzü öğrettiğinde adeta derin bir uykudan uyanır gibi olduk.

Bu yıllarda devrimci düşüncelere sempati duymama rağmen, okulda hakim düşünce haline gelen PKK'nin ideolojisiyle tanışmamıştım. Bunda amcamın yanında kalmanın verdiği pasiflik, çekingenlik de önemli rol oynuyordu. Kendi evim olmadığı için istenilen her şeyi anında yapmak zorundaydım. Yaşım küçük olduğundan faaliyet yürütenler de benimle pek ilgilenmiyorlardı.

Partili arkadaşlarla ilk olarak 1980 yılında okul bittikten sonra ilişki kurabildim. Köye gittiğimde Partimizin halk üzerindeki olumlu etkisini gördüm ve bu durum beni daha da canlandırdı. Partinin özellikle ajan-muhbir ağına karşı geliştirdiği mücadele halka alabildiğine güven veriyordu. Ben gelişmeleri öğrendikçe savaşıma aktif katılma yönünde kendi kendime söz verdim ve bu yönlü çalışmalarımı hızlandırdım. O yıl üniversite sınavlarında kazandığım okula da gitmedim. Köyde kalarak Partinin verdiği görevleri yerine getirmeye çalıştım. Elimize yeterli Parti yayınları geçmediğinden güçlü bir eğitimi gerçekleştiremiyorduk. Bunda yönetici arkadaşların yetersizliği olduysa da asıl

Kürdistan'ın cefakar halkının cefakar evladı Faik ALAGÖZ'ün anısı mücadelemizde ve yüreğimizde sürekli yaşayacaktır.

hata biz sempatizanlardaydı. Elimizdeki imkanları zorlayarak, kendimizi eğitebilirdik.

1980'in Ağustos ayına kadar Parti ile kitleler arasındaki ilişkiler oldukça sıkı ve sıcaktı. Ancak, bu aydan itibaren sıklaşan operasyon ve baskılar çalışmalara belli oranda engel olmaya başladı. Yine bu dönemde arkadaşların gereken gizlilik kurallarına uyamamaları halkı tedirgin ediyordu. Cunta sonrası dönemde de kadroların korunması ve örgütsel çalışmalarda gereken önlemlerin alınmasında yetersizlikler görüldü. Toplu yakalanmalar vb. durumlar mücadelemize belli ölçüde zarar veren durumlar oldu. Halkı yıldırma, sindirme operasyonları giderek hızlanıyor, bağlarımız koparılmak isteniyordu. Ama Partimiz halkın gönlünde taht kurmuştu. Her koşulda, insanlarımız bize yardım elini uzattılar ve korudular.

Tabii kitle içerisinde bazı soysuz unsurlar da çıktı. Teslim olan bazı hainler sömürgecilerle ortak çalışıyor ve köylüleri tek tek ihbar ediyorlardı. Bu durum büyük bir kin yaratıyordu. İhbar sonucu yakalanan yurtseverler aylarca işkencede tutulmalarına rağmen yılgınlık göstermiyorlardı.

Cuntanın subayları, her fırsatta halkı soyup soğana çeviriyorlardı. Partiyle olan bağlar da kesilmişti.

...

Ben bu dönemde köyde kaldım. Aranma durumum olmadığından çekinmiyordum. Her fırsatta köylülerle konuşup, çeşitli konularda tartışıyordum. Köy cemaatlarında konuyu açıp konuştuğumda hemen hepsi beni destekliyorlardı. Köylü umudunu hiç kaybetmedi. Hep Partinin yeniden güçleneceğini söylüyorlardı. Bu arada ajanlar da bizim açığımızı yakalamaya çalışıyorlardı. Bu dönem onların namussuzluğu ayyuka çıkardıkları bir dönem olmuştu. Herkes kendilerinden nefret ettiği halde yaptıklarından vazgeçmiyorlardı.

En son olarak arkadaşları Zivar köyündeki çatışmadan sonra gördük. Ellerindeki 7.65 mm. çapındaki silahla sömürgecilerin çemberini yarıp bizim köye gelmişlerdi. Onları gördüğümde sevinçten uçacak gibiydim. Arkadaşları bizim köyde alıkoyduk, ama kış boyu barındıramadık. Bunun için, kendimizi affedemiyorduk. Ama arkadaşların bir gün yine geleceklerini biliyorduk.

Partiyle ilişkim 81'in Ocak'ında kesilmişti. Bölgede arkadaşların kalmadığını ve yurtdışına çıktıklarını biliyorduk. Yaza kadar bekledik, kimse gelmedi. Yazın ekonomik olarak biraz kazanç sağlamak için metropole gidip 2-3 ay çalıştık. O yıl sonbaharda babamın ısrarı üzerine dersaneye gittim. Aslında böyle birşey içimden gelmiyordu ve ders filan da

Devamı 19. sayfada

Impressum
V. I. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.